

Cải Tà Khó Quy Chính

Contents

Cải Tà Khó Quy Chính	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	20
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36

Cải Tà Khó Quy Chính

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Cải tà khó quy chính của tác giả Mễ Lộ Lộ trên website đọc truyện online. Nà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-ta-kho-quy-chinh>

1. Chương 1

Có câu có thực mới vực được đạo, muốn làm gì cũng phải lấp đầy cái bụng mới có tinh thần hoạt động được. (*gật gật*, ta chém đó) Cho nên trong Trân Châu thành ai ai cũng biết, tục hương lâu Nhị chương quỹ Yêu Hỉ từ trước đến giờ thích xem các thiếu niên tuấn mỹ, càng tuấn, càng trẻ tuổi, càng có thể giành được ưu ái của nàng. Nàng không ngại ngoại nhân lấy ánh mắt gì nhìn nàng, dù sao ở trong thành Trân Châu, nàng cũng chưa bao giờ được đánh giá tốt hơn. Nơi nào có thiếu niên tuấn mỹ, nàng liền xuất hiện ở nơi đó, chẳng qua là, càng cực phẩm, càng khó có thể nhìn thấy được. Bất quá, gần đây phiền não này của nàng tựa hồ bị ông trời già nghe, mấy tháng trước, Trân Châu thành mở ra một họa quán tên là "Hội sanh lâu". Mở họa quán dĩ nhiên không có gì kì lạ. Khiến cho nàng chú ý chính là, Hội sanh lâu mỗi tháng đều ra một quyển chủ yếu là bức họa của các nam tử gọi là [nam hội]. Họa sĩ là một cô nương, vẽ vô cùng tinh xảo, bút lông vung lên liền có thể đem nhân vật trên giấy miêu tả trông rất sống động, càng am hiểu hơn với việc sử dụng màu vẽ làm nổi bật những nét chính, làm cho ta phẳng phất như tùy thời có thể thấy được người trong tranh đang ở ngay trước mặt. Khi Yêu Hỉ nghe được [nam hội] phát hành, liền muốn mình phải là người đến đầu tiên, mua bản gốc thứ nhất. Từ ngày mua về, nàng cảm thấy như mình được xem người thật, từ đó [nam hội] chính là lương thực của nàng. Cho dù lương thực "thực tế" này chưa đủ thỏa mãn khát vọng của nàng, nhưng là xuất hiện [nam hội] làm cho nàng có thể trông mơ giải khát, cũng coi là thành toàn nguyện vọng của nàng. Về sau, trước mấy ngày [nam hội] được bán ra, Yêu Hỉ một đầu nhỏ nhẩn bước đi như bay luôn luôn sáng sớm xoa tay, đi vào hội sanh lâu. Rốt cục đợi đến [nam hội] sơ thảo rồi! Nàng đã phải đợi một tháng đây! Vừa đến hội sanh lâu, nàng tựa như đi tới phòng bếp nhà mình, cùng chương quỹ chào hỏi, liền chạy thẳng tới một tòa Thiên viện phía sau. Trong Thiên viện có đủ loại Lục Trúc, gió mát thổi qua, lá trúc sào sạt, trừ những âm thanh đó ra thì tất cả đều thật yên tĩnh. "Hội Ảnh," nàng chạy nhanh đi tới bên ngoài một phòng trúc, hét gọi chủ nhân của nơi này."Ta tới rồi!" Tiếng kêu vừa rơi xuống, không tới chốc lát, một cô nương dáng người mảnh khảnh đi tới, trên tay cầm một quyển sách. "Người chẳng lẽ không thể nhìn được một chút, đợi đến [nam hội] mở bán sao?" Công Tôn Hội Ảnh có ngũ quan tỉ mỉ, đối với nàng cau mũi thon nói. "Có cái gì khác biệt?" Yêu Hỉ toe toét, cười rộ lên khiến đôi mắt tròn híp lại thành trăng rằm, vậy mà ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bản vẽ gốc trên tay Công Tôn Hội Ảnh."Chúng ta không phải đã nói tốt, ta thấy lấy trước mới thích sao?" Hơn nữa, mỗi một bản thảo [nam hội] gốc bọn ta phải bỏ ra một số tiền thật lớn mới mua được, sớm muộn đều là của nàng, cho nên nhất định phải là người đầu tiên được xem a! Ai nha! Chỉ là thấy bức họa trên trang bìa, nàng liền không nhìn được nuốt nuốt nước miếng. (hắc, ta cũng mún xem với ak) Công Tôn Hội Ảnh này thật là có tài năng, chẳng những am hiểu về vẽ tranh trên giấy, còn lấy thuộc da làm thành trang bìa, ở trên màu sắc thoải mái. "Nhìn người kia, thật là gấp." Công Tôn Hội Ảnh cũng không muốn phá hư khẩu vị của nàng, đem tập tranh gốc giao cho nàng. "Ta xem một chút." Yêu Hỉ mở ra bản thảo bảo bối hoàn mỹ lại chính tề kia, cặp mắt trong nháy mắt tỏa sáng. "Tháng này vừa lấy mỹ thiếu niên nào làm mẫu vậy?" Nàng thật mong đợi a! Công Tôn Hội Ảnh chẳng những có thể vẽ ra các đủ các bức họa vô cùng sống động, như thật trước mắt vậy, cho nên, mỗi tháng nhân vật chính luôn thay đổi, nhưng là quả thật có người này tồn tại, có thể nói giải trí tính đủ, tính chân thật lại mười phần. Công Tôn Hội Ảnh dẫn nàng đi vào phòng trúc, hương thơm mát của trúc cũng theo đó mà kéo tới. Nàng châm trà cho mình cùng Yêu Hỉ, chậm rãi trả lời câu hỏi của Yêu Hỉ. "Phượng Húc Nhật." "A?" Yêu Hỉ ngồi ở trên ghế trúc, ánh mắt cơ hồ không có rời đi tập tranh trên tay."Phượng Húc Nhật?" là công tử nhà nào a? Nàng xem tỉ mỉ, phát hiện mỗi một tờ bức họa của người này cũng phượng màu sắc bén, môi mỏng cười nhạt, nhưng lại không thấy nụ cười trong mắt của hắn. Tài nghệ của Công Tôn Họa Anhe có thể nói là đã rèn luyện đến mức cao nhất, chỉ cần nhìn một cái, là có thể chính xác nắm giữ tướng mạo cùng thần khí của đối phương. "Đại thiếu gia của Phượng phủ." Công Tôn Hội Ảnh đem chén trà đặt ở trước mặt nàng."Luôn luôn ở bên ngoài buôn bán." "Vậy sao người thấy được hắn?" Yêu Hỉ ngạc nhiên hỏi, tay nhỏ bé không nhìn được lướt qua bức họa trên bìa. A! Nàng đã xem nhiều thiếu lang tuấn mỹ như vậy, nhưng vẫn là thấy nam nhân này thuận mắt nhất, hấp dẫn ánh mắt của nàng! "Trước đây không lâu trong thành vô tình gặp được." Công Tôn Hội Ảnh uống một ngụm trà. Nàng có con mắt vô cùng bản lãnh, chỉ cần đã gặp mặt liền có thể đem dung mạo của đối phương ghi tạc trong đầu."Hắn gần đây trở về thành." "Khó trách nha khó trách!" Yêu Hỉ lật nhìn những bức họa kia, khuôn mặt vui vẻ cười."Ta còn nghĩ, công tử đẹp như vậy, cao cường như vậy, thế nào lại thoát khỏi đôi mắt của ta đây?" Ánh mắt của nàng hoàn toàn không có cách nào dời đi khuôn mặt của nam nhân trong bức họa. Công Tôn Hội Ảnh bất đắc dĩ liếc nàng một cái. Tuy nói có người yêu thích ủng hộ những bức họa như vậy của mình thật là thích, nhưng là, Yêu Hỉ cũng không phải là thường thức cách vẽ của nàng, mà

là hướng về phía “Nam tướng” do nàng vẽ ra . Về sau nàng mới biết, Yêu Hỉ trời sanh liền yêu nam sắc, càng tuấn, càng mỹ, càng xinh đẹp , nàng càng trở nên điên cuồng. “Người thật có phúc.” Nhìn Yêu Hỉ thật sự mê bức tranh của nàng, nàng liền tốt tâm cho biết một chút tin tức, “Nghe nói phượng Húc Nhật về sau cũng định cư tại Trân Châu thành.” “Phải không?” Yêu hỉ vừa nghe, quả nhiên ánh mắt sáng lên.”Vậy ta về sau chỉ cần đi phổ nhiều hơn một chút, là có thể thường gặp được hần?” “Hơn nữa, hần chưa lấy vợ.” Công Tôn Hội Ảnh bồi thêm một câu. Nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn của Yêu Hỉ mở to như có thể nhét vừa một quả trứng gà. Trong mắt thoáng qua tràn đầy hứng thú quang mang.”Không có lấy vợ a? Nam nhân cao cường như vậy. Lại vẫn độc thân? Chẳng lẽ hần yêu không phải là cô gái.” “Người thật hay đoán mò.” Công Tôn Hội Ảnh bắt đầu dĩ thử dài. Không biết có phải hay không là bởi vì tục hương lâu là nữ nhân làm ăn, chỉ cần mỹ nam tử vào gò vào trong mắt nàng, nàng nếu không phải nghĩ tới đối phương nhất định thích hợp ở trong lầu làm nam quan, thì là có tay áo chi phích. Yêu hỉ cười ngây ngô một lát, đem bảo bối cầm trong tay cất kĩ.”Khó được xuất hiện cực phẩm, nhất định phải tận mắt trông thấy, mới không uổng cuộc sống a.” Công Tôn Hội Ảnh nghe chẳng qua là liếc nhìn nàng một cái, yên lặng uống trà, không bày tỏ ý kiến gì. Yêu Hỉ mị mị cười hướng nàng tạm biệt, cước bộ vui vẻ uyển chuyển dời đi. Từ hôm nay trở đi, nàng liền muốn bắt đầu vội vàng hỏi thăm tướng mạo thật của Phượng đại công tử a! ***** Trân Châu thành giống như mọi ngày, ở trong mắt Phượng Húc Nhật vẫn không có bao nhiêu biến hóa. Phượng Húc Nhật một thân quần áo trắng, đi lại trong chợ náo nhiệt, trên tay lắc lắc cây quạt. Hần có ngũ quan xinh đẹp tuấn tú, mày kiếm đen, mắt phượng như sao, hợp với lông mi cong dài, dưới chiếc mũi thẳng cao là đôi môi mỏng đẹp mắt, dáng cao thẳng. (miêu tả anh như tiên ý =.=) Bởi vì dáng ngoài của hần xuất sắc, các cô gái thấy hần đi qua đều không nhìn được mà nhìn theo. Hần cũng không keo kiệt mà tặng các nàng nụ cười đẹp mắt mê người, mắt phượng cười lên nửa hí, tạo ra sóng mắt mê người , chọc cho các cô gái xấu hổ đỏ mặt, che mặt mà chạy. Nhưng cuộc sống bây giờ thật không thú vị. Chẳng lẽ ở Trân Châu thành chỉ có thể trải qua cuộc sống như vậy thôi sao? Không thể có một chút kích thích, hoặc chuyện tình gì khiến cho toàn thân hần nhiệt huyết sôi trào sao? (anh biến thái O_0) Phượng Húc Nhật bắt đầu dĩ thử dài một cái, xem ra hôm nay ở trên đường không có chuyện gì mới mẻ, hần không thể làm gì khác hơn là sớm trở về phủ một chút. “Ác tặc, người muốn chạy chỗ nào!” Một đạo thanh âm trong trẻo từ phía trước truyền đến, đồng thời cũng làm cho người đi đường dần dần hướng hai bên tách ra. Phượng Húc Nhật như cũ lão thần khắp nơi, liền đứng ở giữa đường, khóe môi hơi nhấc lên, trông mắt đen trong nháy mắt tỏa sáng, giống như là tìm được niềm vui thú mới. Trong chốc lát, một đạo thân ảnh hướng trước mặt hần chạy tới, hần không chút nghĩ ngợi liền cầm lên cây quạt, nắm chặt cán quạt, chờ đối phương vọt lên, hần liền đem cây quạt trực tiếp gõ tới trên người đối diện, thời gian dần đo đạt được không kém chút nào. Mặt nam tử bị cây quạt đánh trúng, lập tức gào khóc lên tiếng, lúc này, một con giầy thêu từ đằng sau lưng hần đánh tới cái ót nam tử này, quyển sách đang bị túm chặt trong tay nam tử trong nháy mắt hướng giữa không trung ném đi. Một quyển sách bay tới, đồng thời một chiếc giầy thêu cũng hướng Phượng Húc Nhật mà bay, vì vậy hần thuận tay tiếp được cả hai. “Ngay cả đồ của cô nãi nãi mà người cũng dám giành, thật là chán sống rồi!” Yêu Hỉ thở hồng hộc đuổi theo sát phía sau nam tử. Nàng hôm nay gặp xui sao? Mới từ Hội Sanh lâu đi ra không bao lâu liền gặp gỡ cướp bóc, hơn nữa cái gì không giành, lại cướp đi [nam hội] quý báu nhất của nàng. Muốn chết! Vì đuổi theo khiến mái tóc nàng lộn xộn, cái miệng nhỏ nhắn hơi bĩu ra, trên chân phải còn thiếu một chiếc giầy, bộ dáng hết sức chật vật. Bởi vì phượng Húc Nhật một cước giẫm mạnh trên lưng tên cướp khiến hần không ngừng gào khóc, giống như là bị người ta đâm ở Ổ Quy, cả người không ngừng giãy dụa. Phượng Húc Nhật nhìn khuôn mặt thanh tú kia của nàng, thấy nàng má đào ửng đỏ, mắt to đầy sức sống với bộ dáng sinh khí không chút giả dối, làm cho khóe môi hần càng nâng lên. Chưa bao giờ có một cô nương ở trước mặt hần có thể tự nhiên như thế. Yêu hỉ xách theo làn váy, nhanh chóng đi tới. “Cô nương, hài của người.” Hần đem giầy thêu trả lại cho nàng. “Cám ơn.” Nàng ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, sau khi nhận lấy giầy thêu, cũng không có lập tức mặc vào, mà là cầm giầy thêu dùng sức mãnh liệt gõ vào đầu tên cướp.”Người ghê tởm, ngay cả ta mà người cũng dám cướp, người thấy sống đủ rồi hả?” Phượng Húc Nhật nhíu mày. Không nghĩ tới tay nàng sức lực không nhỏ, cũng không để ý ánh mắt của mọi người, trước mặt mọi người dạy dỗ tên tiểu tặc này .

2. Chương 2

“Ai yêu, cô nãi nãi, người thủ hạ lưu tình a. Ta lần sau không dám!” Cướp lên tiếng cầu xin tha thứ, đầu cũng mau bị nàng đánh cho đầy u. “Tranh của ta đâu? Mau giao ra đây!” Gõ, gõ, gõ, nàng gõ nữa, gõ chết cái đầu heo này! “Ai nha ——” cướp đã sớm không biết mình đem tập tranh vứt đi nơi nào, chỉ có thể ôm đầu kêu đau. Nghe câu hỏi của nàng, phượng Húc Nhật không lên tiếng nhìn vào tập tranh trong tay, vẻ mặt không khỏi có chút kinh ngạc. “Cô nương.” Phượng Húc Nhật nâng lên môi, nhìn Yêu Hỉ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất. “Đây là của người sao?” Yêu Hỉ vừa nghe, ngưng động tác. Phát hiện thanh âm dễ nghe là từ trên đầu của nàng truyền đến, nàng ngẩng đầu nhìn, trong con ngươi rơi vào một thân ảnh cao lớn, đưa lưng về phía dương quang ấm áp, một bóng đen lớn cơ hồ bao phủ nàng. (nghe giống kiểu thiên thần, chỉ tiếc đây là ác quỷ đội lốt đó!! >.

3. Chương 3

“Cô nương, người có khỏe không?” Hắn vẻ mặt tươi cười nhìn nàng, bàn tay kiềm chặt bên hông của nàng, không để thừa một chút khe hở nào để nàng chạy trốn. “Ngô.” Nàng gật đầu lại lắc đầu, chỉ cảm thấy mình sắp bất tỉnh rồi. “Ừ?” Hai tay Yêu Hỉ chống đỡ trên ngực hắn, có thể cảm nhận được tim của hắn đang đập. Mặc dù cách một lớp vải vóc, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của hắn, khiến nàng khó thở. “Không, ta không được.” Nàng cả người mềm yếu ngồi phịch ở trong ngực của hắn, suy yếu nói. “Cái gì?” Quái, nữ nhân này một khắc trước còn tinh thần phấn chấn, thế nào giờ phút này lại một bộ dáng vẻ mềm nhũn đây đây? (tại anh chứ ai *bịu môi*) Phượng Húc Nhật còn chưa kịp nói tiếp, chỉ thấy nàng lại phun máu mũi, sau đó liền ngất đi. Hắn tại chỗ sững sờ, chẳng lẽ. Là hắn cho nàng kích thích quá lớn sao? (*gật gật* thực lớn, là ta cũng phải mất mấy lít máu nè) “Ha ha, thật là một cô nương thú vị.” Một giọng nói nam vang vọng ở bên tai Yêu Hỉ. Nàng hình như đã từng nghe qua cái thanh âm kia, nhưng lại không quá quen thuộc. Yêu Hỉ nhíu mày một cái, lông mi khẽ chớp, cảm giác mình giống như là từ trong mảng sương mù trắng xóa nhìn thấy một tia ánh sáng. Lúc sau, nàng chậm rãi mở mắt. Giọng vào mắt nàng chính là một khuôn mặt tuấn tú đang nhún nhún cười, mang cặp mắt hoa đào quan sát nàng, tóc dài kia như tơ lụa rơi trên chóp mũi của nàng. Khuôn mặt tuấn mỹ đủ để khuynh thành thần giác khẽ nhếch, khóe mắt phượng cũng khẽ cau khời, tiết lộ ra một tia tà mị. Hình tượng này để cho nàng không nhận được hô nhỏ một tiếng, không cách nào dời đi ánh mắt. Phượng Húc Nhật giờ mới nhìn kĩ cô nương trước mắt này. Phần trang điểm nhẹ nhẹ trên trán đẹp cùng lông mi cong cong, mắt to tròn vo thành thực biểu lộ ra vẻ mặt bị hắn hấp dẫn, không chớp mắt đem mắt hắn rơi vào trong hai tròng mắt (dạ, chị nhìn anh chăm chăm không chớp). Dưới chiếc mũi nhỏ khéo léo là đôi môi đỏ thắm, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, lộ ra hàm răng xinh đẹp. “A! Người người người.” Không phải là phượng Húc Nhật sao? Một câu nói mắc ở cổ họng, nàng cơ hồ không thể phát ra được thanh âm nào, giống như bị người ta điểm huyết. Hắn nhìn nàng bộ dáng hoảng hốt, lại cảm thấy vô cùng thú vị. (biến thái, chính là biến thái @.@) Nữ nhân nhìn thấy hắn, không phải là mắc cỡ không dám nhìn, thì chính là cười, nhưng là cô nương trước mắt này, lần đầu tiên gặp mặt liền mãnh liệt theo dõi hắn, nhưng bây giờ lại lúng ta lúng túng, giống như con thỏ. Đúng, tựa như một con thỏ. “Cô nương, người thật đúng là vẻ ngoài của tại hạ.” Phượng Húc Nhật khẽ cười một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng cầm của nàng, nhìn nàng mắt mở càng to hơn. Rõ ràng là kinh hoàng giống như con thỏ, rồi lại theo dõi hắn bằng một đôi mắt tròn đầy khẩn cầu, phẳng phất ở trong mắt của nàng, hắn là một món ăn mỹ vị ngon và lạ. Nghe những lời này của hắn, Yêu Hỉ lúc này mới lấy lại tinh thần, cẩn cẩn cánh môi đầy đặn, gương mặt hiện lên một mản đỏ ửng. Cái này không thể trách nàng nha! Ai bảo nam nhân này lại để lại một dấu ấn đặc biệt như thế, khiến nàng gặp một lần liền không quên được, bất kể là khuôn mặt của hắn, hay là thân thể. Được rồi! Nàng thừa nhận vừa tỉnh lại liền gặp được khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, liền không nhận được mà liên tưởng đến thân hình trần trụi của hắn. Trong nháy mắt, nàng cảm giác được lỗ mũi toát ra chất lỏng ấm áp, đầu lại không thể nghĩ gì, căn bản không cách nào suy tư được nữa. Nàng lại chảy máu mũi. Phượng Húc Nhật khẽ long khởi mi (nhú mày), lấy ra khăn tay tiến lên vì nàng che lỗ mũi, máu đỏ thắm nhanh chóng dính vào màu trắng khăn tay. “Ngô.” Thiên, quá mất mặt a! Nàng thế nào lại thành một bộ dáng sắc quỷ a, lại phun ra máu mũi rồi? “Cô nương thế nào mỗi lần nhìn thấy ta cũng kích động như vậy đây?” Hắn cười hỏi, cười mị mắt càng lộ ra hào quang đoạt người. “Ngô. Ừ. Cái đó. Ta.” Yêu Hỉ ngay cả nói cũng không còn rõ ràng nữa, giống như là bị mèo cắn mắt

lười vậy. Hắn cũng không gấp, chờ nàng đem máu mũi lau sạch sẽ. “Có thể tỉnh táo lại, trả lời vấn đề của ta sao?” Thanh âm của hắn ôn nhu rất nhiều, giống như hắn là người cá tính ôn nhu đa tình vậy. Yêu Hỉ kêu lên một tiếng đau đớn, khăn tay cơ hồ che đi nửa khuôn mặt, chỉ kém mắc cỡ không có đem khăn che kín cả khuôn mặt nhỏ nhắn. Nàng ngước lên, lộ ra đôi mắt to vô tội nhìn về phía hắn. “Cô nương, ta đến bây giờ còn không biết người xưng hô như thế nào đây.” Hắn không có dời đi trông mắt đen, như cũ đưa mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nàng không phải là cô nương xinh đẹp nhất mà hắn đã từng gặp, nhưng là nhìn nàng muốn nói lại thôi, tránh né tầm mắt của hắn rồi lại không nhận được trộm dò xét hắn, hắn đã cảm thấy rất có ý tứ. “Ta. . . .” Nàng cúi mặt xuống, cắn môi, không biết nên nói thế nào. Kể từ khi nhìn thấy hắn, nàng luôn không làm được gì, liên tiếp sai lầm, cho nên lần này muốn nàng làm sao hướng hắn hảo hảo tự giới thiệu mình nha! “Cô nương, ” cái thanh âm dễ nghe kia đem hồn phách nàng kéo về một nửa.”Ta nên xưng hô với người như thế nào đây?” Nụ cười này của hắn, khiến nàng khẽ nhíu mày, chỉ ngây ngốc nhìn thẳng vào tuấn nhan trước mặt. Môi của nàng mấp máy , nhưng vẫn không thể nào nói ra tên của mình. “Xem ra cô nương không muốn cầm lại đồ đạc của mình rồi?” Phượng Húc Nhật cũng không gấp, chăm rãi cùng nàng dây dưa, chờ xem sự chịu đựng của nàng có bao nhiêu. “Ta tên là Yêu Hỉ.” Nam nhân này thật là chưa từ bỏ ý định. Nàng bắt đầu dĩ đành phải nói cho hắn biết, chỉ sợ tập tranh gốc kia sẽ một đi không trở lại. “Yêu Hỉ cô nương.” Phượng Húc Nhật lễ độ gọi, nhìn chăm chăm vào nàng, phát hiện trên mặt nàng vẫn đỏ ửng từ đầu đến cuối chưa mất.”Xem ra ta ở trong mắt của người rất mê người , phải không?” Hắn làm chuyện xấu đem tuấn nhan chuyển qua trước mặt nàng, hai người nói chuyện nhưng chỉ cách nhau có một ngón tay cái, khiến nàng vô cùng khẩn trương lắc lắc khăn tay . “Người. . . .” Hắn không chỉ mê người, căn bản chính là đem nàng mê đến thất điên bát đảo (trời đất quay cuồng). Yêu Hỉ cố gắng nuốt xuống nước bọt, hai tay chuyển qua trước ngực của hắn, đem hắn đẩy cách một chút.”Cách ta xa một chút.” Hắn tới gần quá rồi, hơi thở ấm áp phun trên mặt của nàng, để cho nàng đầu lại ùng ùng vang xuân lôi. “Người không phải là yêu thích gương mặt này của ta sao?” Phượng Húc Nhật khêu khêu mi, nhìn hai má phấn đào của nàng, thấy nàng giật mình nhìn hắn, hắn càng thêm cười đến rục rịch. Yêu Hỉ bĩu môi. Thích thì là thích nha! Hắn không có nghe qua chỉ có thể xa xem không thể đụng chạm gần, có một chút khoảng cách mới có mỹ cảm sao? Giống như giờ hắn gần như vậy. Ai yêu, tuấn nhan bạch ngọc không tỳ vết, so nữ nhân còn mỹ hơn, đứng trước mặt của hắn, ngay cả bọn ta cũng phải cảm thấy tự ti mặc cảm . “Công công công. Công tử!” Nàng cố gắng hít sâu mấy lần, mới có dũng khí mở miệng hỏi: “Người có thể trả ta tập tranh sao?” “Tập tranh?” Phượng Húc Nhật nhíu mày, lại câu môi cười một tiếng.”Ta không nhớ rõ đã từng đáp ứng cho lấy ta làm mẫu để vẽ, còn không có trải qua sự đồng ý của ta tự tiện buôn bán, ta có hay không nên đối với người truy cứu chuyện này đây?” “Truy cứu?” Nói giỡn, kia cũng không phải là nàng vẽ a!”Người vẽ cũng không phải là ta, công tử muốn tính sổ, vậy đã tìm lộn người rồi.” “Nhưng ta là lấy được tang vật từ người, huống hồ còn là bản vẽ gốc, người khó khăn từ kia cứu.” Hắn đơn giản chỉ cần khấu trừ cá tội danh (chịu rồi, ai biết chỉ ta mới nha).”Hơn nữa, ta mới vừa thỏa mãn người bằng hình ảnh “mỹ nam đi tắm đồ”, có hay không cảm thấy như vậy mới thật chân thực đi?” Thanh âm của hắn dễ nghe lại ôn nhu, khi hắn lấy giọng nói như vậy nói chuyện, trông mắt đen thâm thúy phảng phất lưu chuyển những ý định khác, hợp với khuôn mặt kia tuấn mỹ, càng thêm có vẻ tà khí vạn phần. “Người.” Nghe hắn nói nghiêm chỉnh như vậy, chân mày nàng không khỏi nhíu lại, há mồm cứng miệng, thiếu chút nữa không cách nào đáp lời hắn.”Nhưng là người vẫn phải trả cho ta tập tranh nha!” “Được thôi.” Hắn khẽ cười một tiếng, xoay người đi về phía học tử. Sau một hồi thanh âm huyền ảo (tử anh bừa như thế sao trời), hắn liền cầm theo một bức họa đến trước mặt nàng. “Đây.” Hắn đem bức họa đưa ra. Một tờ? sao chỉ có một tờ? “Những bức khác đâu?” Nàng hốt hoảng nhận lấy bức vẽ trên tay hắn, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nghi ngờ, có vẻ hết sức gấp gáp. “Người muốn ta trả lại người toàn bộ bức vẽ?” Phượng Húc Nhật cười vô hại hỏi. “Phải” nàng vô luận như thế nào đều muốn cầm hết về a! “Như vậy, chỉ cần mỗi lần người tìm ta, ta liền trả lại người một bức, một ngày nào đó sẽ đủ cả quyển đi.” Một ngày nào đó sẽ đủ cả quyển? Chắc hẳn phải vậy tai, ngày đó Yêu Hỉ rời đi Phượng phủ thì chỉ đem trở về một bức”Mỹ lang đi tắm đồ” , cùng với một chiếc mũi dính vết máu.(khổ thân chị) Từ cái ngày đó, Yêu Hỉ tựa như trúng tà, tên Phượng Húc Nhật này cứ như vậy in sâu vào lòng nàng, khuôn mặt tà xinh đẹp của hắn như một cái gì đó đâm vào tim nàng. Nàng đúng là trúng tà . Bởi vì, hôm sau nàng liền tự động xuất hiện ở trước đại môn Phượng phủ . Đồng dạng, người hầu đi trước dẫn nàng đến chỗ ở của Phượng Húc Nhật, sau khi tới cửa, chỉ còn lại mình nàng đứng đó, bởi vì phượng Húc Nhật đã dặn người hầu, chỉ một mình nàng được đi vào mà thôi Lúc này, Yêu Hỉ lăm lăm tự trấn an chính mình. Ai, vì tập tranh, nàng chẳng những phải khai ra tên của mình cho phượng Húc Nhật, còn phải lần nữa tới cửa . Nếu không phải vì bảo bối của nàng, nàng đã không bước vào Phượng phủ dù chỉ một

bước. Nàng nghĩ qua, thật ra thì nàng có thể buông tha cho những bản sơ thảo kia, chờ [nam hội] mới nhất phát hành, nàng cùng lắm thì lại đi mua một quyển là được! Nhưng là đầu của nàng cùng thân thể giống như là đang chống đối lẫn nhau, hoàn toàn không có cách nào thỏa hiệp, cho nên, nàng mới nói mình trúng tà.

4. Chương 4

“Gặp một lần mới cảm lại một bức.” Nàng đứng ở cửa, nắm chặt mười ngón tay. “Hội Ảnh rốt cuộc vẽ mấy tấm nha? Ta rốt cuộc phải gặp hắn mấy lần mới đủ a?” Yêu Hỉ cúi đầu không để ý ánh sáng như bị ngăn trở, một đạo thân ảnh cao lớn xuất hiện ở nàng bên cạnh. “Không phải là càng thấy ta nhiều lần, càng có thể thỏa mãn mong đợi của người sao?” Kia thanh âm ôn hòa lại dễ nghe chột vang lên. Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đập vào trong mắt nàng là một tuấn nhan so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, nàng cả kinh, cước bộ liên tiếp lui về phía sau. (khổ thân, bị anh ý hù ma) Lui về phía sau như vậy, nàng có thể nhìn thấy trên cổ hắn đeo một khối ngọc bội, ngọc bội lại rủ xuống lồng ngực hở ra do vạt áo mở rộng. “Người.” Vừa thấy được khuôn mặt tuấn mỹ đầy tà khí cùng lồng ngực rắn chắc của hắn, nàng cơ hồ hít thở không thông. Ai, hắn thật là khắc tinh của nàng! Nếu không phải do hắn, nàng hiện tại phải là thoải mái trong phòng của mình, ăn điểm tâm, uống trà, thưởng thức tập tranh. Hiện nay, hắn quần áo xốc xếch, nhẹ nhàng xuất hiện ở trước mặt nàng, mặc dù bộ dáng giống như không có gì, còn có thể cùng nàng đối thoại, nhưng đối với nàng chính là. Quá mức kích thích nha. Hắn có biết hay không bộ dạng này của hắn rất có lực sát thương a?(anh bít có nên mới cho chị xem mà =))) Cổ họng Yêu Hỉ lại một trận khô khốc, ngay cả ngực cũng theo mà nóng lên. Kể từ sau khi gặp gỡ nàng, tâm tình của Phượng Húc Nhật rất tốt, bởi vì mỗi trở về nhìn thấy vẻ mặt bị làm khó của nàng, hắn lại cảm thấy thú vị vô cùng. (em thương cho chị, *thở dài*) Nàng muốn cự còn ngêngh, vẻ mặt đầy khát vọng, nhưng lại buộc chính mình nói “không”, bộ dáng đau khổ kia, hắn xem thế nào cũng không thấy ngán. Yêu hỉ, nàng một người khác tên liền kêu làm”Thú vị”. Vì vậy mỗi một lần thấy nàng, hắn liền cố ý bắt chước bộ dạng của hắn trong bức vẽ —— đi tắm đồ, ngực trần đồ, lấy trêu chọc nàng làm thú vui. (_ _) “Ta đã đúng hẹn đến, mau trả ta bức họa?” Được, được, nàng liền nhận! Coi như làm mình cũng kiếm được, ít nhất không chỉ có thể nhìn tập tranh thưởng thức, mà có thể thấy người thật luôn, có cái gì không tốt đây? Mặc dù là kích thích một chút, bất quá có thể thỏa mãn ánh mắt của nàng, nàng sẽ nhanh chóng quen thôi. Xấu hổ thì xấu hổ, nhưng đây là quyền lợi của nàng nha, nàng dĩ nhiên phải nắm chắc cơ hội được mở rộng tầm mắt này rồi. “Yêu Hỉ a Yêu Hỉ, bộ dáng của ta so với trong tranh kém hơn sao?” Phượng Húc Nhật lắc đầu, trong miệng phát ra thanh âm ai oán, từng bước một tiến tới gần nàng. Khoảng cách của hai người vốn là cũng đã rất gần, khi hắn tiến thêm mấy bước, chóp mũi của nàng cơ hồ sẽ đụng phải lồng ngực của hắn. Nàng còn chưa kịp hồi thần, bàn tay của hắn liền giữ lấy cằm của nàng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mướt mà của nàng, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau. “Người. Người.” Nàng không muốn đến gần như vậy nha! Nàng sợ hình tượng này quá mức kích thích, đợi lát nữa nàng lại muốn chảy máu mũi. “Không nghĩ tới người trông rất thuận mắt.” Phượng Húc Nhật nhẹ giọng nói, hơi thở ấm áp phun lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt tràn đầy tà mị.”Yêu Hỉ, người thật đáng yêu.” Nàng thở hộc vì kinh ngạc, ngực nhanh chóng đập mạnh. Vì muốn kéo ra khoảng cách của hai người, nàng đưa ra tay nhỏ bé dán lên lồng ngực của hắn. Lồng bàn tay ấm áp mềm mại kia dán ở trên ngực của hắn, hắn có thể cảm giác được tay nhỏ bé của nàng khẽ run, khuôn mặt nhỏ nhắn quay nhìn hướng khác, ý đồ đẩy hắn ra. Nhưng phượng Húc Nhật hắn một khi đã coi trọng con mồi, làm sao có thể dễ dàng cho nàng từ trong tay hắn chạy đi, nàng càng muốn chạy trốn, thì hắn càng muốn chinh phục nàng. “Yêu Hỉ nha Yêu Hỉ, ta có hay không từng xuất hiện ở trong mộng của người, giống như bây giờ, người có thể đụng vào ta, cùng ta vành tai và tóc mai chạm vào nhau?” Hắn xấu xa đem môi đến gần vành tai mướt mà của nàng, ở tai của nàng mà nhẹ phun nhiệt khí. Nàng run lên, không chỉ có cánh tay nhỏ bé của nàng phát run, đến cả thân thể cũng bắt đầu run rẩy. Hắn đang xảy ra chuyện gì vậy? Cố ý dè dặt cổ họng nói chuyện, lại còn ở bên cạnh tai của nàng thổi khí, giống như là ở trong tai nàng hạ độc, cổ trùng như độn thổ, chui vào trái tim của nàng. Nàng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, động cũng không dám động, ngay cả hai hàng hàm răng cũng run lên. Nam nhân này thật là nguy hiểm! Bản năng của nàng nói cho nàng biết như vậy. (sói đói đó chị) “Phản ứng của người thật làm ta không vui, thật đem ta làm thành bức họa

không động rồi?” Phượng Húc Nhật bàn tay đơn giản chỉ cần đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng gần sát hẳn, để cho hai tròng mắt nàng nhìn thẳng hẳn. Hẳn là muốn nàng có phản ứng gì nữa! Dem hẳn đẩy ngã, sau đó đói khát đem hẳn ăn hết? Sâu thăm trong tâm Yêu Hỉ nói thầm, nhưng là dự vọng ẩn sâu trong đáy lòng tựa như nước nóng đang sôi trào cô lỗ cô lỗ bốc khói lên. “Người. . . . Không nên ép ta đó!” Nàng trời sanh liền đối với nam sắc không có cách nào chống cự, cộng thêm nam nhân ở trước mắt còn là cực phẩm trong cực phẩm, nàng lần nữa dè nén, chính là không muốn mất đi bình tĩnh a! “Dem người ép tới tuyệt cảnh (đường cùng) sẽ có kết quả như thế nào?” Phượng Húc Nhật ngược lại tò mò muốn biết phản ứng của nàng, dù sao nữ nhân quá mức xấu hổ rất nhanh sẽ khiến hẳn mất đi cảm giác mới mẻ. (như đồ chơi ghê =.) Nàng cắn cắn môi, nhìn vào tròng mắt đen thâm thúy của hẳn, cảm thấy như mình đang bị cuốn vào dòng nước xoáy vậy. Sau một khắc, khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt Phượng Húc Nhật chợt đến gần, khuôn mặt thanh tú ở trong phút chốc phóng đại. Yêu Hỉ chủ động đem đôi môi đầy đặn dán lên của hẳn môi mỏng. Giờ khắc này, thời gian tựa hồ như ngưng lại. Hai mươi năm, yêu Hỉ lần đầu tiên phát hiện, thì ra là môi nam nhân cũng không có mùi vị. Hơn nữa môi dán môi thì nàng chỉ cảm thấy một hồi lạnh như băng, cũng không có cảm thụ đặc biệt gì. (anh mà biết chắc tức chết =))) Môi Yêu Hỉ vẫn dừng lại trên môi mỏng của hẳn, nhưng một đôi mắt to từ hốt hoảng khôi phục trấn tĩnh, sau lại tràn đầy nghi ngờ. Thì ra là, cùng nam nhân môi cùng môi kề nhau, cũng sẽ không đẩy lên cái gì thiên toàn địa chuyển tia lửa (trời đất rung chuyển) nha! Nàng nhớ tới mình xem qua thông tục tiểu thuyết, bên trong miêu tả sau khi nam nữ môi dán môi, liền giống như là Thiên Lô câu động địa hỏa, còn có thể xuất hiện một cảm giác kì lạ. Tiếp, chính là dựa vào trí tưởng tượng của người đọc. Có lẽ là ảo tưởng luôn là tương đối xinh đẹp đi. Yêu Hỉ khẽ trứ khởi lông mày, cho là giờ phút này tựa như môi trên cùng môi dưới của mình đụng chạm (anh đau chưa), tuyệt không khiến cho nàng kinh ngạc. Sau, nàng rời đi môi của hẳn, trên mặt phẳng phát viết hai chữ “Thất vọng”. Phượng Húc Nhật nhú mi, nhìn nàng từ một mặt nghi ngờ chuyển thành thất vọng, thành thực biểu đạt ra tâm tình của mình. “Thế nào, ta mùi vị không tốt?” Hẳn còn tưởng rằng nàng kế tiếp sẽ có động tác khác, không nghĩ tới chẳng qua là chuồn chuồn lướt nước hôn môi của hẳn mà thôi. Nàng mân mím môi, nâng lên tròn con mắt nhỏ giọng nói: “Thì ra là hôn người. Tựa như đôi môi của ta đụng nhau, lạnh nhạt vô vị.” Lạnh nhạt vô vị? Bốn chữ này giống như kim đâm vào trái tim của Phượng Húc Nhật. Nàng lại nói hôn hẳn lạnh nhạt vô vị? Hẳn còn là đầu một lần nghe nữ nhân cho hẳn như vậy bình luận. Thì ra là, nam nhân dù đáng đẹp đẹp mắt, nhưng mùi vị của hẳn không khiến người ta choáng đầu hoa mắt như vẻ ngoài của hẳn nha! Nàng đúng là rất thất vọng. Nhìn thấy nàng vẻ mặt như thế, không khỏi làm Phượng Húc Nhật có một tia không vui. Nữ nhân này. Hẳn nhẹ xuy một tiếng. Tiếp, hẳn đem môi hướng đến môi anh đào của nàng. Lần này, hẳn thành nắm trong tay chủ động, không giống với nàng mới vừa rồi hôn khô khan như người đầu gỗ, mà là dùng đầu lưỡi khẽ liếm lấy cánh môi của nàng. Yêu Hỉ chợt cảm giác được trên môi có một đạo thấp nhiệt mềm vật chống đỡ, hơn nữa tràn đầy tính xâm lược, mạnh mẽ có lực muốn cạy ra môi của nàng. “Đợi.” Nàng cả kinh, vội vã rời đi môi của hẳn, muốn tìm tòi nghiên cứu kia vật kì lạ ấm áp kia từ đâu mà đến, nhưng lại bị hẳn kiểm chặt gò má, lời của nàng chưa kịp nói ra đã bị hẳn nuốt vào trong miệng. Lập tức, cái miệng nhỏ nhắn của nàng hoàn toàn bị lưỡi của hẳn đoạt lấy, đầu lưỡi linh hoạt xuyên qua ở trong miệng đồ nàng, trêu chọc cái lưỡi nhỏ bé của nàng. Nàng câu đánh giá “Lạnh nhạt vô vị” kia, giờ phút này hoàn toàn bị đẩy ngã, thay thế được chính là tư vị khó có thể hình dung. Hơn nữa khi đầu lưỡi Phượng Húc Nhật chủ động chiếm cứ trong miệng nàng, còn mút nàng thì đầu óc của nàng bắt đầu mất hoa. Tựa như trong thông tục tiểu thuyết chỗ miêu tả hình ảnh mập mờ tình yêu nam nữ kia, nụ hôn này làm cho người ta toàn thân nóng ran khó nhịn, miệng đắng lưỡi khô, ngay cả để cho nàng bắt đầu cảm thấy thiên toàn địa chuyển. Thân thể của nàng theo nụ hôn của hẳn mà trở nên có chút lằng lằng, giống như là bị hẳn mang đến một chỗ địa phương tràn ngập sương trắng. Giống như tự hồ chỉ còn dư lại hai người bọn họ, mà trước mắt của nàng cũng chỉ còn dư lại mình hẳn, đồng thời trong mắt là dung nhan khuôn mặt tuần mỹ kia. Yêu Hỉ nhìn thấy hẳn trong tròng mắt mang theo tà khí, mị hoặc ánh mắt của người ngắm nhìn nàng một cái chớp mắt cũng hạ trong nháy mắt (chớp mắt nhanh @_@). Nếu không phải bàn tay to của hẳn vịn hông của nàng, hai chân của nàng đã sớm xụi lơ, căn bản không cách nào hảo hảo đứng thẳng. Cho đến khi nàng cảm giác ngực mình một hồi hít thở không thông, đầu lưỡi của hẳn mới rời đi môi đồ mộng của nàng bị hôn sưng, ung dung nhìn nàng. Nàng không khỏi nín thở, trong khoảng thời gian ngắn quên mất đi cách hô hấp. Phượng Húc Nhật thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, phát hiện nàng đang không thở (=.), lập tức cười khẽ một tiếng. Còn chưa chờ nàng hồi thần, môi của hẳn lại đặt lên môi của nàng, không hôn giống như lúc này, hẳn chẳng qua là cạy ra môi của nàng, khẽ thở mang theo hơi tức ấm áp vào miệng của nàng. “Hô hấp.” Hẳn không quên nhắc nhở. Yêu Hỉ nháy mắt mấy cái, lấy lại tinh thần,

lúc này mới miệng to hô hấp không khí. Một lát sau, khí lực hai chân của nàng giống như là mất đi chống đỡ, hướng trong ngực của hắn ngã xuống. “Mỹ vị của ta ngoài người dự liệu đi?” Hắn đem môi ở bên cạnh tai của nàng thấp giọng nhẹ tổ cáo, mang theo một tia làm chuyện xấu giọng nói.”Gặp gỡ ta, người chỉ biết bị ta mê hoặc, sau đó không thể tự kiềm chế.” Bởi vì, nữ nhân vĩnh viễn không có cách nào cự tuyệt Phượng Húc Nhật hân (tự sướng quá đi —_—||). Yêu Hỉ quả thật đã mất tự kiềm chế.

5. Chương 5

Nam nhân này như hoa anh túc, một ngày một mê luyến vẻ tuần mỹ của hắn, có muốn cũng không thể thoát khỏi sự hấp dẫn của hắn, chỉ có thể không ngừng rơi xuống. Nàng, chính là nữ nhân phạm vào độc “Phượng Húc Nhật” gây nghiện này. Ngày đó, hắn hôn nàng, tưởng như là thưởng một bức họa. Nàng biết rõ nam nhân này rất nguy hiểm, nhưng người nghiện thì căn bản không có tự chủ, ngoài miệng nói thâm không tái phạm, nhưng là thân thể của nàng luôn luôn rất thành thực a. Hôm sau, nàng lại đi Phượng phủ. Hôm sau nữa, nàng cũng đi. Chớ nói chi là hôm sau hôm sau hôm sau nữa. Ngay cả mười ngón tay cũng mau không đủ đếm, nàng nghe lời giống như là sủng vật hắn nuôi, đúng thời gian, liền ngoan ngoãn xuất hiện ở trước đại môn Phượng phủ. Yêu Hỉ luôn là cúi đầu đi tới Phượng phủ, giống nhau bị dẫn vào đại môn, đồng dạng xuyên qua sân nhà, hành lang mà nàng đã nhìn hết sức nhìn quen mắt. Đồng dạng địa phương, người muốn gặp vẫn là người đó, nhưng là, mỗi một lần gặp hắn, lòng của nàng luôn hồi hộp, thật khó có thể bình thường được. Yêu Hỉ vẫn muốn mình bình tĩnh lại, nhưng là mỗi lần đến trước mặt Phượng Húc Nhật, sự bình tĩnh của nàng lại nhanh chóng bị phá vỡ. Lòng của nàng giống như không thể quản được nữa, chẳng qua chỉ sắp được gặp hắn, liền bắt đầu đập cuồn cuộn bình bịch, bình bịch liên hồi, nàng không nén được, chỉ có thể mặc cho nó không ngừng tăng nhanh. Giờ phút này, người của Phượng phủ dẫn nàng đến bờ hồ trong hậu viện, chỉ vào bát giác thạch đình (đình ngọc tám góc, lầu tám góc ^^) phía trước trong hồ, muốn nàng tự mình hướng chỗ đó đi tới. Hai chân của nàng tựa như có ý thức, đầu nàng dù có ngăn cản thế nào cũng vô ích, biết rõ trước có hổ. Không, là nam nhân tà ác, nhưng vẫn là tự nguyện rơi vào bẫy mà người ta đã bày sẵn. Phượng Húc Nhật căn bản là đã đào một cái hố tốt lắm, nhưng nàng chính là đàn, ngơ ngác nhảy xuống, cho nên hôm nay nàng lại tới đến trước mặt của hắn. Phượng Húc Nhật trước mắt vẫn như cũ quần áo xốc xếch, làn da trên ngực rõ ràng như cũ gioi vào trong mắt của nàng, tựa như ánh mặt trời, chói mắt khiến nàng không nhìn được mà nheo lại con ngươi, nhưng vẫn không thể nào bỏ qua được cảnh tượng đẹp mắt đó. Hắn hôm nay, một đầu tóc dài đen nhánh buông xuống, càng hợp với khuôn mặt có dung nhan khuynh thành kia, ở dưới ánh mặt trời có vẻ tràn đầy ánh sáng rực rỡ. (tiên trời? là sói đội lột mà chị ơi) “Yêu Hỉ.” Hắn nghiêng người ngồi ở bên thành ghế, quay đầu lại hướng nàng cười một tiếng. Nàng thường nghĩ, đây chính là “Cười một tiếng khuynh thành” đi, nếu không phải trái tim của nàng đủ mạnh, thì chỉ sợ sớm đã bởi vì quá mức hưng phấn mà chết bất đắc kì tử. Mặc dù gần đây nàng đã tương đối sẽ không bị nụ cười của hắn ảnh hưởng, nhưng lòng của nàng vẫn là sẽ không tự chủ được mà đập mạnh. Ai nha nha, nam nhân này thật đúng là mê chết người không đền mạng, trái tim của nàng phải kiên cường một chút, không thể bởi vì hắn cười nhạt một cái liền bị mê phải xoay quanh mới được. “” Phượng Húc Nhật thấy nàng mãnh liệt nhìn hắn, ngây ngốc đứng tại chỗ, vì vậy vươn tay hướng nàng ngoắc ngoắc đầu ngón tay. (gọi sủng vật, *ngoắc ngoắc tiểu trư* sủng vật nhà ta đó =))) Thấy thế, Yêu Hỉ liền ngoan giống như là Cầu nhi hắn nuôi, chỉ kém không có ngoắt ngoắt cái đuôi đánh về phía hắn. Nàng là rất muốn đụng ngã hắn nữa (muốn tấn công anh =.=)! Ai bảo nam nhân này lớn lên lại tuần mỹ như thế đánh trúng tử huyệt của nàng (huyệt mê trai đẹp, *cười tươi* ta cũng có nè), nếu không phải hắn quá tà ác, nàng đã sớm muốn đưa ra ma chướng. Đó, không, là biểu đạt hảo cảm của mình. (muốn về anh >.

6. Chương 6

Nàng tò mò như một chú mèo nhỏ, đem nghi vấn để ở trong lòng, sau chỉ cần mỗi ngày tới trước Phượng phủ, nàng liền cầm theo một chút bạc ở trên người, ý đồ thu mua người ở vì nàng mở cửa, dẫn đường cho

nàng. May mắn là người ở Tiểu Tam chỉ kém không có đem tộc phở Phượng gia đọc lâu lâu, mới không có mấy ngày, nàng hỏi, hắn cũng trả lời rất cặn kẽ. Phụ thân Phượng Húc Nhật chỉ cưới một thê một thiếp, tiểu thiếp xuất thân thấp hèn, do khó khăn nên đi làm ca kỹ, được Phượng lão gia cưới vào cửa sau, một năm sau thì sinh hạ nhi tử, chính là phượng Húc Nhật. Nhưng sau khi nàng ta dưỡng tốt thân thể liền ném phu bỏ con cùng tình lang bỏ trốn, đến nay tung tích không rõ. Phượng Húc Nhật do phượng phu nhân nuôi nấng, ba năm sau, phu nhân cũng mang thai, sau sinh hạ Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia. Mà phượng Húc Nhật từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, mặc dù mẫu thân xuất thân thấp hèn, nhưng bởi vì là trưởng tôn trong nhà, vì vậy Phượng lão gia vô cùng để ý. Mấy năm trước, phụ thân Phượng Húc Nhật qua đời, gia nghiệp có ba phần thì hai phần rơi trên vai Phượng Húc Nhật. Mặc dù phượng Húc Nhật quanh năm bên ngoài buôn bán, nhưng mọi người trong Phượng phủ đều biết, không phải là hắn không muốn về nhà, mà là hắn từ trước đến giờ cùng Nhị thiếu gia Phượng Húc Vân như lửa với nước, cho nên dứt khoát lùi một bước, ra bên ngoài phát triển gia nghiệp. Sau khi nàng biết được những chuyện này, trong lòng đối với phượng Húc Nhật thậm chí có loại cảm giác nói không ra lời. Nam tử kia giống như một đầm nước sâu, làm cho người ta không thể thấy được đáy. Mặc dù nàng nghe nói Phượng phu nhân bắt kẻ là hài tử ruột thịt hay không, luôn luôn đối đãi công bằng, không có bất kỳ thiên vị nào, nhưng là, ở bên trong, tay chân đầu đá, nàng đã tận mắt nhìn thấy mấy ngày trước. Nhị thiếu gia không thích huynh trưởng Phượng Húc Nhật này, luôn coi hắn như là cừu nhân (kẻ thù). Đáng chết, nàng làm gì lại nhiều chuyện đi xem xét thân thể của Phượng Húc Nhật, kết quả hại nàng đối với hắn lại thêm chút cảm giác phức tạp. “Người ở đây muốn cái gì?” Hôm nay Phượng Húc Nhật mặc bộ quần áo màu bạc, còn một đầu tóc đen để xõa tung đầy tà mị, lại giống như đầu Hắc Báo tựa trên ghế quý phi, hai bên trái phải còn có tiểu tỳ phục vụ hắn ăn bỏ đào. (anh này biết hưởng thụ ghê cơ =.=) Tiểu tỳ đem bỏ đào đưa vào trong miệng của hắn, hoàn toàn không cần đại gia hắn động thủ. Hơn nữa, ăn bỏ đào liền ăn bỏ đào nha, làm gì ăn xong còn lè lưỡi liếm liếm môi mỏng a! (quyến rũ chị *cười gian*) Nhìn hắn bộ dáng mê người, Yêu Hỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, Suy nghĩ của nàng cũng vì hình ảnh này mà bị cắt đứt. “Ta đang suy nghĩ, người chừng nào thì mới chịu bỏ qua cho ta, đem đồ của ta toàn bộ trả lại cho ta!” Nàng tức giận nhìn chằm chằm nam nhân duy nhất ở đây đang rảnh rỗi. Nhìn hắn ung dung tự tại, thật đúng là cực kỳ đặc ý! Nàng hừ lạnh một tiếng. Sau khi Phượng Húc Nhật ăn thêm một quả bỏ đào, liền từ trên ghế quý phi đứng dậy, cầm lên trong mâm một chuỗi bỏ đào, chân dài nhẹ nhàng bước, liền giống như một con Hắc Báo ưu nhã đi tới trước mặt nàng. “Gấp cái gì?” Hắn cười nhìn gương mặt của nàng phồng đến giống như hai quả tiểu viên cầu (hai trái cầu nhỏ sao??), môi lại không nhẹn được mà trêu nàng.”Ngày ngày cùng ta gặp mặt bồi dưỡng tình cảm không tốt sao?” “Tốt ở chỗ nào?” Nàng bất mãn nói thầm. Hắn hái được một quả bỏ đào, thừa dịp lúc nàng nói chuyện nhét vào trong miệng nhỏ của nàng. Kia tư vị ngọt vừa mang theo vị chua ở trong miệng của nàng lan tràn, trong miệng của nàng tất cả đều là mùi thơm bỏ đào. “Ngọt sao?” Phượng Húc Nhật cười hỏi, nhìn nàng hai mắt trong suốt. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng tươi cười, “Ngọt a!” Quả nhiên là nhà người có tiền, mới có thể ăn được loại bỏ đào này vừa lớn lại tròn lại mùi thơm bốn phía. “Kia vậy ném thêm một quả đi.”Trông mắt đen tà tứ nhíu lại, hắn thừa dịp thời điểm nàng không kịp phòng bị, đem bỏ đào bỏ vào trong miệng mình, lại đem môi dán lên cánh môi béo mập của nàng. Hắn lấy đầu lưỡi khẽ đẩy bỏ đào đưa vào trong miệng của nàng, đầu lưỡi hơn ở trong miệng của nàng lật khuấy. (ăn đậu hũ một cách công khai luôn >.

Thành thân? Chuyện như vậy nàng nghĩ cũng chưa có nghĩ tới. Yêu Hỉ cảm giác mình từ đầu tới đuôi căn bản là bị phượng Húc Nhật lừa bỡn, mười mấy ngày nay, nàng tựa như một con rối nhỏ hoàn toàn bị hắn đùa giỡn. Nàng thừa nhận Phượng Húc Nhật đối với nàng rất có lực sát thương, ai dạy nàng chính là mê luyện khuôn mặt của hắn. Nói nàng nông cạn cũng tốt, khuôn mặt hắn hoàn toàn đánh trúng tử huyệt của nàng, tìm kiếm đã mười năm, người đàn ông này thật sự là thiếu niên trẻ tuổi hoàn mỹ nhất trong lòng của nàng. Mặc dù hắn tà khí không giống như là người tốt, nhưng đối mặt với hắn, nàng trên miệng mặc dù nói không muốn, nhưng thân thể luôn là rất thành thực phối hợp với hắn, không có lần nào phản kháng thành công. Nhưng là, lần này hắn vui đùa có vẻ hơi quá. Hắn muốn nàng thành thân với hắn? Vậy hắn rốt cuộc có biết rõ lai lịch của nàng hay không a? Yêu Hỉ nàng cũng không phải là cô nương xinh đẹp thùy mị, hay là thiên kim tiểu thư dòng dõi nho học, nàng thuở nhỏ là một cô nhi, từ nhỏ không cha không mẹ, sau lại vào Hoa phủ làm tiểu thư, gần đây lại trở thành một trong những trưởng quỹ của thành Trần Châu bị tranh luận nhiều nhất. Xuất thân như vậy. Xứng với hắn sao? Phượng phủ là gia đình giàu nhất nhì thành, Phượng Húc Nhật tương lai sẽ càng khiến cho Phượng phủ thêm giàu có. Nàng chỉ là một con chim sẻ nhỏ thỉnh thoảng ném chút lợi lộc liền đủ, há còn có thể mơ ước cái gì đây? Cho nên, ngày đó

nàng cơ hồ giống như chim sợ cành cong, ngay cả bức vẽ cũng không có cầm, liền chạy thẳng về nhà. Kể tiếp mấy ngày, nàng căn bản không dám đi Phượng phủ nữa. Rõ ràng trong lòng có thanh âm vẫn thúc giục nàng đi gặp hắn, nhưng nàng nào có lá gan đó nha! Vì vậy, mấy ngày nay ta đợi ở nhà, không dám bước ra cửa một bước. Về phần những bức vẽ kia, cũng đã cầm lại gần hai mươi tờ, nàng không muốn cùng Phượng Húc Nhật có quan hệ, nên kết thúc thôi. Dù sao Công Tôn vẽ ảnh thán này đã ra tập “nam hội”, nàng đi mua một quyển trở lại làm vật báu là được, cần gì chấp nhất với bản kia đây! Yêu Hỉ tự an ủi chính mình, định Liên Phượng phủ cũng không đi.

7. Chương 7

Cho đến khi người của Phượng phủ đem đến một phong thư, đã hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của nàng. Trong thư chỉ viết mấy chữ —— Phượng Húc Nhật bệnh tình nguy kịch. (_ _||) Hàng chữ này tựa như sét đánh lên nàng, nàng cầm phong thư, không chút nghĩ ngợi chạy thẳng tới Phượng phủ. (chị dễ bị lừa ghê cơ) Cửa vừa mở ra, nàng liền không kịp để cho người ở dẫn đường, chạy thẳng tới địa phương Phượng Húc Nhật đang ở. Vòng qua hành lang quanh co, nàng rốt cục đi tới lầu các cửa hắn, vậy mà nàng vừa mới đến gần, liền nghe bên trong có nói giọng nói truyền tới. “Đại ca, người thật không suy nghĩ gì hay sao?” Là thanh âm của một cô gái, giọng nói tràn đầy vội vàng. “Người thường tới chỗ ta, không sợ bị Nhị đệ phát hiện sao?” Phượng Húc Nhật thanh âm giống như là từ chỗ rất xa truyền đến, có chút lạnh như băng. Yêu Hỉ dừng bước, đứng trốn ở bên ngoài, không có phát ra âm thanh cắt đứt bọn họ. “Đại ca, ta biết người hận ta, nhưng là người biết ban đầu ta cũng vậy không muốn, ta.” Yêu Hỉ đã hiểu, đó là thanh âm của Hà Tịnh Tuyết. “Đệ muội a đệ muội, tay gấu chỉ có thể bắt được một con cá, người lựa chọn Nhị đệ, ta thay người cao hứng, vui mừng, tại sao lại phải hận người đây?” Thanh âm của hắn như cũ lạnh như băng, không có bất kỳ dư thừa tình cảm.”Chẳng qua là, coi như người trở thành người của Phượng gia, cũng không đại biểu người đủ có thể nhúng tay vào chuyện của ta.” Hắn cự tuyệt rất rõ ràng, không cần bất luận kẻ nào khuyên nhủ. “Đại ca!” Hà Tịnh Tuyết giống như là tan nát cõi lòng kêu lên.”Tại sao người luôn phải đem ta đẩy ra thật xa? Người biết rõ dù ta có cùng với Húc Vân thành thân, lòng của ta.” (nghe bức xúc ghê >.

8. Chương 8

Cái gì?” Phượng lão ông sững sốt.”Người ghét Húc Nhật?” Quái, như thế nào cùng lời đồn hắn nghe được không giống nhau vậy? Hai người bọn họ gần đây không phải là thân nhau, mười mấy ngày nay đều là cùng một cô nương đi lại trong Phượng phủ, thế nào mà giờ lại không như lời đồn đây? “Phải” nàng ghét hắn, ghét tâm cơ của hắn, càng ghét hắn muốn lợi dụng nàng ngăn cản một đồng phiến toái.”Cho nên Lão thái gia, ta phải đi, Saionara! Không, là về sau cũng sẽ không gặp lại” Yêu Hỉ nhanh chóng, gật đầu một cái liền như một làn khói chạy đi mất, hoàn toàn không để ý Phượng lão ông kêu lên, thở phì phò ngay cả đầu cũng không quay lại. Muốn mang nàng thành bia đỡ đạn. Nàng mới không làm đây! *** “Phượng Húc Nhật bệnh tình nguy kịch?” Vừa đồng dạng bút tích! (Giống cái thư lần trước =))) Yêu Hỉ vừa nhận được tin, liền giận đến đem nó xé nát. Nàng quản hắn khi gió sống hay chết, dù sao nam nhân Phượng Húc Nhật này rất hư, hơn nữa đầy bụng tâm cơ, căn bản không có một chút hảo tâm nào. Coi như nàng mê luyện bề ngoài của hắn thì thế nào? Không có nghĩa là Yêu Hỉ nàng không tức giận, có thể mặc cho hắn đem nàng trong lòng bàn tay mà chà sát bóp nghiền nha! Hơn nữa ngày đó nàng nghe lén hắn cùng với Hà Tịnh Tuyết nói chuyện, giữa hai người rõ ràng quan hệ không như mọi người nói, còn tính muốn kéo nàng xuống nước cùng? Nàng mới không có điên như vậy! Hơn nữa nhà giàu có ân oán sâu tựa như biển, nếu biết mình là bị hắn lợi dụng, nàng đương nhiên phải trốn trước, tránh cho đến lúc đó nàng hăm sâu trong đó không cách nào chạy trốn, thành bia đỡ đạn, đỡ cho hắn vô số ám tiễn. Không làm được đến lúc đó hắn còn có thể bày ra vẻ mặt cười cười như không liên quan đến hắn, nói nàng là kẻ ngu. Không làm! Loại việc ngốc này nàng mới không làm! Yêu Hỉ cắn môi, hận mình quá ngu quá ngây thơ. Sớm biết cũng đừng dễ dàng bị hắn dẫn dụ, đến lúc nàng muốn trốn đi, hắn lại tựa hồ như không muốn bỏ qua cho nàng. Trong lòng nàng nói thầm không ngừng, không biết Phượng Húc Nhật kế tiếp sẽ làm gì. Mấy ngày nay, Yêu Hỉ vẫn đợi ở trong phòng, đã buồn bực đến chịu nổi, vì vậy quyết định ra ngoài đi lại một chút. Vừa mới đi ra cửa phòng, nàng liền nghe mấy tên nam quan đang ghé vào một chỗ tán gẫu. “Nói đến bạc

bảo cô nương của chúng ta, mọi người đều nói nàng có thể chiêu tài hưởng phúc, có không ít phú thương công tử nhanh nhanh chóng chóng, kếm bà mai tới cửa làm mai.” “Đúng nha! Liên Phượng phủ cũng tới làm mai đây.” “Làm mai không quan trọng, lại là trực tiếp tìm tới Hoa phủ, xin tiểu thư thành toàn, để cho bạc bảo cô nương gả cho Đại thiếu gia hân.” Tất cả những lời nói đó đều vào trong tai Yêu Hỉ, nghe được nàng hỏa khí từ từ tích lũy. Nàng cắn môi tiến lên cắt đứt câu chuyện của nam quan cửa.” Các người mới vừa nói cái gì? Phượng phủ tìm tới tiểu thư chúng ta, muốn đem bạc bảo gả cho đại thiếu gia bọn hân?” Nam quan mọi người xanh mắt to nhìn Yêu Hỉ. Bình thường nàng nhìn thấy bọn họ luôn là cười mỉ mỉ, hơn nữa ôn nhu như nước, chưa từng thấy qua nàng lo lắng, tức giận như thế. “Yêu Hỉ cô nương.” “Nói mau!” Nàng trợn mắt nhìn thê đồ tục hươu lâu một cái. “Dạ dạ dạ.” Thê đồ nam quan hé ra tuần mỹ dung nhan vo thành một nắm, cơ hồ mau khóc. Bình thường Yêu Hỉ cô nương đối với hân yêu thương phải phép, thế nào hôm nay bộ dáng thay đổi hoàn toàn?” Là Phượng gia lớn nhỏ không giải thích được sinh cơn bệnh nặng, nhưng là các đại phu cũng chẩn đoán bệnh không ra nguyên nhân, Phượng lão ông không thể làm gì khác hơn là tìm coi bói sư, nghe nói là phượng lớn nhỏ gần đây tạp âm, phạm tiểu nhân, cho nên cần hỉ khí tới sẽ giải được bệnh tật.” “Quan bạc bao kia là chuyện gì?” “Liên. Nghe nói Phượng lão ông trước đó vài ngày trong phủ gặp được bạc bảo cô nương, thấy nàng đáng đáp Phú Quý chiêu hỉ, sau lại mời người nhìn qua mặt nàng, phát hiện nàng đúng là thích hợp làm đối tượng thay phượng Đại thiếu gia xung hỉ.” Nam quan mặt đỏ nói hết những gì hân biết không chừa một chữ. “Cái gì?” Không thể nào! Nàng ngày đó ở Phượng phủ gặp Phượng lão ông, thuận miệng nói ra mình là bạc bảo, thế nhưng diễn biến thành kết quả như thế. “Mà nói, bạc bảo cô nương mệnh tốt tài phú đầy mình, càng làm cho Lão thái gia Phượng phủ nguyện ý bỏ xuống ý kiến môn đăng hộ đối, nhận nàng làm cháu dâu.” “Tại sao có thể như vậy?” Yêu Hỉ cau mày, phát hiện chuyện càng ngày càng phức tạp. Nàng cho là tự mình không đi thương Phượng phủ nữa, nên sẽ không phát sinh ra chuyện gì, nam nhân Phượng Húc Nhật này dù tâm cơ có như thế nào, cũng không có biện pháp lợi dụng nàng nữa. Nhưng là nàng sai lầm rồi, nàng vụn vụn không nghĩ tới sau ngày đó ở Phượng phủ cùng Phượng lão ông gặp mặt, sẽ phát sinh chuyện như vậy. “Yêu Hỉ cô nương?” Nam quan thấy nàng sắc mặt không tốt, quan tâm hỏi thăm.” Người làm sao vậy? Nhìn người sắc mặt thật tái nhợt a.” Nàng nặng nề thở dài một cái. Phượng Húc Nhật, người thật không muốn bỏ qua cho ta sao? Trong lòng nàng thật hận hỏi, trong mắt còn dấy lên hai đóa ngọn lửa. “Ta không sao!” Nàng cuộn lên tay áo, nhấc làn váy, một bộ vẻ mặt khẳng khái hy sinh.” “Quên đi, ta đi hỏi một chút, hân rốt cuộc muốn làm gì!” Ghê tởm! Phượng Húc Nhật nam nhân này quá tà ác, quá hèn hạ. Muốn lợi dụng nàng, thế nhưng lại xuất ra chiêu hạ lưu như thế ép nàng hiện thân. Nàng hiện tại phải đến gặp hân, muốn hân cho nàng một giải thích đầy đủ! Nhưng nếu Yêu Hỉ trong tay có đao lớn, nhất định trước tiên sẽ đánh chết xú nam nhân trước mắt này! Nhìn mà xem, nam nhân theo như lời đồn bệnh tình nguy kịch đang nửa nằm ở trên ghế quý phi thưởng thức nước trái cây. Có cái người nào bệnh tình nguy kịch sẽ vô cùng thoải mái vừa ăn bồ đào vừa uống rượu, ưu nhã đọc sách? “Yêu Hỉ, người rốt cuộc đã tới.” Phượng Húc Nhật giống như là đoán chắc nàng sẽ đến, mỉm cười ngược mắt nhìn nàng đang tức giận. “Phượng, Húc, Nhật!” Nàng nghiêng răng hét, thể hiện rõ nàng đang tức giận đến mức nào. “Vừa mới gặp mà đã nhiệt tình như vậy?” Hân từ trên ghế quý phi ngồi dậy, trên mặt cười đầy vô hại, tựa như một con Hắc Báo đã được ăn no, tư thái vô cùng thông dong lười nhác. Đường cong cơ ngực đầy hoàn mỹ lộ ra, như ẩn như hiện hấp dẫn ánh mắt Yêu Hỉ, trong phút chốc, nàng đã quên luôn mục đích đến đây của mình. “Người.” Nàng lấy lại tinh thần, duỗi ngón chỉ vào hân, tức giận nói: “Người rõ ràng dưng mãnh như rồng, cái gì mà cần thành thân xung hỉ?” “Ta là bệnh ở trong lòng.” Phượng Húc Nhật bần tay che ngực trái, giọng nói hết sức chân thành. (*lau lau mồ hôi*) Có cái bệnh gì là bệnh ở trong lòng? Nàng cau mày, tự hỏi trong lời nói của hân có mấy phần chân thực.” Nhưng là người hoàn sinh long hoạt hổ nha.” “Tâm bệnh a, là đau ở trong lòng, đau ở trong lòng, bệnh ở trong lòng.” Hân đi về phía nàng, nâng tay nhỏ bé của nàng lên, đem lòng bàn tay mềm mại của nàng để vào ngực của hân. Tay nhỏ bé chạm phải thân thể của hân, giống như là đụng phải khối sắt nóng người, muốn lùi về, nhưng lại bị bàn tay của hân kiềm giữ. “Người.” “Người biết bệnh này tên gì không?” Hân đem tuần nhan đến thật sát trước mặt nàng.” Cái này gọi là Bệnh tương tư.” (*đỏ mặt* em cũng tương tư anh mất a) Yêu Hỉ cũng không có đỏ mặt xấu hổ như hân đoán, ngược lại nhú lông mày. Phượng Húc Nhật nhìn khóe miệng nàng khê mấp má, chân mày nhú lại thật chặt, trong mắt để lộ ra một tia nghi vấn. Quái, phản ứng của nàng thế nào không có ở trong dự liệu của hân đây? Trước kia, rõ ràng nàng nhìn thấy hân sẽ mặt đỏ tới mang tai, hưng phấn đến chảy máu mũi, nhưng bây giờ tựa như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của hân, những tật xấu khả ái này tất cả đều không hề xuất hiện nữa, ngay cả trong cặp mắt tròn vo giống như lưu ly kia cũng tràn đầy nghi vấn, không hề giống như lần đầu gặp mặt nữa,

vô tội không có một chút phòng bị nào. Trong tâm Yêu Hỉ nghĩ, hoàn hảo nàng sáng nay ăn sáng ít, nếu không hiện tại khẳng định phải ói ra một đồng đồ ăn. Bệnh tương tư? Loại chuyện hoang đường này mà hần cũng nói ra được, da mặt của hần rốt cuộc làm bằng gì nha? Đơn giản là tương đồng vách sắt, nói láo hoàn toàn sẽ không đổ mặt. “Người không phải là bệnh tương tư, người là trong óc có gân đứt rời, mới có thể nghĩ ra điều nhảm chán như vậy!” Nàng rút tay nhỏ bé về, tức giận đã áp đảo mê luyến của nàng đối với hần, mỹ nam kế của hần, hoàn toàn thất bại. “Cái gì nhảm chán?” Phượng Húc Nhật không thêm để ý cự tuyệt của nàng, ngược lại nâng lên cằm của nàng, môi mỏng cách môi của nàng thật gần. “Người tại sao muốn cưới Bạc Bảo?” Nàng tức giận hỏi, giọng nói giống như là thẩm vấn phạm nhân. “Cái vấn đề này phải là ta hỏi người mới phải.” Hần thân thể cao lớn không ngừng hướng nàng đến gần, đem nàng bức đến góc tường, giống như là nhốt chặt một con Điểu Nhi (chim nhỏ =.) ý đồ chạy trốn.”Tại sao ta muốn cưới người lại biến thành bạc bảo?” “Cái, cái gì?” Bởi vì hần tiến tới gần, Yêu Hỉ đã mất đường có thể lui, thân thể nàng cơ hồ là dán lên người hần, khiến cho thanh âm của nàng có chút run rẩy. “Người ta muốn cưới là người.” Phượng Húc Nhật không sợ người khác làm phiền trọng thân lần thứ nhất.”Là Yêu Hỉ, không phải là bạc bảo.” Bạc bảo là ai? Hần căn bản chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy qua, làm sao có thể cưới vào cửa? “Cái gì?” Nghe được giải thích của hần, Yêu Hỉ sững sốt một chút. Nói như vậy, quả nhiên là sau khi nàng gặp gỡ Phượng phủ Lão thái gia nói mình là bạc bảo, là nàng đem bạc bảo kéo xuống nước? Thiên, nàng tại sao ngu xuẩn như vậy a! Lần này nàng muốn thế nào trở về cùng bạc bảo giải thích nha? “Người hôm nay tự mình đưa tới cửa, là vì chuyện này?” Phượng Húc Nhật đem nàng vòng vào trong ngực, để cho nàng không thể trốn đi mới nói.”Người yên tâm, ta chỉ muốn kết hôn với người, những nữ nhân khác ta một chút hứng thú cũng không có.” Môi của hần lướt qua gương mặt như tơ gấm mềm mại của nàng, giọng nói nhẹ như gió xuân. “Người người người.” Yêu Hỉ lấy lại tinh thần, mới phát hiện hần cách nàng thật là gần, khoảng cách này khiến nàng sắp hít thở không thông.”Người tại sao muốn cưới ta? Còn có, ta căn bản không thích người, cũng không có đã đáp ứng muốn gả cho người.”

9. Chương 9

Hần cười lớn, nhìn nàng mở to đôi mắt, môi hần lại cố ý lướt qua cằm của nàng. “Yêu Hỉ, người thật không thích ta sao? Kể từ khi người nhìn thấy ta, không phải đã rất yêu thích gương mặt này của ta hay sao? Bất quá, người hôm nay, đúng là so với trước kia có tiến bộ nha, đã qua nửa canh giờ, người mới bắt đầu đỏ mặt.” Vừa bị hần nói như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Yêu Hỉ không khỏi lại nóng ran, đôi mắt với việc hần tiến tới gần, nàng căn bản giống như là bị một con rắn quấn lấy, và đang mở to miệng chuẩn bị đem nàng một hộp nuốt vào. (hớ hớ, đúng rồi, giác quan thứ 6 của phụ nữ quả k có sai =))) Tức giận! nàng là thích vẻ ngoài của hần, ai kêu hần đáng đáp so nữ nhân còn đẹp hơn, khiến nàng có xem thế nào cũng không ngán. Dù đáng đáp của hần có tốt hơn nữa, nhưng lý do hần muốn kết hôn với nàng căn bản thật không hảo tâm a! “Nam nhân tà ác lại có tâm cơ giống như người, khẳng định khắp nơi đều có cừu oán, cho nên mới muốn bắt một người che trước mặt người, thay người ngăn cản mình đao, ám tiễn!” Nàng đem bất mãn trong lòng tất cả đều nói ra, tính toán của hần một chữ cũng không giữ lại. Phượng Húc Nhật cũng không có bởi vì lời nói của nàng mà giật mình, tuần nhan vẫn như cũ miết lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Ta sao có thể để cho người ngăn cản đao, ngăn cản mũi tên đây? Mà nói, chỉ cần người gả cho ta, chẳng phải là tròn nguyện vọng của người, ngày ngày cũng có thể nhìn thấy gương mặt ta sao? Hơn nữa. Còn có thể tùy thời”Ăn” ta.” (*cười lăn bô*) “Người người người. Không biết xấu hổ!” Nam nhân này thế nào mà da mặt lại dày như vậy a! Nàng đem tay nhỏ bé đặt trước ngực hần, muốn ngăn trở nhiệt độ của hần ủi nóng da thịt nàng.”Ta hôm nay là tới nói cho người biết, người đừng bởi vì không làm gì được ta, liền đem bạc bảo kéo xuống nước.” “Ta cho tới bây giờ không muốn qua nữ nhân nào ngoại trừ người ra.” Phượng Húc Nhật đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp vành tai trắng nõn của nàng. Không được, nàng muốn trấn định, không thể vì nam sắc hấp dẫn mà rối loạn được! Vì vậy Yêu Hỉ đem hần đẩy ra, hận hận nhìn chằm chằm hần.”Đừng tưởng rằng mặt người vừa xem sẽ lừa gạt người ta chết không đền mạng mà có thể đối với ta muốn làm gì thì làm! Ta sẽ không trở thành tượng gỗ của người!” (*ưỡn ngực cong mông, gật đầu* đúng vậy) Muốn lợi dụng nàng? Không có cửa đâu! Nàng rốt cuộc tìm được khe hở thoát đi ngực của hần, hai má hồng hồng giống như bị phơi dưới ánh mặt trời, lại có chút béo mập như sơ anh nở rộ. (chả

hiếu sơ anh này là cái j) “Ta sẽ không gả!” Yêu Hỉ tức giận thở phì phì, giống như là Cầu nhi bị buộc cổ vậy, chỉ muốn kéo đứt sợi dây đó, để nhanh chóng thoát đi sự dằn dũa không rõ của nam nhân Ma Mỹ này. Phượng Húc Nhật buông tay, cũng không cùng nàng tranh chấp, chẳng qua là híp hai tròng mắt, trong mắt lưu chuyển sóng mắt ôn nhu. “Sau bảy ngày, ta liền cưới ngươi vào cửa.” Hắn gọn gàng dứt khoát nói, giống như đã nắm giữ hết thảy trong tay, bộ dáng chẳng những kiên định mà lại có vẻ tình thế bất buộc. Yêu Hỉ phát hiện mình hôm nay tới căn bản là thất bại, hắn vẫn như cũ khư khư cố chấp, hoàn toàn không đem lời nói của nàng vào tai. “Ngươi người này. Thật là nói không được mà!” Nàng tức giận o o nhìn chăm chăm hắn, gương mặt tựa như con ếch phồng lên hai má.”Mặc kệ ngươi, dù sao ta cũng đã nói qua, không lấy chồng chính là không lấy chồng!” Nàng tức giận dậm chân, liền muốn lách qua hắn, tính toán rời đi. Phượng Húc Nhật mị con mắt nhìn nàng lướt qua mình bộ dáng muốn đi, không chút nghĩ ngợi liền bắt được cánh tay của nàng, khuôn mặt để trên vai trái nàng, hai tay tự sau lưng ôm nàng. Rất tốt, nàng thật là hảo tuân lệnh khiến lòng hắn bốc lửa. (cái này...) “Phượng, Húc, Nhật ——” Cả người Yêu Hỉ giống như bị bạch tuộc cuốn lấy, căn bản không cách nào nhúc nhích. “Nói không thông, không thể làm gì khác hơn là tự thể nghiệm, để chứng minh ta thích ngươi cỡ nào.” Cũng muốn chứng minh, nàng không cách nào có thể chống lại mị lực của hắn. Tự thể nghiệm? Hắn đang nói đùa sao? Yêu Hỉ bị hắn ôm thật chặt, mặc cho nàng có giấy giụa thế nào, vẫn không thể thoát ra khỏi ngực hắn. Nàng liều chết đi tới cạnh cửa, nhưng hắn so với nàng nhanh hơn một bước, đem nàng áp lên trên tường, thân thể cao lớn tựa như gốc cây đại thụ che đầy nàng. “Phượng Húc Nhật, buông ta ra.” Yêu Hỉ cắn răng, giọng nói hết sức không vui. “Yêu Hỉ, ngươi còn không hiểu ta sao? Chỉ cần là ta nghĩ muốn, không có ai có thể từ trong lòng bàn tay ta chạy trốn được.” Hắn đem mặt của nàng đối diện với mặt hắn, để cho nàng nhìn thẳng thấy được sự kiên định trong mắt mình. Nụ cười bên mép của hắn biến mất, thay vào đó là một tầng hàn băng, không còn vẻ mặt bất cần đời, mà là vững như băng sơn, lại vừa lạnh vừa cứng cùng nàng nhìn thẳng. Khí thế lạnh lẽo kia hoàn toàn ngăn chặn phản kháng của Yêu Hỉ, nàng không nhìn được sợ run cả người, lần đầu tiên nhìn thấy mặt lãnh khốc của hắn. Nàng vẫn cho là hắn luôn như gió ấm áp, lại quên mất gió thì vô hình, thỉnh thoảng thổi lên sẽ khiến nàng sợ hãi. (chém viu viu, gió mát thế *cười sượng*) “Tại. Tại sao. Chọn ta?” Nàng chính là không hiểu nha! Nàng không có tài cũng không phải quá xinh đẹp gì, đầu cũng không phải là rất thông minh lanh lợi, càng không phải là danh viện thực nữ, hắn là cái nam tử cao cao tại thượng, làm sao có thể coi trọng tiểu nữ cô nhi như nàng đây? Nàng. Căn bản không xứng với hắn nha! “Bởi vì ngươi sẽ yêu ta, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không phản bội ta.” Phượng Húc Nhật một cái liền hiểu được nghi vấn trong lòng nàng. Kể từ sau khi nhìn thấy hắn, ánh mắt của nàng vẫn dừng lại trên người của hắn, so với những nữ nhân khác, ánh mắt của nàng luôn là kiên định mà ngưng ngóng. Hắn biết, nếu như nàng có cơ hội, sẽ một hộp đem hắn nuốt vào. (chính xác =))) Rất tốt, hắn rốt cuộc đã tìm được nàng – cô nương mà hắn chân chính muốn. (anh muốn... @_@) Từ một khắc bắt đầu, hắn đã nghĩ cách khiến nàng đối với hắn mê luyến càng sâu, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào dù là lấy nam sắc câu dẫn nàng, muốn nàng không thể rời khỏi hắn. Nhưng hắn dù sao cũng là nam nhân, không cách nào nắm bắt được tâm tư nữ nhân, trong một khắc hắn tưởng nàng đã mê luyến hắn thì lại không phải, giống như vừa rồi nàng chỉ muốn mau chóng trốn đi hắn. Bất quá không quan hệ, hắn liền yêu vật có tính khiêu chiến như vậy, nhất là nàng, hắn nguyện ý tốn thời gian để hiểu rõ, bởi vì hắn chính là cảm thấy nàng đáng giá. “Ngươi. Ngươi không biết xấu hổ, tại sao có thể như vậy xác định ta sẽ yêu ngươi?” Yêu Hỉ lưng chạm tường, hai tay bị bàn tay của hắn kiềm chế, căn bản không cách nào né ra. “Thật ra thì ngươi đã yêu ta.” Phượng Húc Nhật trong tròng mắt ánh lên sự tự tin, giọng nói cũng hết sức kiên định. (mức độ tự sượng của anh này cao hơn ta *chăm chăm mồ hôi*) Nàng còn chưa kịp mở miệng phản bác, môi của hắn liền che lại cánh môi mềm mại, lấy đầu lưỡi cạy ra môi anh đào mềm mại của nàng. Lưỡi trơn trượt nhanh chóng trượt vào trong miệng đỏ của nàng, hai người nước miếng trong miệng trong nháy mắt hỗn hợp, hắn còn có thể ngửi được trên người nàng hương hoa lài nhàn nhạt. Nàng lập tức phản kháng, nhưng là hai tay nàng bị kiềm chế, chỉ có thể uốn éo người, nửa người dưới cùng hắn dán chặt, ngược lại có vẻ càng thêm mập mờ. Lưỡi của nàng muốn ngăn cản đầu lưỡi của hắn xâm nhập, không ngừng muốn đem lưỡi của hắn đẩy ra, nhưng hắn vẫn rất có kỹ xảo trên chọc phần lưỡi của nàng, giống như cùng đầu lưỡi của nàng chơi đùa. Yêu Hỉ vừa tức vừa vội, nam nhân này so nàng trong tưởng tượng còn dằn dũa hơn người, rõ ràng đã bị nàng cự tuyệt, hắn vẫn còn ý đồ muốn ở trên người nàng tìm thứ hấp dẫn. Mà thân thể của nàng giống như là bị hắn nhìn thấu vậy, mỗi lần hắn vuốt ve đều có thể ngăn lại phản kháng của nàng, kế tiếp liền giữ chặt thắt lưng nàng, vạt áo trước của nàng liền thuận thế mở rộng. “Phượng Húc Nhật.” Yêu Hỉ tránh thoát hắn dằn dũa đầu lưỡi, rốt cuộc tìm được khe hở nhẹ kêu. Nàng cảm giác ngực mình một hồi lạnh, mà nàng lại cảm thấy mình càng ngày càng nóng, giống như là một khóa bị một ngọn lửa thiêu đốt, cơ hồ biến thành tiểu hỏa cầu.

Trong mắt Phượng Húc Nhật xuất hiện chuyển dời ý định, bởi vì hôn qua đôi môi mềm mại của nàng, cũng hưởng qua nước miếng trong miệng nàng (=.=), khiến cho cơ thể hắn thấy nhiệt nung. Thoải mái liếm liếm môi mình, hắn vô cùng hài lòng cười. Tiếp, bàn tay của hắn tìm đến trước ngực của nàng, hai tay xoạt kéo ra váy. Dưới lớp vải màu hồng phấn trước ngực nàng kia chính là xuân quang, lại ôm sát vào nàng, càng nổi bật lên da thịt trắng nõn của nàng giống như tuyết đầu mùa. (chịu ak... lung tung hết cả lên rồi >.

10. Chương 10

Ước Phượng Húc Nhật lại không an phận chui vào trong miệng của nàng, muốn phân tán sự chú ý, giảm đi căng thẳng cứng ngắc của nàng. Môi của Yêu Hỉ bị hắn che lại, hơn nữa bàn tay của hắn ở trước ngực của nàng nhẹ kéo Hoa Nhị nhảy cảm, trêu chọc đôi bông đào trẻ trung kia, khiến tất cả kháng cự của nàng cũng hóa thành từng trận nỉ non. Chẳng qua là, Phượng Húc Nhật không còn đủ kiên nhẫn, dục vọng trong cơ thể thúc giục động tác hắn, rất nhanh liền đem cái yếm duy nhất che đậy trên người nàng tháo ra. Nàng chỉ có thể phát ra một chút tiếng kháng nghị, không cách nào ngăn cản động tác của hắn. Sau một khắc, nàng cảm thấy trước ngực một hơi lạnh, năm ngón tay tà ác kia đùa nghịch bộ ngực của nàng, giằng xé lấy nó. Đôi mắt Yêu Hỉ hơi hé mở, đập vào mắt nàng chính là tuần nhan của hắn. Giờ khắc này nàng mới hiểu được, thì ra là mình tựa như con mồi rơi vào mạng nhện, không thể thoát ra, chỉ có thể chờ hắn nuốt vào bụng mà thôi. Phượng Húc Nhật nhìn đôi mắt đẹp của nàng, rồi nhìn khuôn mặt xinh đẹp, cảm thụ thân thể của nàng từ từ biến thành đồng bùn nhão. Bội Lôi xinh đẹp trước ngực nàng khi bị hắn chạm vào, nhạy cảm đứng thẳng trong không khí, bày ra một tư thái kiều mị đầy hấp dẫn. (@_@) Hắn rời đi môi của nàng, ngược lại cúi đầu lấy miệng há lấy trái cây mềm mại kia, lấy đầu lưỡi khinh thiếu đỉnh đang đứng lên. Đầu lưỡi ta của hắn khô nhẹ, chuyển lấy, miệng ngậm lấy Tuyết Phong bên cạnh, đồng thời liếm mát, ngũ trảo bắt lấy, làn da trắng nõn trong nháy mắt xuất hiện dấu tay ửng đỏ. (*lau lau mô hôi*) Thân thể Yêu Hỉ khẽ phản kháng, cảm giác được trước ngực một mảnh thấp nhiệt, nhất là đỉnh Hoa Nhị mềm cảm kia, cảm giác ấm áp ướt át kia khiến lưng nàng thấy lạnh. Thân thể nàng rung động, hai tay bị trói chỉ có thể vịn vai hắn, chịu nhìn bụng dưới bắt đầu tràn ra một cỗ nhiệt lưu quý dị. Nhiệt lưu tựa như từ từ sôi trào, không ngừng hội tụ tới bụng, tiếp lại hóa thành một đạo nhiệt dịch, ở giữa hai chân nàng bắt đầu chảy ra. Yêu Hỉ kẹp chặt hai chân, muốn che lại cảm giác xấu hổ chán ghét này, nhưng Phượng Húc Nhật như xem thấu ý đồ của nàng, bàn tay đem hai chân của nàng tách ra, đơn giản đem thân mình chen giữa hai chân nàng. Môi lưỡi của hắn như cũ ở trước ngực nàng chơi đùa, đem trước ngực của nàng liếm láp thành một mảnh ướt dính, một tay khác nâng lên bắp đùi của nàng, lấy đầu gối nhẹ chĩa vào trong quần nơi giải đất tư mật kia. Nàng không nghĩ tới mình cũng sẽ có bộ dạng mắc cỡ như thế này, cho nên đỏ mặt không dứt. “Yêu Hỉ, người quả nhiên như ta muốn giống như vậy hoàn mỹ.” Phượng Húc Nhật đem khuôn mặt chôn giữa ngực nàng, ngửi mùi thơm đặc trưng trên người nàng (giống cầu nhi =.=), mà đầu gối của hắn ở quần lót của nàng chạm nhẹ vẽ vòng tròn (BT quá *lau lau mô hôi*), chạm vào chỗ kia mềm cảm nhất của nàng. “Không nên như vậy.” Yêu Hỉ mặc dù dựa vào tường, nhưng là bị hắn đụng chạm như vậy, thân thể của nàng cơ hồ đã nhão thành bùn, không cách nào đứng vững. Phượng Húc Nhật thấy nàng phát ra thanh âm ưm thống khổ, vì vậy nhanh chóng ôm lấy nàng, môi mỏng ngậm lấy đôi môi của nàng, chậm rãi đi về phía giường mềm mại. Phượng Húc Nhật hôn chậm chạp mà đầy hấp dẫn, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng cuốn lấy của nàng trẻ trung, thỉnh thoảng liếm láp, dây dưa, một lát lại rời đi nàng trở về mút lấy đôi bông đào kia, chủ động khơi lên dục vọng của nàng. Yêu Hỉ thành thực đáp lại nụ hôn của hắn, tất cả phản kháng lúc này của nàng đều hóa thành tham lam đòi hỏi, giống như đứa trẻ mút lấy lưỡi của hắn. (*bịt mũi* thật khủng bố nha) Môi của nàng vừa hồng vừa sưng vì hôn, gương mặt bị hắn trêu chọc mà trở nên đỏ ửng, đôi tuyết phong trước ngực nàng cũng bị hai tay của hắn đùa bỡn hồng nộn không chịu nổi. Tuyết phong non mềm tựa như mới vừa nhu tốt sữa dê diện đoàn, trong lòng bàn tay hắn đựng đưa, hắn thỉnh thoảng miết lấy Hoa Nhị, nhìn chúng vì hắn mà càng trở nên xinh đẹp. Yêu Hỉ có thể cảm nhận được hắn mỗi một lần đụng vào đều nóng như vậy lại bá đạo như vậy, ngực của nàng không khỏi dâng lên một hồi dậy sóng. Như có một luồng nhiệt lưu chặn ở cổ của nàng khiến nàng không cách nào nói ra một câu đầy đủ, chỉ có thể hóa thành thỉnh thoảng rên rỉ, cho đến khi hắn rời đi môi của nàng, thì tiếng rên kiều kỳ kia mới vang vọng khắp phòng. Sau khi Yêu Hỉ bị đánh ngã ở trên giường, làn váy lập tức bị Phượng Húc Nhật kéo lên tới thắt lưng. Hai chân của nàng cảm thấy một hơi lạnh như băng, tiếp đó hắn nhanh nhanh chóng rút đi quần lót của nàng, vùng đất bí mật kia nhanh chóng bại lộ trong không khí. Hắn tách ra hai chân của nàng, ngón tay bắt đầu ở chỗ tư mật của nàng qua lại dao động, đầu ngón tay nghịch qua giải đất

tình mình mềm mại kia. Cái trán của nàng lấm tấm mồ hôi, bên đùi lan tràn một hồi cảm giác tê dại, tập trung lại rồi một đường đi xuống bụng. Cái miệng nhỏ nhắn béo mạp phát ra những tiếng thở khê, thỉnh thoảng dồn dập, thỉnh thoảng lại đề nén, khiến Phượng Húc Nhật nghe vào càng trở nên khó nhin. Trong cơ thể hần như bị năng đốt lên một ngọn lửa, phái nam to lớn phía dưới dần dần ngang nhiên dựng đứng, như muốn từ trong đũng quần chui ra, tìm kiếm an ủi trong chỗ kín mềm mại trước mắt. (k biết ta còn sống cho đến hết chương k nữa) Phượng Húc Nhật ở trước ngực nàng mút lấy, để lại ấn ký màu tím nhạt, ngón tay thì lại ở giữa nộn thủy hoa đang nở rộ mà di động. Mỗi khi ngón tay trêu đùa nhẹ chạm vào thủy hoa, liền càng khiến nhiều hoa dịch chảy ra, mật hoa kia giống như cuộn cuộn không dứt, thấm ướt tay của hần. “Yêu Hỉ, người đã chuẩn bị xong nghênh đón ta.” Hần đem lưỡi trơn trượt trượt hưởng bụng của nàng, giống như con rắn nhỏ ở trên da thịt của nàng liếm hôn. Yêu Hỉ ngượng ngùng cắn môi, cảm thấy thần trí tựa hồ đã bắt đầu lung lay không thể điều khiển nổi cơ thể, dục vọng giống như là đã dần dần bao phủ lấy bản năng xấu hổ của nàng. Nhưng là, nàng không cách nào kháng cự hần một lần lại một lần mang cho nàng sóng chiều. Đầu lưỡi Phượng Húc Nhật liếm hôn đi xuống, lướt qua bụng dưới bằng phẳng, tiếp tách ra nàng đôi chân nhỏ, lấy tay đùa bỡn cánh hoa đã sớm ướt át kia. Tay hần mở ra lối nhỏ, bên trong cất giấu hoa hạch, ướt át giống như đang cầu xin hần bắt lấy. (*xoa trán* cuối cùng cũng sữa được) Hần lấy đầu lưỡi khê liếm, phẳng phất đó là trần châu cực kỳ trân quý, lưỡi nhất câu, đem hoa dịch đầm mỹ kia cuốn vào trong miệng mà nuốt lấy. “Người so với trong tưởng tượng của ta còn ngọt hơn.” Phượng Húc Nhật thanh âm khàn khàn, đem hoa dịch không ngừng tiết ra kia toàn bộ nuốt vào cổ họng. (khăn giấy, khăn giấy *chạy vòng quanh*) Khi môi hần động vào hoa hạch nhạy cảm kia, toàn thân Yêu Hỉ giống như các cơ quan được mở ra, mà lưỡi của hần chính là chìa khóa, thăm dò ổ khóa duy nhất kia. (tưởng tượng phong phú _ _||) Đầu lưỡi sờ chút một cái hoa hạch, rồi hần dọc theo mật dịch thơm ngọt, bồi hồi đi tới hoa nguyệt bên ngoài. Toàn thân Yêu Hỉ run rẩy càng thêm lợi hại, cảm thấy tựa như có vạn con kiến chui vào trong cơ thể nàng, cảm giác tê dại kia nhột lại tổ cốt say lòng người, ép nàng cơ hồ hỏng mắt. (>.<) dịch=“ ướt=“ kia=“ cùng=“ nước=“ miếng=“ hần=“ hòa=“ thành=“ một=“ hỗn=“ hợp,=“ chóp=“ mũi=“ cao=“ thẳng=“ của=“ hần=“ vẫn=“ còn=“ trong=“ khe=“ di=“ động,=“ làm=“ nằng=“ không=“ cách=“ nào=“ đề=“ nén=“ ham=“ muốn=“ nóng=“ bỏng=“ kia.=“ “húc=“ nhật.=“ .=“ .=“ .=“ .=“ .=“ .=“ nằng=“ toàn=“ thân=“ giầy=“ dựa,=“ nhưng=“ cũng=“ không=“ có=“ ngăn=“ cản=“ động=“ tác=“ của=“ hần.=“ ngược=“ lại=“ đưa=“ tay=“ che=“ ở=“ trước=“ ngực.=“ nằng=“ chưa=“ từng=“ cảm=“ thấy=“ phiền=“ nào=“ giống=“ như=“ hiện=“ nay,=“ đôi=“ bông=“ đào=“ của=“ nằng=“ rất=“ khó=“ chịu,=“ khi=“ nằng=“ đặt=“ tay=“ lên=“ khê=“ xoa=“ thì=“ mới=“ thoáng=“ làm=“ giảm=“ xuống=“ ngọn=“ lửa=“ bắt=“ an=“ đó.=“ “thân=“ thể=“ của=“ người=“ thật=“ đúng=“ là=“ thành=“ thực=“ a!”=“ lưỡi=“ phượng=“ húc=“ nhật=“ không=“ ngừng=“ ra=“ vào=“ hoa=“ huyết=“ của=“ nằng=“ (xịt=“ xịt,=“ cấp=“ cứu),=“ dễ=“ dàng=“ đem=“ hoa=“ dịch=“ trong=“ cơ=“ thể=“ nằng=“ cuộn=“ ra.người=“ yêu=“ thích=“ ta=“ đối=“ người=“ như=“ vậy,=“ có=“ phải=“ hay=“ không?=“ giống=“ như=“ vậy=“ liếm=“ người,=“ như=“ vậy=“ tiến=“ vào=“ trong=“ thân=“ thể=“ của=“ người.=“ .=“ .=“ .=“ .=“ .=“ (*nhét=“ bông=“ vào=“ 2=“ lỗ=“ mũi*=“ cổ=“ găng)=“ yêu=“ hỉ=“ chủ=“ động=“ tách=“ ra=“ hai=“ chân,=“ tuyết=“ đồn=“ cũng=“ không=“ tự=“ giác=“ bài=“ động,=“ phối=“ hợp=“ với=“ đầu=“ lưỡi=“ đang=“ liếm=“ láp=“ của=“ hần.=“ nằng=“ thân=“ trí=“ đã=“ sớm=“ bị=“ động=“ tác=“ của=“ hần=“ chi=“ phối,=“ không=“ cách=“ nào=“ kháng=“ cự=“ vui=“ thích=“ mà=“ hần=“ mang=“ đến=“ cho=“ nằng.=“ (@_@)=“ khoái=“ ý=“ tựa=“ như=“ những=“ đợt=“ sóng=“ không=“ ngừng=“ đánh=“ tới,=“ từng=“ đợt=“ lại=“ từng=“ đợt=“ đánh=“ vào=“ nằng,=“ mà=“ nằng=“ không=“ cách=“ nào=“ ngăn=“ cản,=“ chỉ=“ có=“ thể=“ run=“ run=“ thân=“ thể=“ nghênh=“ đón=“ lấy.=“ nằng=“ cảm=“ giác=“ được=“ mình=“ đạo=“ phòng=“ bị=“ cuối=“ cùng=“ đã=“ mau=“ chóng=“ biến=“ mất,=“ chỉ=“ còn=“ lại=“ thân=“ thể=“ chân=“ thật=“ cảm=“ thụ=“ hần=“ trêu=“ chọc.=“ dần=“ dần,=“ nằng=“ giống=“ như=“ là=“ ngã=“ vào=“ biển=“ dục=“ vọng,=“ chỉ=“ có=“ thể=“ theo=“ hần=“ cùng=“ nhau=“ rong=“ chơi=“ ở=“ nơi=“ cực=“ kỳ=“ rộng=“ rãi=“ này,=“ cảm=“ nhận=“ thể=“ nào=“ là=“ tình=“ hải=“ (biển=“ tình=“.=“).” lưỡi=“ phượng=“ húc=“ nhật=“ ở=“ dừng=“ đạo=“ của=“ nằng=“ không=“ ngừng=“ qua=“ lại=“ kích=“ thích,=“ đi=“ vào=“ rồi=“ lại=“ đi=“ ra,=“ trêu=“ chọc=“ nằng=“ tạo=“ thêm=“ càng=“ nhiều=“ đợt=“ sóng=“ triều=“ .=“ cho=“ đến=“ thủy=“ nộn=“ bắt=“ đầu=“ có=“ tiết=“ tấu=“ co=“ rúc=“ lại.=“ không=“ có=“ chút=“ kinh=“ nghiệm=“ nào=“ nằng=“ chỉ=“ có=“ thể=“

hoa=" dịch=" trong=" suốt,=" " dem=" hai=" bên=" cánh=" hoa=" xoạt=" phải=" sáng=" trong=" " phượng=" húc=" nhậ=" không=" nhậ=" đượ=" cồ=" hong=" nhúc=" nhích=" qua=" một=" cái,=" " dem=" thiết=" trụ=" nhẹ=" nhàng=" cọ=" xát=" lối=" vào,=" lập=" tức=" cánh=" hoa=" béo=" mập=" liền=" bị=" thô=" thiết=" đẩy=" ra.= " thân=" thể=" yêu=" hi=" khê=" run=" lên,=" cảm=" thụ=" nhiệt=" thiết=" đi=" đến=" địa=" phương=" kia=" của=" mình,=" nhẹ=" phẩy=" qua=" hoa=" hạc=" đang=" run=" rẩy=" của=" nang.= " (có=" nên=" cắt=" bót=" k=" ta...)= " sau=" nhiệt=" thiết=" đi=" tới=" bên=" cánh=" hoa,=" chuẩn=" bị=" lấp=" đầy=" nơi=" trống=" không=" kia.= " khi=" hẩn=" trước=" sau=" qua=" lại=" bãi=" động,=" kia=" gân=" xanh=" lối=" vào=" bị=" chạm=" phải=" càng=" thêm=" hồng=" tử=" kinh=" người.= " cảm=" giác=" kích=" thích=" này=" khiến=" hẩn=" không=" cách=" nào=" tỉnh=" táo,=" tâm=" mắt=" từ=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhẩn=" của=" nang=" một=" đường=" đi=" qua=" tuyết=" phong=" của=" nang,=" eo=" nhỏ=" nhẩn,=" bụng=" phẳng,=" tiếp=" đi=" tới=" địa=" phương=" hai=" người=" chuẩn=" bị=" kết=" hợp.= " bụng=" dưới=" phượng=" húc=" nhậ=" giống=" như=" là=" có=" một=" ngọn=" núi=" lửa=" cháy=" rực,=" đang=" chuẩn=" bị=" bộc=" phát=" ra=" tát=" cả=" đục=" vụng=" của=" hẩn.= " yêu=" hi,=" ta=" tới=" " = " hẩn=" lấy=" hai=" cánh=" tay=" đỡ=" chân=" nhỏ=" của=" nang,=" phía=" dưới=" kia=" đẩy=" máu=" đỉnh=" đoan=" ở=" hoa=" huyết=" bên=" ngoài=" bồi=" hồi.= " hô=" hấp=" mới=" hơi=" bình=" phục=" chút,=" yêu=" hi=" miễn=" cưỡng=" mở=" ra=" hai=" tròng=" mắt,=" cảm=" giác=" đượ=" hẩn=" giống=" như=" là=" muốn=" đem=" vật=" cứng=" ẩm=" áp=" kia=" bỏ=" vào=" trong=" cơ=" thể=" nang.= " nang=" thoáng=" lác=" người=" trón=" tránh,=" nhưng=" không=" cách=" nào=" ngăn=" cản=" ý=" đồ=" của=" hẩn,=" chỉ=" có=" thể=" theo=" bản=" năng=" cong=" người=" lên=" đón=" nhận=" tấn=" công=" của=" hẩn.= " phượng=" húc=" nhậ=" hẹp=" mỏng=" lui=" về=" phía=" sau,=" sau=" đó=" đem=" nhiệt=" thiết=" nhẩn=" ngay=" hoa=" huyết=" của=" nang,=" sau=" khi=" nhìn=" chính=" xác=" miệng=" huyết=" thủy=" nộn=" kia,=" mới=" dùng=" sức=" đem=" eo=" đẩy=" về=" phía=" trước=" một=" cái.= " cánh=" hoa=" hồng=" hồng=" bị=" thô=" thiết=" của=" hẩn=" đẩy=" ra,=" nang=" chưa=" kịp=" phản=" ứng,=" hẩn=" đã=" nhanh=" chóng=" đem=" nhiệt=" thiết=" to=" lớn=" cứng=" rắn=" của=" hẩn=" chen=" vào=" trong=" hoa=" kính=" trật=" hẹp=" kia.= " yêu=" hi=" không=" nhậ=" đượ=" thờ=" nhẹ=" một=" tiếng,=" chân=" mảy=" tất=" cả=" đều=" nhú=" lại.= " phượng=" húc=" nhậ=" bồi=" vì=" cảm=" giác=" chặt=" cứng=" tuyết=" vùi=" này=" mà=" thờ=" dốc=" vì=" kinh=" ngạc,=" không=" nhậ=" đượ=" muốn=" tiến=" thêm=" càng=" sâu.= " khi=" hẩn=" đem=" đượ=" hai=" phần=" ba=" nhiệt=" thiết=" vào,=" tiểu=" nữ=" nhân=" phía=" dưới=" đã=" không=" thể=" chịu=" nổi=" đau=" đớn=" hành=" hạ=" mà=" nức=" nở=" phát=" ra=" tiếng=" kháng=" nghị.= " "không.= " = " .=" .=" .=" .=" không=" muốn,=" thật=" là=" đau.= " .=" .=" .=" .=" .=" người=" mau=" ra=" đây.= " .=" .=" .=" .=" .=" .=" tay=" nhỏ=" bé=" của=" yêu=" hi=" đâm=" nhẹ=" lòng=" ngực=" của=" hẩn,=" nước=" mắt=" cũng=" chảy=" trên=" khuôn=" mặt.= " phượng=" húc=" nhậ=" nhìn=" thấy=" nang=" khóc=" thút=" thít,=" bàn=" tay=" lập=" tức=" vì=" nang=" lau=" đi=" nước=" mắt=" trên=" gương=" mặt,=" đau=" lòng=" lấy=" môi=" mỗng=" che=" lại=" đôi=" môi=" đang=" nức=" nở=" đầu=" lười=" nuốt=" lấy=" những=" ủy=" khuất=" của=" nang,=" dò=" vào=" miệng=" đỏ=" ẩm=" áp,=" nhẹ=" nhàng=" mút=" lấy,=" cồ=" găng=" phân=" tán=" đi=" sự=" chú=" ý=" của=" nang.= " bàn=" tay=" của=" hẩn=" là=" che=" ở=" trước=" ngực=" nang,=" khi=" hẩn=" miết,=" bội=" lời=" nhảy=" cảm=" đứng=" thẳng=" như=" trái=" anh=" đào=" đầy=" mê=" người.= " lười=" yêu=" hi=" cùng=" lười=" hẩn=" dây=" đưa,=" đồng=" thời=" nang=" cùng=" dần=" dần=" tiếp=" nhận=" cảm=" giác=" kì=" lạ=" kia=" trong=" cơ=" thể.= " phượng=" húc=" nhậ=" từ=" từ=" bãi=" động=" nâng=" cái=" mông,=" ở=" trong=" hoa=" kính=" nhẹ=" nhàng=" đi=" chuyển=" chậm=" chạp.= " ngấm=" đôi=" mắt=" đẹp=" đầy=" sương=" mù=" hơi=" híp=" lại=" cùng=" bộ=" dáng=" đầy=" mê=" người=" của=" nang,=" trong=" mắt=" hẩn=" hiện=" tại=" chỉ=" còn=" lại=" khuôn=" mặt=" xinh=" đẹp=" này=" mà=" thôi.= " yêu=" hi,=" thân=" thể=" của=" người=" nóng=" quá,=" hảo=" ướt,=" người=" đã=" vì=" ta=" chuẩn=" bị=" xong=" chưa?"=

hấn=" ròi=" đi=" môi=" nằng,=" nhẹ=" nhàng=" liếm=" láp=" vánh=" tai=" nháy=" cảm=" của=" nằng.= nằng=" khẽ=" nhếch=" môi,=" thở=" nặng=" nhọc,=" không=" cách=" nào=" đối=" với=" hấn=" nói=" ra=" một=" chữ=" "không",=" bởi=" vì=" nhiệt=" thiết=" ở=" địa=" phương=" đó=" đề=" nặng,=" khiến=" cơ=" thể=" nằng=" nổi=" lên=" biến=" hóa.= so=" với=" hấn=" dùng=" ngón=" tay=" trêu=" chọc=" càng=" thêm=" ngứa=" ngứa=" khó=" chịu,=" cái=" loại=" đó=" mang=" theo=" cảm=" giác=" đau=" đón,=" lại=" thêm=" mấy=" phần=" khoái=" ý.= yêu=" hỉ=" chủ=" động=" bày=" nâng=" tuyết=" đồn,=" hai=" chân=" kẹp=" thật=" chặt=" hông=" hấn.= hoa=" dịch=" giống=" như=" là=" bại=" đề,=" hoa=" huyết=" cũng=" nháy=" cảm=" co=" lại,=" đề=" xuống=" nhiệt=" thiết,=" để=" cho=" hấn=" cảm=" nhận=" được=" nhiệt=" tình=" không=" chút=" cần=" trở=" của=" nằng.= "vật=" nhỏ,=" thân=" thể=" của=" ta=" cũng=" mau=" bị=" người=" thăm=" ướm=" ."=" phượng=" húc=" nhậ=" cảm=" giác=" được=" của=" mình=" trong=" quần=" một=" hồi=" ướm=" nính=" (cái=" gì=" chắc=" ai=" cũng=" hiểu=" ak=" _=" _||),=" vì=" nằng=" mà=" nóng=" lên." người=" chuẩn=" bị=" xong=" rồi=" phải=" không?"=" yêu=" hỉ=" ngược=" cổ,=" ngực=" bởi=" vì=" hô=" hấp=" mà=" phạt=" phòng,=" thân=" thể=" giống=" như=" một=" con=" rắn=" trơn=" trượt=" mà=" giầy=" dựa=" động=" tác=" của=" nằng=" đã=" nói=" rõ=" đục=" vọng=" của=" mình,=" vốn=" ngọn=" lửa=" đã=" dập=" tắt=" kia,=" lần=" nữa=" thiêu=" đốt=" thân=" thể=" của=" nằng.= phượng=" húc=" nhậ=" toàn=" thân=" căng=" thẳng,=" mắt=" đen=" tà=" mị=" càng=" thêm=" sâu=" như=" đôi=" mắt=" của=" một=" con=" hắc=" báo=" trong=" bóng=" đêm=" đang=" đưa=" ra=" mười=" móng=" vuốt=" để=" bắt=" lấy=" con=" môi,=" cắn=" nuốt=" không=" để=" lại=" chút=" xương.= (=)))" nhiệt=" thiết=" to=" lớn=" ở=" trong=" hoa=" kính=" ra=" vào,=" hưởng=" thụ=" bị=" hoa=" huyết=" thủy=" nộn=" bao=" trọn,=" song=" khi=" nằng=" đang=" hưởng=" thụ=" cảm=" giác=" tê=" dại=" ngứa=" ngứa=" ấy=" thì=" hấn=" chọc=" đem=" trường=" thiết=" to=" lớn=" rút=" lui=" ra=" khỏi=" hơn=" phân=" nửa.= tiếp,=" hấn=" lấy=" tóc=" độ=" sét=" đánh=" không=" kịp=" bùng=" tai,=" lực=" đạo=" thật=" mạnh,=" hung=" hăng=" đem=" nhiệt=" thiết=" đâm=" vào=" thật=" sâu=" bên=" trong=" kia=" ẩm=" ướm.= phượng=" húc=" nhậ=" hoàn=" toàn=" đoạt=" đi=" thân=" thể=" trẻ=" trung=" xinh=" đẹp=" của=" yêu=" hỉ.= giờ=" khắc=" này,=" bắt=" kẻ=" là=" thân=" hay=" tâm,=" tất=" cả=" nằng=" đều=" dâng=" hiến=" cho=" hấn,=" cùng=" hấn=" cả=" người=" hợp=" nhất.= mà=" dù=" nằng=" có=" muốn=" cũng=" trốn=" không=" ra!= hai=" tay=" của=" hấn=" kiềm=" thật=" chặt=" lấy=" hông=" nằng,=" không=" để=" cho=" nằng=" có=" cơ=" hội=" chạy=" thoát,=" mạnh=" mà=" có=" lực=" đoạt=" lấy=" thân=" thể=" mềm=" mại=" trắng=" noãn=" của=" nằng.= hấn=" khiến=" nằng=" cảm=" thấy=" như=" mình=" bị=" xé=" rách,=" từ=" trong=" cơ=" thể=" lan=" tràn=" rồi=" từ=" từ=" truyền=" tới=" thân=" thể,=" sau=" đó=" chạy=" đến=" tay=" chân=" nằng.= nhưng=" là,=" lực=" đạo=" của=" hấn=" thỉnh=" thoảng=" có=" lực,=" thỉnh=" thoảng=" êm=" ái,=" phần=" đau=" đón=" kia=" cũng=" dần=" dần=" thành=" khoái=" cảm=" lại=" mệ=" nhọc,=" hai=" cảm=" giác=" này=" đánh=" thẳng=" vào=" nằng=" khiến=" nằng=" càng=" ngâm=" lên=" đầy=" kiêu=" my.= mỗi=" lần=" hấn=" hẹp=" mông=" đụng=" vào=" sâu=" trong=" nằng,=" sẽ=" nghe=" được=" tiếng=" nước=" vang=" mập=" mờ=" đỏ=" mặt.= một=" mùi=" vị=" dâm=" mỹ=" lan=" tràn=" khắp=" phòng,=" cả=" phòng=" tràn=" ngập=" hơi=" thở=" hoan=" ái=" ngọt=" ngào=" của=" hai=" người=" quần=" quít.= trong=" thân=" thể,=" dịch=" của=" nằng=" và=" hấn=" trộn=" lẫn=" với=" nhau,=" nhiệt=" thiết=" còn=" mang=" ra=" theo=" mật=" dịch=" ra=" khỏi=" nằng=" khi=" luân=" động,=" hoa=" dịch=" trung=" mang=" theo=" máu=" trình=" đồng=" thời=" bị=" đề=" ép=" ra,=" theo=" chân=" của=" nằng=" chảy=" xuôi=" tới=" trên=" giường.= yêu=" hỉ=" hơi=" yếu=" phát=" ra=" yêu=" kiêu,=" theo=" tiết=" tấu=" hấn=" luật=" động=" mà=" lên=" xuống.= phượng=" húc=" nhậ=" thở=" dốc=" cũng=" càng=" lúc=" càng=" nặng=" nề,=" bàn=" tay=" leo=" lên=" bộ=" ngực=" của=" nằng,=" bữa=" bãi=" đùa=" bỡ=" bội=" lời=" đồ=" bình=" kia.= nằng=" cảm=" thấy=" ngực=" mình=" thoải=" mái,=" không=" tự=" chủ=" càng=" muốn=" thêm=" dùng=" tay=" an=" ủi=" chính=" mình,=" nâng=" lên=" tuyết=" phong=" còn=" lại=" hấn=" bên=" mép="

câu=" khời=" tà=" khí=" cười,=" co=" lại=" mông=" đem=" nhiệt=" thiết=" rút=" ra=" khời=" cơ=" thể=" nằng.= " yêu=" hỉ=" thở=" hốc=" vì=" kinh=" ngạc,=" mọi=" cảm=" giác=" kia=" đều=" biến=" mất=" thật=" khó=" chịu,=" làm=" nằng=" khẽ=" nhú=" mảy." đùng.= " .=" .=" .=" .=" .=" .=" đùng=" ngừng.= " .=" .=" .=" .=" .=" .=" nhiệt=" thiết=" không=" còn=" trong=" chỗ=" tư=" mật,=" nằng=" cả=" người=" tựa=" như=" mất=" đi=" mảnh=" gỗ=" cừu=" mạng,=" không=" khời=" đưa=" mất=" vô=" tội=" nhìn=" hẩn.= " phượng=" húc=" nhật=" tàn=" nhẩn=" không=" chút=" để=" ý=" đến=" lời=" cầu=" khẩn=" của=" nằng,=" tự=" mình=" rồi=" đi=" thân=" thể=" của=" nằng,=" thoải=" mái=" nửa=" nằm.= " "muốn=" thì=" tự=" mình=" lấy=" đi.= " hẩn=" âm=" ách=" nói,=" đưa=" tay=" khuỷu=" tay=" chống=" đỡ=" thành=" giường,=" tròng=" mắt=" đen=" lộ=" ra=" tà=" khí,=" chờ=" động=" tác=" của=" nằng.= " yêu=" hỉ=" mím=" môi,=" cơ=" thể=" trần=" truồng=" cổ=" găng=" nhòm=" dậy,=" không=" suy=" nghĩ=" gì=" liên=" nhanh=" chống=" hướng=" hẩn=" đi=" đến,=" tay=" nhỏ=" bé=" từ=" mất=" cá=" chân=" hẩn=" bò=" lên=" lòng=" ngực=" của=" hẩn.= " "cầu=" xin=" người.= " .=" .=" .=" .=" .=" .=" nằng=" cần=" bản=" không=" biết=" mình=" nên=" làm=" như=" thể=" nào,=" chỉ=" có=" thể=" khổ=" sở=" cầu=" khẩn=" hẩn.= " .=" .=" phượng=" húc=" nhật=" đi=" động=" thân=" thể=" một=" cái,=" bàn=" tay=" chế=" trụ=" hông=" của=" nằng,=" đem=" nằng=" đỡ=" dậy.= " hẩn=" dạy=" nằng=" mở=" chân=" ra,=" thân=" thể=" từ=" từ=" đi=" đến=" hông=" của=" hẩn.= " "từ=" từ=" ngồi=" lên=" .=" .=" .=" .=" .=" .=" .=" hẩn=" nặng=" nề=" thở=" ra,=" chờ=" đợi=" tiến=" vào=" hoa=" huyết=" trung=" mềm=" mại=" của=" nằng.= " yêu=" hỉ=" mặc=" dù=" e=" lệ,=" nhưng=" nằng=" vẫn=" ngoan=" như=" chú=" cún=" nhỏ=" làm=" động=" tác=" theo=" yêu=" cầu=" của=" hẩn.= " vừa=" ngồi=" lên,=" những=" cảm=" giác=" phong=" phú=" kia=" lại=" trở=" về=" trong=" cơ=" thể=" nằng,=" khiến=" cho=" hô=" hấp=" của=" nằng=" bắt=" đầu=" trở=" nên=" ngắn=" ngủi.= " yêu=" hỉ=" thở=" nhẹ,=" trong=" thanh=" âm=" lại=" mang=" theo=" một=" tia=" vui=" vẻ.= " bởi=" vì=" mới=" vừa=" mất=" mát,=" khiến=" cho=" hoa=" kính=" sùng=" đỏ=" kia=" đem=" nhiệt=" thiết=" của=" hẩn=" hấp=" thụ=" càng=" thêm=" chặt,=" tuyết=" đồn=" của=" nằng=" cũng=" theo=" đó=" mà=" chuyển=" động.= " bàn=" tay=" phượng=" húc=" nhật=" che=" ở=" trên=" lưng=" trắng=" của=" nằng,=" từ=" dưới=" nhìn=" lên=" bộ=" dáng=" bãi=" động=" động=" lòng=" người=" của=" nằng.= " tuyết=" phong=" mềm=" mại=" trước=" ngực=" nằng=" đung=" đưa=" như=" sóng=" nước,=" làm=" hẩn=" không=" nhin=" được=" lấy=" hổ=" khẩu=" bao=" lại=" nó.= " hẩn=" hưởng=" thụ=" nằng=" bãi=" động,=" hai=" tay=" bưng=" lấy=" nằng=" tuyết=" đồn=" hưởng=" thụ,=" đồn=" thời=" không=" chế=" tốc=" độ=" bãi=" động=" của=" nằng.= " yêu=" hỉ=" phát=" ra=" tiếng=" ngậm=" khó=" nhin,=" hai=" tay=" chống=" đỡ=" trên=" cánh=" tay=" hẩn,=" tóc=" dài=" trên=" không=" trung=" tạo=" thành=" đường=" vòng=" cung=" xinh=" đẹp.= " nằng=" có=" thể=" cảm=" nhận=" được=" thủy=" dịch=" trong=" hoa=" kính=" một=" lần=" lại=" một=" lần=" chảy=" ra,=" nơi=" hai=" người=" quán=" quít=" đã=" sớm=" ướ=" nín=" không=" chịu=" nổi.= " mỗi=" một=" lần=" bãi=" động,=" dùng=" đạo=" co=" rút=" lại=" thật=" chặt=" hấp=" thụ=" lấy=" to=" lớn=" của=" hẩn,=" cho=" đến=" khoái=" ý=" tựa=" như=" một=" đầu=" mảnh=" thú=" nhào=" tới,=" trước=" mắt=" của=" nằng=" bắt=" đầu=" xuất=" hiện=" một=" hời=" mờ.= " phượng=" húc=" nhật=" rõ=" ràng=" cảm=" nhận=" được=" tốc=" độ=" của=" nằng=" chậm=" lại,=" nhiệt=" thiết=" to=" lớn=" cũng=" cảm=" nhận=" được=" hấp=" thụ=" trong=" hoa=" huyết,=" một=" lần=" lại=" một=" lần=" kịch=" liệt=" run=" rẩy=" cùng=" co=" rút=" lại.= " đến=" khi=" nằng=" vô=" lực=" chuyển=" động,=" hai=" tay=" chống=" đỡ=" trên=" ngực=" hẩn,=" toàn=" thân=" không=" ngừng=" run=" rẩy.= " yêu=" hỉ=" lắc=" đầu,=" trong=" miệng=" phát=" ra=" tiếng=" rên=" rĩ." không=" được.= " .=" .=" .=" .=" .=" .=" ta=" không=" được.= " .=" .=" .=" .=" .=" .=" phượng=" húc=" nhật=" con=" mắt=" nhú=" lại,=" hai=" tay=" chế=" trụ=" hông=" của=" nằng." vật=" nhỏ,=" làm=" sao=" người=" có=" thể=" ra=" trước=" ta=" đây?"=" nói=" xong,=" hẩn=" bắt=" tuyết=" đồn=" của=" nằng,=" hep=" mông=" cũng=" trước=" sau=" lay=" động,=" nhiệt=" thiết=" sống=" lại=" lần=" nữa=" ở=" dùng=" đạo=" của=" nằng=" ra=" vào.= " "không.= " .=" .=" .=" .=" .=" .=" không="

muốn.=“ ”.=“ ”.=“ ”.=“ ”.=“ ”.=“ ” cao.=“ ” triều.=“ ” vĩ.=“ ” chưa.=“ ” hoàn.=“ ” toàn.=“ ” rút.=“ ” đi.=“ ”
hẫ.=“ ” lai.=“ ” mang.=“ ” cho.=“ ” nằng.=“ ” thêm.=“ ” một.=“ ” lớp.=“ ” khoái.=“ ” ý.=“ ” khác.=“ ”>

12. Chương 12

Chữ giắc tê đại ở trong cơ thể nàng trọng điệp, nàng chỉ cảm thấy toàn thân mau bị hắc chi giải, giống
 như các bộ ngẫu loại bị hắc chi giải. Từng tiếng rên rỉ từ trong miệng nhỏ nhắn của Yêu Hi phát
 ra, hai chân bởi vì tê dại mà kẹp chặt hông của hắn, nếu không phải hai tay chống trên ngực hắn, thì
 nàng đã sớm vô lực chống đỡ những luồng sóng khoái cảm này. Phượng Húc Nhật mới không dễ dàng
 như vậy bỏ qua cho nàng, kế tiếp lại chuyển động mãnh liệt hơn, mặc dù nàng khóc la hét cầu xin tha
 thứ, hắn vẫn không bỏ qua, tiếp tục phát tiết khát vọng của mình với nàng. Hắn đoạt lấy lần thứ hai so
 với lần thứ nhất còn bá đạo hơn, giày xéo hoa kính nhu nộn của nàng, cho đến khi hoa huyết của nàng
 không thể lại tiếp nhận nhiều hơn khoái ý, xuất hiện đợt co rút thứ hai. Yêu Hi phát ra tiếng kêu lớn, toàn
 thân run rẩy lợi hại hơn lần trước, hai chân kẹp chặt hơn nữa, thủy dịch giữa hai chân không cầm được
 trong phút chốc tất cả đều xông ra. Phượng Húc Nhật ngồi dậy, ôm lấy nàng đã mất đi ý thức, như củ
 phóng túng xô xuyên qua thân thể của nàng. (anh bá đạo quá >.<) lý=" trí=" mắt=" di=" không=" chế=" khiến=" hắc=" như=" một=" đã=" thứ,=" không=" để=" ý=" nàng=" có=" hay=" không=" đã=" không=" chịu=" nổi=" ham=" muốn=" đang=" bộc=" phát=" của=" hắc,=" nhiệt=" thiết=" to=" lớn=" như=" cũ=" ở=" trong=" cơ=" thể=" nàng=" di=" chuyển.= dùng=" đạo=" co=" rúc=" lại,=" bao=" trọn=" lấy=" trường=" thiết=" đầy=" gân=" xanh,=" cho=" đến=" một=" khắc=" cuối=" cùng,=" hắc=" thấp=" giọng=" rống=" một=" tiếng,=" eo=" tràn=" đầy=" lực=" đạo=" hung=" hăng=" đi=" lên=" một=" cái,=" ở=" bên=" trong=" hoa=" huyết=" bắn=" ra=" nồng=" đặc=" bạch=" dịch,=" toàn=" bộ=" rót=" vào=" trong=" thân=" thể=" kiều=" tiểu=" của=" nàng.=.=.=.=.= *****=" diễn=" biến=" thành=" tình=" huống=" như=" thế,=" nàng=" có=" lấy=" chồng=" hay=" không?= " mấy=" ngày=" nay,=" yêu=" hi=" vẫn=" bị=" cái=" vẫn=" đè=" này=" phiền=" nào=".= " nàng=" rớt=" cuộc=" muốn=" hy=" sinh=" bạc=" bảo,=" hay=" là=" chính=" mình=" gánh=" lấy=" nghiệt=" do=" mình=" tạo=" đây?= " cuối=" cùng,=" nàng=" quyết=" định=" chớ=" đem=" bạc=" bảo=" chịu=" hậu=" quả=" cho=" nàng,=" nếu=" là=" nàng=" phạm=" lỗi,=" nàng=" nhất=" định=" dùng=" cảm=" gánh=" chịu,=" mà=" không=" phải=" đem=" bạc=" bảo=" tình=" như=" tỷ=" muội=" đẩy=" vào=" chịu=" thay.= " vì=" vậy,=" sáng=" sớm=" ngày=" đón=" dâu,=" yêu=" hi=" liền=" đến=" trước=" gian=" phòng=" bạc=" bảo,=" muốn=" cùng=" bạc=" bảo=" đem=" chuyện=" nói=" rõ=" ràng,=" lại=" tìm=" không=" thấy=" nàng.= " sau,=" tất=" cả=" mọi=" người=" sợ=" thành=" một=" đoàn,=" vội=" vàng=" tìm=" kiếm=" tung=" tích=" của=" bạc=" bảo.= " khi=" phượng=" húc=" nhật=" đến=" đón=" dâu,=" đầu=" của=" nàng=" vẫn=" một=" mảnh=" hỗn=" loạn,=" liền=" không=" giải=" thích=" được=" bị=" đưa=" vào=" trong=" chiếc=" kiện=" hoa.= " bởi=" vì=" ——=" " người=" muốn=" cam=" tâm=" tình=" nguyện=" lên=" kiện,=" hay=" là=" muốn=" ta=" phá=" hủy=" tục=" hương=" lâu=" ép=" người=" lên=" kiện,=" người=" chọn=" một=" trong=" hai=" đi.= " phượng=" húc=" nhật=" đáng=" chết,=" nói=" những=" lời=" này=" thì=" môi=" mỏng=" còn=" mang=" theo=" mỉa=" cười,=" thanh=" âm=" vững=" vàng=" lại=" khiến=" cho=" người=" khác=" không=" cách=" nào=" phản=" kháng.= " người=" cần=" gả=" lại=" không=" thấy=" bóng=" dáng,=" mọi=" người=" trong=" tục=" hương=" lâu=" không=" biết=" phải=" như=" thế=" nào=" cho=" phải,=" nếu=" chú=" rể=" đã=" chính=" miệng=" điểm=" danh,=" yêu=" hi=" liền=" bị=" tỷ=" muội=" đẩy=" ra=" cửa=" thể=" thân.= " cho=" nên,=" yêu=" hi=" cứ=" như=" vậy=" mà=" lên=" kiện=" hoa,=" bị=" buộc=" cùng=" phượng=" húc=" nhật=" bá=" đường=" thành=" thân,=" thành=" thiếu=" phu=" nhân=" phượng=" phủ.= " lúc=" này=" yêu=" hi=" ngồi=" bên=" trong=" tân=" phòng,=" trong=" lòng=" vừa=" tức=" lại=" lo=" lắng.= " tất=" cả=" mọi=" người=" đều=" không=" có=" chút=" dùng="

vừa=“ gi=“ cả=“ tro=“ mắt=“ đây=“ nà=“ ra=“ ngoài=“ “chị=“ chết=“ ”!=“ nà=“
vừa=“ lo=“ lắ=“ an=“ nguy=“ của=“ bậ=“ bảo,=“ vừa=“ lại=“ lo=“ lắ=“ mìn=“
thay=“ thê=“ tăn=“ nư=“ mà=“ gả=“ đi,=“ đến=“ lúc=“ đó=“ nà=“ mu=“ cùn=“
bạc=“ bảo=“ giải=“ thích=“ thể=“ nào=“ đây?=“ không=“ nghĩ=“ tới=“ nà=“ vòn=“
lón=“ mộ=“ vòn=“ như=“ vậy,=“ cu=“ cùng=“ vẫn=“ là=“ như=“ mong=“ mu=“
phượ=“ húc=“ nhậ,=“ thành=“ thê=“ tử=“ của=“ hấ=“ ghê=“ tở=“ ghê=“ tở=“
ghê=“ tở=“ ghê=“ tở=“ ghê=“ tở=“ ghê=“ tở=“ ghê=“ tở=“ ghê=“ tở=“ ghê=“
tỏ=“ ghê=“ tỏ=“ ghê=“ tỏ=“ ghê=“ tỏ=“ (lắ=“ thê=“ o_o)!=“ tron=“ lòng=“
của=“ nà=“ mắ=“ cơ=“ hồ=“ khô=“ có=“ ngừng=“ lại.=“ lúc=“ sau,=“ yêu=“ hi=“
địn=“ đem=“ hi=“ mặ=“ lap=“ (cái=“ khẩ=“ trù),=“ nự=“ cười=“ lộ=“ ra=“ dướ=“
đồ=“ trang=“ súc=“ trang=“ nhấ.=“ giá=“ y=“ dày=“ cộ=“ nằ=“ nề=“ này=“ ép=“
nàng=“ tới=“ mau=“ khô=“ thờ=“ nổi,=“ cổ=“ cũng=“ mau=“ bị=“ mữ=“ phượ=“
bê=“ gây.=“ yêu=“ hi=“ lấy=“ mữ=“ phượ=“ xuố=“ nhìn=“ bốn=“ phía.=“ tăn=“
phòng=“ đốt=“ hi=“ đèn=“ cây,=“ có=“ vẽ=“ vui=“ sướng,=“ trên=“ cái=“ bàn=“ tròn=“
phía=“ trước=“ còn=“ bày=“ mộ=“ bàn=“ toàn=“ món=“ ăn=“ ngon.=“ nà=“ cắ=“
cắ=“ môi,=“ đầy=“ bụng=“ khô=“ vui.=“ nà=“ thành=“ thân=“ mộ=“ chútb=“ vui=
sướng=“ cũng=“ khô=“ có,=“ cắ=“ bản=“ là=“ giống=“ như=“ mộ=“ con=“ vịt=“
con=“ bị=“ lừa=“ bắt.=“ (ché=“ ^)=“ vừa=“ nói=“ thăm,=“ nà=“ vừa=“ đứng=“
dậy=“ đi=“ đến=“ cửa=“ mu=“ rời=“ khỏi=“ tăn=“ phòng,=“ xem=“ mộ=“ chútb=“ có=“
cơ=“ hội=“ hay=“ khô=“ thoát=“ ra=“ khỏi=“ dậy.=“ bắt=“ đắc=“ dĩ=“ nà=“ mới=“
đi=“ đến=“ trước=“ cửa,=“ hai=“ cánh=“ cửa=“ gõ=“ liề=“ bị=“ đẩy=“ ra,=“ đứng=“
trước=“ má=“ của=“ nà=“ là=“ nam=“ tử=“ mặc=“ hi=“ phục.=“ nam=“ tử=“ này=“
không=“ phải=“ là=“ ai=“ khác,=“ chín=“ là=“ đại=“ thiếu=“ gia=“ phượ=“ phủ,=“
vị=“ hôn=“ phu=“ của=“ nà=“ phượ=“ húc=“ nhậ=“ nhìn=“ thấy=“ nà=“ đã=“
xem=“ mữ=“ phượ=“ lấy=“ xuố=“ cũng=“ khô=“ để=“ ý,=“ xoay=“ ngư=“ đóng=“
lại=“ của,=“ bàn=“ tay=“ liề=“ chế=“ trụ=“ cổ=“ tay=“ mắ=“ khẩ=“ của=“ nà=“
“yêu=“ hi,=“ ngư=“ khô=“ chịu=“ được=“ tịch=“ mịch,=“ mu=“ ra=“ cửa=“ tìm=“
ta,=“ phải=“ khô?”=“ hấ=“ giọng=“ nói=“ lãnh=“ đậm,=“ trên=“ mặt=“ có=“ nự=“
cười.=“ (tự=“ sưở=“ quá=“=) yêu=“ hi=“ thờ=“ hóc=“ vì=“ kinh=“ ngạc,=“ khô=“
nghĩ=“ tới=“ ý=“ niệ=“ mu=“ chạy=“ trốn=“ của=“ nà=“ lại=“ bị=“ nhìn=“ thấu,=“
nàng=“ chỉ=“ đành=“ phải=“ chu=“ cái=“ miệ=“ nhỏ=“ nhắ=“ thờ=“ phì=“ phò=“
cùng=“ hấ=“ trở=“ lại=“ trước=“ bàn.=“ “hèn=“ hạ.=“ nà=“ nhỏ=“ giọng=“ mắ=“
thân=“ thể=“ như=“ vậy=“ đơn=“ giản=“ bị=“ hấ=“ đề=“ ở=“ trên=“ ghé.=“ làm=“ sao=“
ngư=“ có=“ thể=“ tính=“ kể=“ làm=“ bậ=“ như=“ thể.=“ .=. .=. .=. .=. .=
“nam=“ chưa=“ lập=“ gia=“ đình,=“ nữ=“ chưa=“ gả,=“ ta=“ đây=“ đã=“ bị=“ coi=“
là=“ hèn=“ hạ?”=“ hơn=“ nữa,=“ hấ=“ còn=“ là=“ dùng=“ kiệ=“ lớn=“ tám=“ ngư=“
khiên=“ đem=“ nà=“ cưới=“ vào=“ cửa,=“ tuyế=“ khô=“ ủy=“ khuất=“ nà=“
đây.(=“) k=“ có=“ ủy=“ khuất=“ ak.)=“ “ta=“ cắ=“ bản=“ khô=“ có=“ đã=“ đáp=“
ứ=“ mu=“ gả=“ cho=“ ngư!”=“ yêu=“ hi=“ trừ=“ hấ=“ mộ=“ cái.”hơn=“ nữa,=“
ngư=“ phải=“ gả=“ cho=“ ngư=“ cũng=“ khô=“ phải=“ ta.=“ .=. .=. .=. .=
đúng=“ rồi,=“ bạc=“ bảo=“ má=“ tích=“ có=“ phải=“ hay=“ khô=“ liên=“ quan=“
đến=“ ngư?”=“ nà=“ cảm=“ thấy=“ chuyệ=“ quá=“ mức=“ trừ=“ hợp,=“ thể=“
nào=“ ngày=“ thành=“ thân=“ tăn=“ nư=“ lại=“ biể=“ mất=?“ “cái=“ vắn=“ đề=“
này=“ phải=“ nên=“ do=“ ta=“ hỏi=“ ngư=“ mới=“ đúng.”=“ phượ=“ húc=“ nhậ=“
đem=“ rượ=“ giao=“ bôi=“ hướng=“ trước=“ mặt=“ nà=“ để=“ xuố=“ có=“ lẽ=“ là=“
ngư=“ đột=“ nhiên=“ thay=“ đổi=“ chủ=“ ý=“ mu=“ gả=“ cho=“ ta.=“ .=. .=. .=
.=. .=. “ngư=“ nói=“ hư=“ nói=“ vượn!”=“ nà=“ khuôn=“ mặt=“ nhỏ=“ nhắ=“
ử=“ đồ,=“ nhìn=“ chăm=“ chăm=“ tuấn=“ nhan=“ trước=“ mặt.=“ a!=“ hấ=“ nhìn=“
hảo=“ tuấn.=“ .=. .=. .=. .=. nếu=“ như=“ tính=“ tình=“ của=“ hấ=“ đừng=“
tà=“ ác=“ như=“ vậy,=“ như=“ vậy=“ hấ=“ sẽ=“ là=“ nam=“ nhân=“ đẹp=“ nhất.=“
chỉ=“ tiếc=“ nam=“ nhân=“ này=“ mộ=“ bụng=“ phôi=“ đàn,=“ hơn=“ nữa=“ hấ=“
hiện=“ tại=“ bên=“ mé=“ dương=“ lên=“ nhất=“ mặ=“ cười=“ nhạt,=“ khiế=“ toàn=“
thân=“ nà=“ khô=“ khỏi=“ khê=“ run,=“ cảm=“ thấy=“ thật=“ giống=“ như=“ hấ=“
lai=“ mu=“ tính=“ toán=“ nà=“ cái=“ gi.=“ “uống=“ đi,=“ tới=“ nay=“ là=“ đêm=“

động=" phòng=" hoa=" chúc=" của=" chúng=" ta."=" phượng=" húc=" nhật=" cầm=" lên=" chén=" rượu=" uống=" một=" hơi=" cạn=" sạch=" rượu=" trong=" chén=" yêu=" hỉ=" không=" thèm=" để=" ý=" đến=" hân=" chẳng=" qua=" là=" mở=" tròn=" con=" mắt=" nhìn=" chăm=" chăm=" hân=" ngay=" cả=" chén=" rượu=" cũng=" không=" có=" đựng=" vào=" hân=" cũng=" không=" miễn=" cưỡng=" nằng=" thay=" mặt=" nằng=" uống=" xong=" chén=" rượu=" liền=" một=" tay=" lấy=" nằng=" từ=" trên=" ghé=" ôm=" lấy=" cười=" hướng=" nằng=" làm=" chuyện=" xấu=" "a!"=" nằng=" giật=" mình=" thét=" chói=" tai=" không=" nghĩ=" tới=" hân=" lại=" đột=" nhiên=" làm=" như=" vậy." người=" làm=" gì?"=" "đội=" lát=" nữa=" ta=" cỡi=" xuống=" y=" phục=" của=" người=" người=" sẽ=" hiểu."=" phượng=" húc=" nhật=" giọng=" nói=" tràn=" đầy=" tà=" khí=" khinh=" bạc=" trả=" lời=" đối=" mặt=" tuần=" nhan=" của=" hân=" gần=" trong=" gang=" tác=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhẩn=" của=" nằng=" lại=" không=" khỏi=" hiện=" lên=" hai=" đóa=" đỏ=" ửng=" hân=" chỉ=" cần=" khẽ=" dựa=" gần=" nằng=" khí=" lực=" toàn=" thân=" nằng=" giống=" như=" bị=" tròng=" mắt=" đen=" của=" hân=" hút=" hết=" đi=" (yêu=" quải=" sao=" @_@),=" giống=" như=" một=" con=" thỏ=" không=" có=" khí=" lực=" phản=" kháng,=" chỉ=" có=" thể=" mặc=" cho=" hân=" đùa=" bỡn=" "mau=" buông=" ta=" ra."=" .=" .=" .=" .=" .=" .=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhẩn=" của=" yêu=" hỉ=" đỏ=" lên,=" phát=" ra=" thanh=" âm=" yếu=" ớt."=" phượng=" húc=" nhật=" đem=" nằng=" đặt=" ở=" trên=" giường,=" thân=" thể=" cao=" lớn=" cứ=" như=" vậy=" ở=" phía=" trên=" giam=" giữ=" lấy=" nằng=" lấy=" một=" đôi=" mắt=" đen=" thâm=" tháy=" đây=" mê=" người=" mà=" nhìn=" nằng=" (mỹ=" nam=" kể,=" há=" há)=" "người=" thật=" đẹp."=" đồ=" trang=" sức=" trang=" nhả=" trên=" người=" nằng=" có=" một=" loại=" xinh=" đẹp=" không=" nói=" ra=" lời=" được,=" hơn=" nữa=" nằng=" kia=" mềm=" non=" lẻo=" môi=" làm=" đẹp=" xinh=" đẹp=" đỏ=" bừng,=" để=" cho=" hân=" thật=" muốn=" một=" hộp=" mà=" nuốt=" vào=" yêu=" hỉ=" cần=" cần=" môi,=" thân=" thể=" mau=" co=" lại=" giờ=" khắc=" này,=" nằng=" chột=" nhớ=" tới=" ngày=" đó=" hai=" người=" đây=" dựa,=" cảm=" giác=" như=" đã=" thú=" cuồng=" đã=" kia=" bây=" giờ=" vẫn=" còn=" lưu=" lại=" ở=" trong=" cơ=" thể=" nằng,=" làm=" nằng=" thân=" thể=" nhịn=" không=" được=" run=" một=" chút=" "người=" .=" .=" .=" .=" .=" .=" người=" dùng=" tới=" đây."=" .=" .=" .=" .=" .=" "nằng=" lui=" về=" phía=" sau,=" co=" vào=" trong=" góc,=" phát=" hiện=" mình=" thể=" nhưng=" không=" đường=" có=" thể=" lui,=" chỉ=" có=" thể=" mất=" to=" vô=" tội=" nhìn=" hân=" phượng=" húc=" nhật=" ngồi=" ở=" mép=" giường,=" neho=" lại=" tròng=" mắt=" đen=" thưởng=" thức=" bộ=" dáng=" hoảng=" sợ=" của=" nằng,=" giống=" như=" đã=" thú=" trước=" khi=" bắt=" lấy=" con=" mồi,=" còn=" dùng=" ngũ=" trảo=" trên=" đùa=" rồi=" mới=" nuốt=" vào=" bụng,=" một=" lát=" sau,=" hân=" bò=" lên=" giường,=" chậm=" rãi=" đến=" gần=" nằng."=" (*mở=" to=" mất*=" nhìn=" thật=" kĩ=" k=" bỗ=" sót=" chi=" tiết)=" đang=" lúc=" hân=" chuẩn=" bị=" động=" tác=" thì=" bàn=" tay=" của=" hân=" chột=" dùng=" ở=" trước=" mặt=" nằng,=" cụng=" ngắc=" giống=" như=" là=" bị=" đông=" lại=" yêu=" hỉ=" nghi=" ngờ=" ngược=" mắt=" nhìn,=" phát=" hiện=" lông=" mày=" của=" hân=" nhú=" chặt."=" môi=" mỏng=" vốn=" đang=" mím=" cười=" lại=" mân=" thành=" một=" hàng,=" cổ=" họng=" giống=" như=" là=" bị=" thứ=" gì=" chặn=" lại."=" phượng=" húc=" nhật=" bàn=" tay=" lui=" về=" che=" lông=" ngực=" của=" mình,=" trong=" phút=" chốc,=" trong=" miệng=" hân=" phun=" ra=" máu=" tươi=" đỏ=" thắm,=" bắn=" ra=" xung=" quanh=" vết=" máu=" phun=" lên=" trên=" mặt=" của=" nằng,=" nằng=" còn=" chưa=" kịp=" phục=" hồi=" tinh=" thần,=" chỉ=" thấy=" ngũ=" quan=" trên=" mặt=" hân=" thống=" khổ=" neho=" ở=" chung=" một=" chỗ,=" thân=" thể=" cao=" lớn=" cũng=" nhịn=" không=" được=" xụi=" lơ=" ở=" trên=" giường,=" yêu=" hỉ=" bị=" dọa=" cho=" sợ=" đến=" xanh=" lại=" con=" mắt,=" vôi=" vàng=" tiến=" lên=" dò=" nhìn=" tình=" trạng=" của=" hân=" "người."=" .=" .=" .=" .=" .=" người=" làm=" sao=" vậy?"=" nằng=" cúi=" đầu=" nhìn,=" phát=" hiện=" khuôn=" mặt=" của=" hân=" bắt=" đầu=" biến=" thành=" màu=" đen,=" môi=" càng=" thêm=" từ=" từ=" chuyển=" thành=" tím=" bầm."=" "độc."=" .=" .=" .=" .=" .=" phượng=" húc=" nhật=" khếp=" lại=" nằng=" lông=" mày,=" chỉ=" vào=" bình=" rượu="

trên=" bàn=" ăn."ta=" .=" .=" .=" .=" .=" .=" sợ=" suất=" quá=" .=" .=" .=" .=" .=" "sau=" đó=" hấn=" không=" chịu=" nổi=" mà=" ngất=" đi=" "phượng=" húc=" nhật!=" nàng=" ôm=" lấy=" hấn=" sợ=" hãi=" không=" dứt,=" hốt=" hoảng=" kêu=" to."có=" ai=" không=" ——=" yêu=" hỉ=" cảm=" thấy=" nàng=" thật=" là=" một=" tân=" nương=" bi=" thăm=" đêm=" thành=" thân=" đó=" phu=" quân=" của=" nàng=" trúng=" độc=" học=" máu,=" nàng=" thiếu=" chút=" nữa=" là=" thành=" quả=" phụ=" mặc=" dù=" nàng=" có=" chút=" không=" cam=" lòng,=" không=" muốn=" nhưng=" vẫn=" bị=" buộc=" phải=" lên=" kiêu,=" nhưng=" dầu=" gì=" nàng=" cũng=" đã=" bá=" đường=" thành=" hôn,=" danh=" chính=" ngôn=" thuận=" thành=" thê=" tử=" của=" phượng=" húc=" nhật,=" cũng=" không=" muốn=" khi=" gả=" vào=" phượng=" gia=" liền=" bị=" người=" ta=" nói=" nàng=" khắc=" phu=" nha.=" đêm=" đó,=" trước=" khi=" đại=" phu=" kịp=" tới,=" nàng=" đã=" lấy=" ra=" ít=" muối=" thô,=" pha=" với=" nước=" rồi=" đổ=" vào=" trong=" miệng=" hấn,=" buộc=" hấn=" đem=" rượu=" đã=" uống=" phun=" ra=" hết.=" toàn=" bộ=" mọi=" người=" trong=" phủ=" bận=" thành=" một=" đoàn.=" thật=" may=" là=" đại=" phu=" diệu=" thủ=" đem=" mệnh=" hấn=" cứu=" trở=" lại.=" sau=" đó=" phượng=" lão=" ông=" sai=" người=" dò=" xét=" là=" người=" phương=" nào=" gây=" nên,=" nhưng=" không=" có=" bất=" kỳ=" thu=" hoạch=" nào.=">

13. Chương 13

ái lý có độc là phượng lưu ly chén, cho nên đối tượng mà hung thủ hạ thủ không phải là phượng Húc Nhật, mà là nàng. Yêu Hỉ không hiểu, tại sao lại có người muốn hạ độc hại nàng. Nàng không nhận được có chút sợ hãi, nếu như hôm nay người gả cho Phượng Húc Nhật là Bạc Bảo, có phải hay không vận khí sẽ không tốt như nàng? Mà hấn có thể hay không cũng thay Bạc Bảo uống chén rượu giao bôi kia đây? Một khắc bắt đầu ở nơi này, nàng biết mình đã cùng phượng Húc Nhật ngồi chung trên một chiếc thuyền. Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, lúc đại nạn. Nàng cũng sẽ không bay đi! Bởi vì, nam nhân trước mắt này sẽ giữ nàng thật chặt trong tay, sau đó nâng lên nụ cười chết tiệt kia nói cho nàng biết, muốn chết, chúng ta sẽ cùng chết chung một khối đi! Yêu Hỉ bất đắc dĩ thở dài. Định nhân của Phượng phủ núp trong bóng tối —— mặc dù trực giác của nàng cho rằng hiểm nghi lớn nhất chính là nhị thiếu gia, nhưng không có bằng chứng, nàng cũng không thể giống như chó điên cắn người ta không thả. (so sánh bó tay ghê) Cho nên, nàng chỉ có thể đem khẩu khí này nuốt vào. Ngược lại tướng công nàng, kể từ sau khi trúng độc, liền cả ngày nằm ở trên giường, chờ nương tử nàng phục vụ, trà tới đưa tay, cơm tới há mồm. “Nương tử, ta khát.” Phượng Húc Nhật nửa nằm ở trên giường, ngoắc ngoắc tay, gọi nương tử mới thành thân chưa được mấy ngày. “Người không thể tự mình xuống châm trà được sao!” Yêu Hỉ ngồi bên cửa sổ, đang thưởng thức ‘nam hội’ mới được xuất bản. Hấn thể nhưng muốn đánh gãy đi niềm vui thú duy nhất của nàng, thật là ghê tởm. “Thân thể ta khó chịu a.” Hấn bên mép câu khởi nụ cười, cố ý ản ả. Cái gì a, rõ ràng hấn ngày hôm trước đã sanh long hoạt hổ, thể lực cũng khôi phục hơn phân nửa, ngày hôm qua còn kéo nàng ở trên giường làm một chút ừ a a chuyện. Lại vẫn dám đại ngôn bắt tằm (nói lung tung) nói thân thể khó chịu? “Thân thể khó chịu? Lời như thế mà người cũng dám nói ra!” Nàng trong miệng mặc dù nói thầm, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời rót cho hấn chén trà. Ừ, nàng thật là một vật nhỏ nghe lời. Phượng Húc Nhật trong tròng mắt mỉm cười, nhận lấy trà nàng đưa tới. Thấy hấn nhận lấy chén trà, lại chậm chạp chưa uống, nàng thiếu mi trừng mắt liếc hấn một cái.”Làm gì, người sợ trà này có độc sao? Yên tâm, ta đây đã tự mình kiểm tra, không có việc gì.” Hấn cười không đáp, vẫn như cũ lấy cặp mắt đen kia ngắm nhìn nàng. Yêu Hỉ thấy thế, cho là hấn trời sinh tính đa nghi, liền đoạt lấy cái ly trong tay hấn, uống một ngụm trà. “Ừ, không có sao, người uống đi.” Nàng nhìn chằm chằm hấn, đem cái ly đặt ở trước mặt của hấn. “Người uống một hớp nữa.” Phượng Húc Nhật đề thấp cổ họng, câu khởi môi nói. Nàng trợn mắt một cái, lại uống thêm một hớp. Vậy mà, khi nàng ngửa cổ uống trà thì hấn chợt cầm lấy cổ tay nàng, đem nàng kéo đến trong ngực hấn. Nàng còn chưa kịp hồi thần, hấn liền dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hôn môi của nàng, lấy đi nước trà trong miệng nàng. “Ngô.” Chân mày nàng nhíu lại. Bởi vì động tác ngoài dự kiến của hấn, khiến cho nước trà trong chén văng ra ngoài, thấm ướt xiêm áo

của hai người. Phượng Húc Nhật thừa dịp nàng vẫn ngốc lảng, đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của nàng, trêu chọc cái lưỡi béo mập, đem nước miếng trong miệng nàng cuốn vào trong miệng hắn. Cho đến khi toàn bộ nước miếng trong miệng nàng lọt vào trong miệng của hắn, hắn liền đổi phương thức mút lấy lưỡi nàng, hơn nữa còn nhẹ gặm môi anh đào, để cho môi nàng hưởng thụ đầu lưỡi hắn vẽ vòng. Yêu Hỉ bởi vì bị hắn hôn mà khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, thần trí dần dần lung lay, đồng thời bàn tay của hắn cũng chậm rãi leo lên hông của nàng, muốn hảo hảo đem nàng thưởng thức một phen. Cửa gian phòng của hai người cũng chưa có đóng lại, lúc này xuất hiện thanh âm hộp gỗ rơi ở cửa, cắt đứt kích tình của cả hai. Yêu Hỉ giống như là bị sét đánh, lập tức rời khỏi hắn, phản ứng nhanh chóng nhìn về phía cửa. Hà Tịnh Tuyết đứng ở ngoài cửa, tất cả một màn kia của bọn họ đều nhìn thấy rõ, sắc mặt của nàng cực kỳ tái nhợt, thân thể khẽ run. (=) chết đi) “Ta. . . . Ta không phải cố ý, ta chỉ là muốn giúp đại ca đưa thuốc bổ tới.” Hà Tịnh Tuyết thanh âm run run, hốt hoảng dọn dẹp được liệu trên đất. Yêu Hỉ trợn mắt nhìn phượng Húc Nhật một cái, sau khi sửa sang lại quần áo trên người thật tốt, liền đến trước mặt Hà Tịnh Tuyết, giúp một tay nhặt được liệu lên. “Không cần gấp gáp.” Yêu Hỉ đỏ mặt, ý đồ muốn hóa giải sự lúng túng này. Phượng Húc Nhật từ trên giường ngồi dậy, trông mắt đen thu lại, dựa cột giường. “Thuốc? Người xác định đó là thuốc, không phải là độc?” Thân thể Hà Tịnh Tuyết run lên, đôi mắt vô tội, ngẩng đầu nhìn hắn.”Đại ca nói thế là có ý gì? Trong phủ trên dưới đều biết ta đối với người. . . .” Nàng muốn nói lại thôi, tầm mắt rơi vào trên mặt Yêu Hỉ, cuối cùng thu về ánh mắt, không nói tiếp nữa. Đầu Yêu Hỉ có thể coi là ít gân, nhưng lời nói mập mờ như vậy..., cũng đủ làm cho nàng nhớ tới cuộc nói chuyện trước kia bị nàng nghe lén được của bọn họ. Hừ! Hắn và Hà Tịnh Tuyết quả nhiên có vấn đề! Yêu Hỉ buồn buồn nghĩ, ngực đột nhiên cảm giác được giống như bị một tảng đá thật lớn đè lên. “Cực kỳ có sát cơ (động cơ giết người), phải không?” Phượng Húc Nhật tiếp lời của Hà Tịnh Tuyết..., giễu cợt cười. “Ta. . . .” Hà Tịnh Tuyết dù trăm miệng cũng không thể bào chữa, cuối cùng chỉ có thể hộc mắt rưng rưng.”Tịnh Tuyết hôm nay chẳng qua là lo lắng thân thể của đại ca, mới. . . .” “Đi ra ngoài.” Hắn không cho Hà Tịnh Tuyết cơ hội giải thích, trực tiếp hạ lệnh trục khách (tiễn khách).”Về sau không có lệnh của ta, không cho phép người đến gần nơi này một bước.” Hà Tịnh Tuyết run lên, hai tay đang cầm hộp gỗ cũng khẽ run, chân mày khép lại thành một tòa núi nhỏ, sợ hãi nhìn Yêu Hỉ. (*thở dài* cho bà này đi đóng phim được đó) Yêu Hỉ nhìn Phượng Húc Nhật, lại quay ra nhìn Hà Tịnh Tuyết bộ dáng đáng thương, phát hiện mình làm sao cũng đều không thỏa đáng. Nàng cảm thấy bộ dáng của Hà Tịnh Tuyết kia rất đáng được đồng tình, dù sao người ta cũng là hảo tâm tới đưa thuốc bổ cho hắn, hắn lại mặt lạnh từ chối, thật có chút không nên. Nhưng nói đi nói lại, nếu như người hạ độc là Nhị thiếu gia, Hà Tịnh Tuyết như thế nào thì bọn họ cũng không thể cho thường xuyên qua lại được. Suy nghĩ một chút, Yêu Hỉ quyết định không nói gì, tránh cho khỏi bị liên lụy. “Hảo, ta đi.” Hà Tịnh Tuyết cắn môi, chỉ có thể rưng rưng rời đi. Yêu Hỉ cau lỗ mũi, nhìn bóng lưng nàng đi xa, sau đó lấy con mắt nan giải nhìn về phía Phượng Húc Nhật. “Người cần gì phải tức giận như vậy? Người ta không phải là quan tâm người, mới đưa thuốc bổ tới cho người uống, cần gì cự người ngoài ngàn dặm như vậy? Nhất định là có quỷ, sợ ta biết là không phải là. . . .” Nàng càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng chỉ giống như tiếng muỗi kêu ong ong. “Người nói cái gì?” Thấy Hà Tịnh Tuyết vừa đi, phượng Húc Nhật tựa như biểu diễn biến sắc mặt, rất nhanh khôi phục nụ cười như cũ. “Không có, không có sao.” Yêu Hỉ buông buông tay, xoay người liền muốn rời phòng. “Người đi đâu?” “Thay người lấy thuốc a!” Nàng cũng không phải là ngốc tử, nếu còn ở lại trong phòng gây ngốc tiếp tục câu chuyện vừa rồi, sẽ bị hắn ăn được không còn một mống mắt! *** Có vấn đề! Sau vụ Hà Tịnh Tuyết tới cửa, Yêu Hỉ chỉ cần hỏi về chuyện của Hà Tịnh Tuyết, Phượng Húc Nhật liền cố ý coi thường câu hỏi của nàng, bộ dáng giống như là căn bản không muốn trả lời. Nhưng là hắn càng không trả lời, trong lòng của nàng càng giống như là bị gai đâm, không cách nào coi thường chuyện trước kia của bọn họ. Hơn nữa, khi nàng càng cùng Phượng Húc Nhật chung đụng, nàng càng khát vọng biết thêm càng nhiều chuyện của hắn. Nhưng hắn luôn giống như một cơn gió, dù nàng nắm lấy thế nào cũng không được. Nàng thật không biết, hắn rốt cuộc vì sao lại cười nàng? Thật chẳng lẽ như hắn nói, hắn thà chọn một người thương hắn, như vậy cũng sẽ không có người phản bội hắn sao? Vậy sao hắn lại có thể khẳng định, nàng sẽ như thế vĩnh viễn cùng hắn đứng ở cùng một bên, vĩnh viễn không phản bội hắn đây? Từ sau khi gả vào Phượng phủ, Yêu Hỉ liền chịu hết trách nhiệm về ăn uống của hắn, một mình quyết định mọi việc, ngay cả món điểm tâm ngọt cũng không để người khác làm, nếu nàng không làm, thì toàn bộ quá trình nàng đều giám sát kỹ lưỡng, trước khi Phượng Húc Nhật ăn vẫn không quên mình trước ăn thử một chút. Nàng cũng không phải là hy sinh cái tôi, mà là đồng tình người khác duyên không tốt, khắp nơi đều có người muốn hại hắn, cho nên muốn giúp hắn bắt được kẻ sau lưng muốn mưu hại người của hắn kia. Hừ! Nếu không phải bởi vì nàng gả cho hắn, cộng thêm hắn đáp ứng giúp nàng tìm kiếm tung tích của Bạc Bảo, nếu không nàng mới không chính

mình chiếu cố hần như vậy! Mà thân thể Phượng Húc Nhật cũng tốt hơn, tựa như chuyện gì cũng không có phát sinh qua, sáng sớm liền ra cửa đi, nói muốn đi xử lý công việc, để nàng ở lại trong phủ. Yêu Hỉ ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng trong lòng vẫn là để ý quan hệ của hần cùng Hà Tịnh Tuyết. Vào lúc này trên tay nàng bưng chè, đi qua cầu hình vòm đang muốn trở về phòng, đứng ở trên cầu nhìn nước hồ lăn tăn gợn sóng, không khỏi có chút nghĩ ngợi. Nàng không có phát hiện sau lưng mình có người đang lặng lẽ đến gần, cho đến nàng thấy trên mặt nước xuất hiện một khuôn mặt mơ hồ, đang muốn quay đầu lại nhìn một chút là ai, lưng của nàng chợt bị người khác hung hăng đẩy. Ừm một tiếng, nàng cứ như vậy rơi vào trong nước. Trên mặt nước bọt nước bắn lên, tạo nên những tiếng vang. Sau khi Yêu Hỉ vừa rơi xuống nước, nước bùn chui vào tai vào mồm không ít, hai tay của nàng vùng vẫy muốn bơi lên, muốn hít thở lấy không khí, nhưng là, nàng không biết bơi, hốt hoảng vùng vẫy tay chân, chẳng qua là để cho thân thể của nàng không bị chìm xuống nước. “Cứu. Cứu mạng.” Nàng thật vất vả phát ra tiếng cầu cứu, muốn người bên cạnh chú ý. Cho đến khi nàng từ từ mất đi ý thức, cuối cùng liền dừng lại giữa giữa. Cô lố. Cô lố. Nàng cảm giác được nước hồ rót vào trong miệng, mũi nàng, cái cảm giác từ từ không thể thở được khiến nàng toàn thân sợ hãi. Lần đầu tiên, nàng cảm nhận được cái gì gọi là chết.

14. Chương 14

Không có ai giúp đỡ, bóng tối trong hồ bao trùm lấy nàng, giống như bị bụi gai trói chặt, không cách nào nhúc nhích, không cách nào thở được. Cho đến khi nàng rơi vào một cánh tay cứng rắn, đỡ lấy thân thể đang không ngừng rơi của nàng, mang đến ấm áp. “Yêu Hỉ.” Một đạo thanh âm ôn nhu ở bên tai của nàng khẽ gọi. Nàng không thoải mái ưm một tiếng, hai tay trong không trung hung hăng huy động. Phượng Húc Nhật thấy thế, liền bắt lấy tay nhỏ bé đang hốt hoảng của nàng, đem thân thể nhỏ nhắn của nàng ôm vào trong lòng, ôm thật chặt nàng, cho nàng an ủi. Yêu Hỉ thấp hô một tiếng, mỹ mâu trong nháy mắt mở ra, trên trán đầy mồ hôi, thất kinh ôm lấy vai hần. “Yên tâm, không sao.” Hần ôm lấy thân thể hư nhùn của nàng, bàn tay vỗ nhẹ lưng của nàng.”Ta ở chỗ này chăm sóc ngươi, ngươi sẽ không có việc gì.” “Ta.” Nàng khổ sở nuốt xuống nước bọt, bên trong miệng, mũi tựa hồ còn mùi vị của nước hồ, khiến nàng lại nhớ tới cảm giác thống khổ không thể thở được lúc đó.”Có người.” Nàng trong mắt tràn đầy kinh hoảng, sợ hãi nhớ tới lúc ở trong nước cầu cứu không ai giúp đỡ. “Đừng sợ, ngươi đã không sao.” Phượng Húc Nhật thanh âm có vô hạn ấm áp, nhưng trong mắt lại bắn ra một đạo tia sáng lạnh lẽo. “Có người đẩy ta xuống nước. Nhưng là. Nhưng là ta không có thấy rõ ràng là ai.” Là nam hay nữ nàng cũng không rõ. Nàng dồn dập thở dốc, thân thể nhỏ nhắn trong ngực hần run rẩy, có thể thấy nàng bị bao nhiêu kinh sợ. Khi Phượng Húc Nhật nghe tin Yêu Hỉ rơi xuống nước thì toàn thân tựa như đóng băng, hoàn toàn không thể suy nghĩ gì cả. Thật may là hần đã đề phòng trước, sớm phái người âm thầm bảo vệ nàng, trong lúc khẩn cấp kia lập tức đem nàng cứu lên, mới không có tạo thành sự việc tiếc nuối nào. Nhưng để tránh dả thảo kinh xà, hần không có biện pháp lập tức đem người kia bắt được, mà cần phải chờ thêm một thời gian nữa. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới mình thiếu chút nữa vĩnh viễn mất đi Yêu Hỉ, trong mắt Phượng Húc Nhật bịt kín một tầng hàn băng, con mắt quang Lãn Như Băng sơn, khiến ai nhìn phải cũng cảm thấy lạnh lẽo sợ hãi. Nàng cảm giác được cánh tay của hần thu hẹp lực đạo, đem nàng ôm lấy thật chặt, thể hiện rõ sự phần nộ cùng cảm xúc không thể nói ra của hần. Yêu Hỉ bởi vì được hần ôm mà trấn định rất nhiều, đợi nàng hoàn toàn bình tĩnh lại thì phát hiện ra trên người của hần truyền đến hơi run rẩy. “Ngươi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tựa vào trên vai của hần, tay nhỏ bé vuốt lưng hần rộng rãi đang run.”Ngươi là đang tức giận sao?” Phượng Húc Nhật hít một hơi thật sâu, để cho nàng thoáng rời đi ngực của hần, bờ môi nâng lên nhất mạt cười nhạt. “Tức giận? Ta từ trước đến giờ không tức giận.” Ánh mắt của hần mặc dù ôn nhu, nhưng vẫn là lộ ra vài tia lạnh lẽo. “Nhưng là.” Lần đầu tiên nàng nhìn thấy tròng mắt đen kìa giống như bị hàn băng bịt kín, giống như hoàn toàn biến thành một nam nhân khác mà nàng không hề biết. Nhưng là, con mắt hần nhìn nàng lại mang theo một tầng ôn nhu mà trước nay chưa từng có, trong mắt của hần tựa hồ cất giấu quá nhiều ý định phức tạp. Bất quá, nhìn trong mắt hần nàng có thể nhận thấy sự quan tâm cùng lo lắng của hần giành cho nàng, giống như là dòng nước ấm chảy vào đáy lòng của nàng vậy. “Ngươi. Thật rất lo lắng cho ta, phải không?” Yêu Hỉ nhẹ nhàng hỏi, thân thể đã không hề lạnh như băng giống như trước nữa, bởi vì

rúc vào trong ngực của hắn, nàng cảm giác ấm áp hơn rất nhiều. “Ta biểu hiện không được rõ ràng sao?” Bàn tay Phượng Húc Nhật vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, bắt giác xuất hiện mềm mại. “Vì bảo đảm ngươi sẽ không bị rơi xuống nước lần nữa. Ta đem toàn bộ nước hồ, các ao nước trong phủ rút đi cạn sạch.” (*cười toe toét* a quan tâm tỷ quá ak!) “A?” Nghe được hắn nói như vậy, cái miệng nhỏ nhắn của nàng kinh ngạc mà mở lớn, giống như là bị nhét vào một quả trứng luộc vậy, không thể tin vào lỗ tai mình. Đem toàn bộ nước hồ, các ao nước trong phủ rút sạch? Ách, này sẽ không phải quá khoa trương đi? “Ngươi. . . . Là muốn giúp ta vui vẻ sao?” Khóe miệng Yêu Hỉ khẽ co quắp. Thời gian cũng chưa được bao lâu, hắn làm sao có thể đem tất cả nước hồ, ao nước đều rút ra hết? Hắn là cùng nàng nói đùa đi. Phượng Húc Nhật ôm nàng xuống giường, nhưng cũng không đem nàng để xuống, cứ như vậy ôm nàng đi ra khỏi gian phòng. “Ai, ngươi làm cái gì? Mau buông ta xuống. . . .” Hắn như thế ôm nàng, khiến cho nàng có cảm giác ngượng ngùng khó nói lên lời, thân thể nhẹ nhàng giãy dụa, nhưng nàng vẫn là ôm lấy cổ của hắn, ngoan ngoãn mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Bên ngoài lầu các Phượng Húc Nhật ở vốn là có một hồ sen xinh đẹp, nhưng bây giờ gịoi vào mắt Yêu Hỉ chỉ là một mảnh đất trống. Dối mắt nhìn, ao nước trong suốt kia đã biến mất, chỉ còn dư lại một mảnh bùn lầy. “Trời. . . .” Nàng nháy mắt mấy cái, mặt bắt khả tư nghị nhìn phía trước, lại khép lại nâng lông mày nhìn về phía hắn. “Ngươi. . . . Ngươi có bệnh a! Một hồ nước xinh đẹp như vậy, hiện tại biến thành trụi lủi một mảnh!” “Chỉ cần là bất luận kẻ nào muốn thương tổn ngươi, chuyện, vật, ta nhất định san bằng.” (ồ ồ, yêu a quá ak!) Hắn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cuối cùng cũng khôi phục đỏ thắm, bắt giác cười cũng nhu hòa hơn rất nhiều. “Ngươi. . . .” Những lời này giống như một đạo sét, đánh vào trái tim của nàng. Nàng vẫn rằng nam nhân này chẳng qua là đem nàng làm thành bia đỡ đạn, đứng phía trước hắn chặn mình đao ám tiễn, không nghĩ tới hắn thế nhưng sẽ đưa ra hai cánh tay bảo vệ nàng. Này. . . . Thật khiến nàng thụ sủng nhược kinh a! “Ta. . . . Ta cho là. . . .” Nàng mím môi, chân mày nhíu lại càng sâu, bởi vì nam nhân trước mắt này làm nàng mê vọng. “Ngươi không phải là bởi vì không muốn bị người khác điều khiển, mới cưới ta làm bia đỡ đạn sao?” “Ngươi muốn như vậy?” Phượng Húc Nhật đem nàng ôm trở về phòng, cười hỏi nàng. “Là ngươi đã nói như vậy với nhị thiếu phu nhân.” Chuyện cho tới bây giờ cũng không có cái gì cần phải giấu giếm nữa, vì vậy Yêu Hỉ đem mọi vướng mắc trong lòng nói ra. Hắn nhíu mày. “Đó là khi nào?” “Trước.” Nàng không quên hắn từng nói. “Ngươi nói, không bằng liền cưới một người yêu của ngươi.” Nàng, rất “vinh hạnh” như vậy mà ngồi lên ghế. “Ngươi không thương ta sao?” Hắn lại hỏi. Yêu Hỉ chu cái miệng nhỏ nhắn. Này muốn nàng thế nào thừa nhận đây? Nàng mà thừa nhận, thật giống như nàng không có chút cá tính mà bày tỏ, dễ dàng liền như vậy yêu hắn. Nhưng là, nàng lại không thể phủ nhận. Bởi vì từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liền đối với khuôn mặt của hắn nhớ mãi không quên. Nói tóm lại, dáng dấp tuấn thật tốt, chắc chắn sẽ có nữ nhân vì hắn mà tử tâm pháp địa (chắc là yêu đến chết), giống như nàng vậy! Thật không phục tí nào. Yêu Hỉ chu cái miệng nhỏ nhắn, âm thầm chửi mình không có cá tính. “Cũng bởi vì ngươi yêu ta, ta mới đem ngươi cưới vào cửa.” Phượng Húc Nhật ôm nàng hướng trên ghế ngồi, môi mỏng nhẹ hôn lên cặp môi đầy đặn của nàng, thật yêu cái vẻ mặt đáng yêu đó của nàng. “Ngươi. . . .” Yêu Hỉ muốn mở miệng nói gì, nhưng lại bị hắn chặn trước, tất cả oán trách đến miệng nàng đều biến mất trong miệng của hắn. (*cười* nghe là hiểu..) Tất cả sợ hãi khi bị rơi xuống nước của nàng, cũng đều bị nhu tình của hắn đuổi đi không còn một mống. Nàng phát hiện, thì ra là nam nhân này đã sớm giang ra hai cánh tay bảo vệ nàng. Hai cánh tay mà hắn đưa ra, là nơi duy nhất giúp nàng tránh cản gió. ***** Mặc dù Yêu Hỉ cảm giác chuyện mình rơi xuống nước này phát sinh không giải thích được, bất quá cũng làm cho nàng hiểu được một chuyện — thì ra người đang gặp nguy hiểm chính là nàng. Kể từ sau sự kiện hạ độc kia, nàng cũng chưa có chào qua Nhị thiếu gia Phượng Húc Vân, cũng chưa từng nhìn thấy hắn cùng với Phượng Húc Nhật gặp mặt. Mà nàng, giống như là thay thế Phượng Húc Nhật chịu tội vậy, có thể nói là lằm tai nạn, thiếu chút nữa uống xong rượu độc, lập tức bị người ta đẩy mạnh xuống hồ. Nàng thật không hiểu, chẳng lẽ là cừu nhân của hắn đem mục tiêu chuyển dời đến trên người nàng sao? Nàng vừa mới được gả vào, đối với Phượng phủ còn không quá mức hiểu rõ, đối với ân oán tình cừu của mọi người cũng chỉ là kiến thức nửa vời. Mà nói đến Phượng phủ lớn như thế này, cũng không thể hoàn toàn đi hết trong một hai lần, dù có không muốn, nhưng là nàng sẽ luôn lạc đường trong phủ. Như hiện tại, nàng đã phân không rõ Đông Nam Tây Bắc, chỉ biết mình đang đứng trong một sân an tĩnh. “Ngươi làm việc như thế nào vậy?” Lão giả gầm nhẹ một tiếng, trong thanh âm tràn đầy ý trách cứ. Tiếng hô này khiến cho Yêu Hỉ dừng bước, lắng tai nghe đối thoại trong nhà phía trước. Cửa sổ trong phòng đóng chặt, Hà Tịnh Tuyết đang đứng trước mặt lão giả, cúi đầu không nói một câu, hai tay xoắn lại thật chặt. “Cha, ” nàng khẽ cau mày, lo lắng nhìn chung quanh. “Ngài nói nhỏ thôi, ta sợ sẽ có người tới. . . .” “Hừ!” Phụ thân Hà Tịnh Tuyết – Hà Bá Tư mặt không vui ngồi ở trên ghế thái sư tức giận. “Chúng ta cũng sắp hết

thời gian, người muốn ta thế nào nhỏ giọng? Người làm việc như thế nào? Ta không phải là muốn người xử lý Phượng Húc Nhật sao? Nhưng người nhìn một chút, hẳn hoàn hảo còn sống tốt!” (k biết tên lão này có đúng thế k nữa >.<) yêu=“” hi=“” lạng=“” lẽ=“” đến=“” gần=“” cửa=“” sổ=“” cau=“” mảy=“” nghe=“” đối=“” thoại=“” của=“” bọn=“” họ.=“” nàng=“” không=“” cần=“” thận=“” lạc=“” đường,=“” thế=“” nhưng=“” lại=“” ngoài=“” ý=“” muốn=“” nghe=“” được=“” lời=“” nói=“” khiến=“” người=“” khác=“” giật=“” mình=“” này,=“” mà=“” giọng=“” nữ=“” bên=“” trong,=“” nàng=“” nhận=“” ra=“” được=“” đó=“” là=“” hà=“” tịnh=“” tuyết.=“” “có=“” chuyện=“” ngoài=“” ý=“” muốn.”=“” hà=“” tịnh=“” tuyết=“” vừa=“” nói,=“” thỉnh=“” thoảng=“” lại=“” nhìn=“” ra=“” cửa.”ta=“” cũng=“” thật=“” muốn=“” xử=“” lý=“” phượng=“” húc=“” nhật=“” nhanh=“” lên=“” một=“” chút,=“” chẳng=“” qua=“” là.=“” .=“” .=“” .=“” .=“” .=“” .=“” “chỉ=“” là=“” cái=“” gì?”=“” hà=“” bá=“” tư=“” thanh=“” âm=“” không=“” khỏi=“” giương=“” cao,=“” phần=“” nộ=“” nói.”ban=“” đầu=“” là=“” người=“” bày=“” ra=“” trò=“” này,=“” nói=“” muốn=“” đem=“” hết=“” thấy=“” phượng=“” phủ=“” một=“” lưới=“” bắt=“” hết,=“” nhưng=“” nhìn=“” hiện=“” tại=“” một=“” chút,=“” không=“” có=“” mò=“” được=“” gì,=“” ngay=“” cả=“” người=“” ban=“” đầu=“” tái=“” giá=“” với=“” nhị=“” thiếu=“” gia,=“” hừ!=“” cũng=“” không=“” biết=“” tiến=“” lên,=“” luôn=“” một=“” dạng=“” bị=“” phượng=“” húc=“” nhật=“” ép=“” tới=“” gắt=“” gao.”=“”>

15. Chương 15

Hà Tịnh Tuyết cần môi, vẻ mặt lập tức lạnh thêm mấy phần, cùng bộ dáng nhu nhược cùng nhần nhục chịu đựng trước kia tưởng như là hai người khác nhau vậy. “Còn có, gần đây mọi người trong thương thành đều nghị luận âm ỉ, nói Phượng Húc Nhật cố ý thu mua hơn phân nửa thương hành trong thành, người suy nghĩ một chút, lấy tính tình của hắn, sẽ không động đến địa bàn của chúng ta để phát triển sao? Người nghĩ, Nhị thiếu gia còn có thể ủng hộ bao lâu, không bị Phượng Húc Nhật để ý?” Hà Bá Tư nhìn chằm chằm nàng, tức giận trách cứ.”Nếu không phải người vẫn luôn đảm bảo với ta, ta làm sao có thể mạo hiểm nguy hiểm phối hợp người?” Sắc mặt Hà Tịnh Tuyết trầm xuống, trên mặt tràn đầy không vui.”Cha, ngài kiên nhẫn một chút có được không? Ngài cũng biết Phượng Húc Nhật là nhân vật như thế nào, ban đầu nếu không phải ngài liều chết thuyết phục ta chớ gả cho tạp chủng Phượng Húc Nhật, ta làm sao có thể tái giá nhị thiếu gia? Kết quả thì sao? Bây giờ người ta phát đạt, ngài muốn tướng công ta làm sao bây giờ?” “Bất kể như thế nào, chính sự người lại không hảo hảo làm, tại sao còn đem phu nhân mới vào cửa kia dụ dỗ?” Hà Bá Tư xuy một tiếng, trừng nàng một cái.”Hiện tại làm cho mọi người trong Phượng phủ đều biết có người muốn hãm hại nàng, điều này làm cho Phượng Húc Nhật cảnh giác không ít, người có biết hay không?” “Cha, ta biết.” Hà Tịnh Tuyết tức giận trả lời.”Ta có tính toán của ta, nếu như phu nhân mới vào cửa kia có tin vui, vậy kế hoạch của chúng ta chẳng phải là cũng bị hớ, cho nên tên Yêu Hi đó không thể lưu lại a!” “Bất kể nói thế nào, cha là tới nói cho người biết, Phượng Húc Nhật tựa hồ đã hết sức bất mãn với Nhị thiếu gia rồi, ở bên ngoài, hắn đã bắt đầu thu mua thương hành, cố ý phát triển sản nghiệp danh hạ, đến lúc đó ta sợ chẳng những thương hành của Nhị thiếu gia bị hắn thôn tính, ngay cả Hà thị chúng ta cũng sẽ khó giữ được.” Hà Bá Tư cũng bởi vì nghe được những tin tức truyền lưu kia, hôm nay mới có thể trước tìm tới nữ nhi thương lượng.”Cho nên người tạm thời phúc tạp, chính sự phải giải quyết nhanh chóng mới phải” “Chuyện này ta hiểu, ta đây tạo ra cục diện như vậy, chính là vì muốn cho gia nghiệp nhà chúng ta lớn hơn, ta toàn tâm toàn ý như vậy đây không phải là vì cha sao?” Hà Tịnh Tuyết nghĩ đến kế hoạch hoàn mỹ của mình, không nhịn được cười nhẹ mấy tiếng. Ban đầu nàng gả vào Phượng phủ, không phải là nhìn trúng tài phú của Phượng phủ sao? Nàng tuyệt đối sẽ không chấp thuận bất kỳ một cái Trình Giảo Kim nào gây trở ngại con đường của nàng! “Tuyệt nhiên ngoan của ta có thể nghĩ như vậy là tốt.” Hà Bá Tư nhìn nữ nhi khuôn mặt đầy tự tin, cũng thoáng yên tâm trong lòng.”Vậy kế tiếp người muốn làm thế nào? Chúng ta không nên một ngày lại kéo qua một ngày.” “Ta cũng muốn vậy.” Hà Tịnh Tuyết trên mặt xuất hiện nhất mạt cười lạnh.”Chúng ta sẽ mượn đao giết người.” Yêu Hi đứng ngoài phòng, đôi mắt xanh trên khuôn mặt nhỏ nhắn mở thật lớn, phảng phất như đang lăm vào trong ác mộng, chỉ có thể đứng ở đằng kia sững sờ. Sao. Tại sao có thể như vậy? Nàng thế nào lại “May mắn” như thế, lạc đường lại nghe thấy âm mưu to lớn này, còn vô ý biết được hung thủ mưu hại nàng đây? Không thể nào!

Hà Tịnh Tuyết luôn biểu hiện hết sức nhu nhược, nhẫn nhục chịu đựng, thế nhưng lại ẩn giấu tâm cơ sâu như vậy? Mỗi lần ở trước mặt mọi người, Hà Tịnh Tuyết luôn lộ ra vẻ mặt vô tội, trên thực tế, lòng của nàng so với ai khác còn muốn ác độc hơn, và còn cực kỳ tham lam. Nàng tại sao có thể để mặc cho hung thủ ở trong Phượng phủ đây? Nàng nhất định nhanh quay về đem điều bí mật to lớn này nói cho Phượng Húc Nhật biết! Sau cuộc đối thoại, Yêu Hỉ không hề nghe tiếp nữa, nàng lặng lẽ nhắc lên làn váy, chuẩn bị rời đi, tránh cho đợi lát nữa nàng bị phát hiện ra, lại gây ra phiền toái không cần thiết. Khi nàng đang tính toán quay người nhanh chóng rời đi thì ngay phía sau, đột nhiên cảm giác được một cổ đau đòn kịch liệt truyền đến, còn chưa kịp thấy rõ người trước mắt là nam hay nữ, thì đã ngất xỉu, trước mắt nàng tối sầm, thân thể xụi lơ, cứ như vậy mà ngất đi. Một đôi bàn tay tiếp nhận lấy thân thể nhỏ của nàng, đôi mắt sâu nhìn nàng, sau đó khẽ thở dài một hơi. “Thật là một nữ nhân phiền toái.” *** “Nữ nhân này là một phiền toái.” Đó là một đạo thanh âm dễ nghe. “Nàng không phải.” Đạo thanh âm kế tiếp này càng dễ nghe hơn, hơn nữa còn mang theo một tia tà mị, cùng sự ôn nhu bao dung. “Nàng phải.” Đạo thanh âm của giọng nam thứ nhất khẳng định nói: “Hôm nay nếu không phải ta để ý nào, nàng có thể đã hủy diệt tất cả kế hoạch của chúng ta.” Phượng Húc Nhật ngồi ở mép giường, nhìn khả nhân nhi (tiểu cô nương khả ái) đang ngủ mê man. “Nhưng nàng không có, không phải sao?” Hắn vẫn không có trách cứ nàng lấy nửa câu. “Còn có, người xuất thủ quá nặng.” Hắn đem tầm mắt nhìn khuôn mặt Phượng Húc Vân, trong mắt còn mang theo một tia xem thường. Xuất thủ đem Yêu Hỉ ngất đi không ai khác chính là Phượng Húc Vân. Từ sau diễn xuất “Nhân sâm độc huynh” lần trước, hắn liền lui về ở phía sau, chuẩn bị cho lần diễn xuất tiếp theo. Đúng vậy, anh em trong nhà cãi cọ nhau là diễn kịch mà thôi. Phượng Húc Nhật từ nhỏ đều do Phượng phu nhân chiếu cố, cùng Phượng Húc Vân, Phượng Húc Phong cùng nhau lớn lên, mặc dù bọn hắn không phải cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng Phượng phu nhân trời sinh tính ôn nhu hòa thuận, nên đối xử với ba huynh đệ như nhau, tình cảm bọn họ ngay cả so với huynh đệ ruột thịt còn sâu đậm hơn. Sau khi trưởng thành, Phượng Húc Nhật cùng Phượng Húc Vân vì phát triển gia nghiệp, vì vậy một giả trang mặt trắng, một giả trang mặt đen. (một người giả làm người tốt, một người giả làm người xấu) Dần dần, mọi người cũng chia ra làm hai phái ủng hộ hai người, thật ra thì được lợi đều là hai huynh đệ bọn hắn. Mấy năm trước, con gái thuốc thương (thương nhân buôn thuốc?) lớn nhất Trần Châu thành cùng Phượng Húc Nhật gặp gỡ, vốn là hắn đối với Hà Tịnh Tuyết có chút hảo cảm, cho đến khi hắn ngẫu nhiên phát hiện một sự thật, nữ nhân Hà Tịnh Tuyết này đối với ai cũng không thương, nàng ta chẳng qua là muốn phú quý cùng quyền lực. Phượng Húc Nhật phát hiện ý định của nàng không đơn thuần, nhưng cũng không có lập tức phơi bày, chẳng qua là phụ nàng diễn, duy trì phong độ ngoài mặt. Dù sao hắn cũng là người không thích trực tiếp nhanh chóng phơi bày lai lịch người khác, mà thích từ từ từng bước một. Ai ngờ Hà Tịnh Tuyết nghe lời ra tiếng vào của mọi người, biết mẹ đẻ hắn không phải là Phượng phu nhân, tương lai Phượng gia cũng sẽ không do hắn thừa kế, vì vậy thay đổi quyết định, đem mục tiêu chuyển sang đệ đệ Phượng Húc Vân của hắn. Lần này, nàng căn bản là tự mình nhảy vào trong hố lửa, dù có là thần tiên cũng khó mà đưa tay cứu nàng ra khỏi hố lửa đó. Phượng Húc Vân mặc dù đối với con mồi tự đưa tới cửa cũng không có hứng thú, nhưng là coi như không có hứng thú, hắn vẫn sẽ lợi dụng triệt để, cho đến khi toàn thân cao thấp của con mồi không có một chút xíu chỗ dùng, hắn mới đem vứt bỏ. Mà Hà Tịnh Tuyết kia chính là con mồi tự đưa tới cửa, nàng muốn lợi dụng Phượng Húc Vân, lại bị Phượng Húc Vân lợi dụng danh tiếng Hà gia, khai thác nghiệp bá thuộc về hắn. Ngoài mặt, Phượng Húc Vân cùng Phượng Húc Nhật thủy hỏa bất dung (lửa nước k hợp), không chút nào lộ ra sơ hở, hào phóng tiếp nhận trợ giúp của Hà thị, đem tất cả mọi người lừa gạt được. Vì vậy, cái sai của Hà Tịnh Tuyết chính là không nên dây vào nam nhân Phượng Húc Vân lạnh lùng này, ngàn không nên, vạn không nên ngốc tự đến gả cho Phượng Húc Vân, kết quả sợ rằng sẽ bị ăn đến ngay cả xương đều không thừa. “Coi như bị Yêu Hỉ bị phát hiện, cũng sẽ không ảnh hưởng tới tình trạng tốt của chúng ta.” Phượng Húc Nhật thấp giọng cười cười. “Mấy ngày nữa, ta liền muốn nữ nhân của Hà gia phải trả giá thật đắt cho hành động của mình.” Phượng Húc Vân nhắc lên lông mày, lông mày đậm tương tự như của Phượng Húc Nhật. “Cũng bởi vì cái nữ nhân tâm thường này, người mới quyết định thu lưới trước dự kiến?” Hai huynh đệ bọn họ hai tính diễn trò đùa giỡn nhiều năm, hơn nữa Phượng Húc Nhật không lộ ra chút sơ hở nào, mấy năm nay lấy lý do “Chuyện thương” mà ở bên ngoài buôn bán, chính là vì để cho mọi người càng tin tưởng hơn bọn họ không ưa gì nhau. “Ai bảo bọn họ những môi khác không ăn, hết lần này tới lần khác lại ăn miếng mồi trọng yếu nhất của ta đây?” Phượng Húc Nhật không chớp mắt lấy một cái nhìn Yêu Hỉ đang ngủ say. Phượng Húc Vân bộ dáng có vẻ không bình tĩnh, nhưng cuối cùng vẫn là hừ lạnh một tiếng. “Tùy người, dù sao ngày sau đem nàng quản chặt một chút, hư kế hoạch chúng ta là chuyện nhỏ, chỉ sợ lấy tính tình độc ác của Hà Tịnh Tuyết kia, mạng nhỏ của nàng khó bảo toàn.” Phượng Húc Nhật cau mày thần giác, trông mắt đen bản ra

một tia lạnh như băng. “Điều kiện tiên quyết là, bọn họ còn có khí lực lật người.” Cho dù có khí lực lật người, hắn cũng sẽ cho thêm một đao, đưa bọn họ vào chỗ chết. Phượng Húc Vân thở dài một cái, nghĩ thầm, thật may là mẫu thân đối xử như nhau với đại ca, ngay cả so với con trai ruột còn quan tâm hơn, nếu không lấy tính tình của đại ca nhất định là có cừu oán tất phải trả. Cũng thật may là hắn từ nhỏ liền nhìn thấu tính tình của đại ca, biết thay vì làm địch của hắn, không bằng lui ở sau, đi theo hắn tổng so với đi ở trước mặt hắn để rồi bị hắn hung hăng thọt một đao vẫn sống tốt hơn. Đại ca căn bản chính là tà ác từ trong xương rồi, cho dù có niệm kinh siêu độ cho hắn, cũng không cách nào đem hắn cải tà quy chính. Giống như Yêu Hỉ đang ngủ mê man kia, không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, chỉ có thể rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, trọn đời không cách nào rời đi. (=)) quá chuẩn) ***** Người trên giường bỗng nhúc nhích, một hồi nhúc nhích từ cổ nàng lan tràn, khiến nàng đang mê man ngủ phải tỉnh lại. “Ai!” Yêu Hỉ sờ sờ cổ của mình hỏi, thấp giọng hô lên tiếng. Đợi sau khi nàng lấy lại tinh thần, phát hiện mình đã ở trong phòng từ khi nào. Nàng sững sốt một lát, hồi tưởng lại trước khi mình ngủ mê man đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng sau khi nhớ lại, nàng không khỏi sắc mặt tái nhợt, bởi vì nàng nhớ lại lời nói của Hà Tịnh Tuyết với cha nàng, cùng với âm mưu của bọn họ. Khi đó nàng lập tức xoay người muốn hướng Phượng Húc Nhật mật báo, nhưng là vừa quay đầu lại thì bị người ta hung hăng bổ vào gáy, nàng liền lộn vào trong bóng tối. Nhưng là, nàng vừa tỉnh lại, thế nào đã trở lại trong phòng của mình đây? Nàng nghĩ như thế nào cũng không hiểu. Yêu Hỉ ra thành giường, dùng sức nháy mắt mấy cái, xác định mình không phải là đang nằm mộng. Kỳ quái, người đánh nàng bất tỉnh, làm sao có thể đưa nàng trở về phòng đây? Nàng cảm thấy hết thảy mọi việc đều thật là quỷ dị. Yêu Hỉ vừa mới xuống giường, Phượng Húc Nhật liền bưng chè đi vào trong phòng. “Người đã tỉnh?” Hắn nâng lên nhất mật nụ cười ôn hòa như ngọn gió nhẹ giữa hè, tiến lên đỡ nàng, để cho nàng ngồi ở trước bàn. ” uống chút súp ngân nhĩ tổ yến đi.” “Ngô.” Nàng cắn cắn môi, mặt lộ vẻ khó xử, có lời gì đó muốn nói với hắn. Nhưng là, nàng làm như thế nào để nói ra đây? Chẳng nhẽ lại nói, em dâu người chuẩn bị mưu sát giết người, người phải cẩn thận một chút sao? Hay là nói, nhanh đi báo quan, em dâu người đang âm mưu bày kế, tính toán đưa người vào chỗ chết? Không được a! Không có bằng không có chứng, nàng vừa nói như thế, mọi người chẳng phải sẽ coi nàng là kẻ điên mà đối đãi, hơn nữa sẽ còn cho rằng nàng ngấm máu phun người? Nhưng là lòng người độc ác, nàng nếu không nói ra, có thể hay không một ngày kia Phượng Húc Nhật thật sự bỏ mạng trong tay Hà Tịnh Tuyết đây?

16. Chương 16

“Người làm sao vậy?” Phượng Húc Nhật vẫn giống như thường ngày, vẻ mặt không có bất kỳ dị trạng.”Ta mới vừa mời đại phu tới xem qua người rồi, người cái đã nha đầu này, trong phủ nghịch ngợm chạy loạn, mới có thể bị cảm nắng.” “Bị cảm nắng?” Nàng mở to hai mắt, không hiểu hỏi. “Người té xỉu tại hậu viện, vừa lúc có tôi tớ đi ngang qua, nếu không chờ đến lúc ta tìm được người, người sớm đã phơi thành đen thui rồi.” Hắn đem chè đặt ở trước mặt nàng. “uống nhanh một chút đi.” Dù nàng tràn đầy nghi vấn, nhưng vẫn là trước uống một hớp chè làm thuận miệng. Lần này lại càng khiến nàng khó lên tiếng hơn. Nàng rõ ràng là bị người ta đánh cho bất tỉnh, thế nào lại thành bị cảm nắng té xỉu tại hậu viện đây? Rốt cuộc là người nào đã ra tay? Còn Hà Tịnh Tuyết, cùng nanh vuốt trong phủ cấu kết thì sao? Nhưng cũng thật mâu thuẫn nha! Nếu như là nanh vuốt phát hiện ra nàng, sẽ phải nghĩ biện pháp để bịt miệng nàng chứ. Thế nào lại dễ dàng để nàng đi đây? Nhưng dù nàng có nghĩ như thế nào cũng không thông. Cho nên. Nếu nàng không có bất kì chứng cứ nào, mà bảo hắn rằng Hà Tịnh Tuyết có âm mưu, hắn cũng sẽ không tin tưởng? Yêu Hỉ ý định thay đổi liên hồi, nhưng làm thế nào cũng không cách nào nói ra, cho Phượng Húc Nhật biết câu chuyện mà mình đã nghe được. Nàng giùng giàng, ngay cả chè trong miệng cũng quên nuốt vào, tay cầm thìa dừng ở giữa không trung cũng không có nhúc nhích. “Yêu Hỉ?” Phượng Húc Nhật khẽ gọi nàng.”Làm sao người lại ngẩn người? Có phải là có chuyện gì hay không?” Nàng hồi thần, đôi mắt đẹp ngẩng nhìn hắn. Ách, nàng là rất muốn nói a! Nhưng là. (khổ thân tỷ, đấu tranh tư tưởng quá) “Không có sao.” Nàng uống thêm vài ngụm chè. “Ta chỉ là cảm thấy. Chè này uống thật ngon, ngọt mà không ngán, lạnh mà không băng, ha ha.” “Phải không?” Hắn cũng cười nheo lại đôi mắt đen.”Lần sau chớ một mình chạy tán loạn khắp nơi, nếu ta không tìm được người thì làm sao?” Nàng cười khan hai tiếng, cuối cùng quyết định đem bí mật này để ở trong lòng, dù sao nàng đã biết hung thủ chính là Hà Tịnh

Tuyết, về sau sẽ đề phòng nàng ta thêm một chút. “Ta còn có thể chạy đi nơi đó?” Nàng uống chè, ấp úng lại hỏi: “Cái đó. Người cảm thấy. Đệ muội như thế nào?” “Cái gì như thế nào?” Phụng Húc Nhật một bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra, một cái chớp mắt cũng không mà nhìn nàng. (đây gọi là đẳng cấp nói dối k chớp mắt) “Không có gì.” Được rồi! Nàng thừa nhận mình vẫn còn đem lời đồn đại nghe được đặt trong lòng.”Tất cả mọi người nói. Người hận Nhị thiếu gia, là bởi vì Nhị thiếu gia cướp đi tình yêu của người, đoạt đi Tịnh Tuyết cô nương.” Cho nên hận hận Nhị thiếu gia, cũng hận Hà Tịnh Tuyết, đúng không? Phụng Húc Nhật sững sốt, cuối cùng môi mỏng câu khởi cười một tiếng.”Người rất dễ ỷ những thứ này sao?” Nàng bỏ chè trong tay xuống, yên lặng cắn môi. Một lát sau, nàng nói: “Đúng, ta dễ ỷ.” Nàng thừa nhận, cái vấn đề này nàng đã dễ ỷ ở trong lòng rất lâu rồi. “Tại sao lại dễ ỷ?” “Bởi vì ta bây giờ là vợ của người!” Nàng rút cục cũng đem phiền não trong lòng nói ra.”Ta bất kể là người lấy tâm tư gì cưới ta, nhưng giống như người nói, người muốn kết hôn với một nữ nhân yêu người, mà cái nữ nhân này, đúng chính là ta! Cho nên ta có tư cách dễ ỷ!” Phụng Húc Nhật vừa nghe, không nhịn được cười lớn. Yêu Hỉ luôn luôn làm việc ngoài dự kiến của hắn, một nữ nhân đáng yêu như vậy, hắn còn có thể tìm đâu ra nữa đây? “Người. Người cười cái gì mà cười!” Mặc dù nàng cảm thấy hắn cười lên nhìn thật tốt, khiến nàng không thể dời mắt khỏi hắn. “Người thành thực nói cho ta nghe như vậy, dĩ nhiên ta muốn vui vẻ cười to rồi.” Hắn nâng lên cằm của nàng, hôn môi nàng, thưởng thức tư vị diễm mỹ chỉ nàng có. Nàng mới vừa uống qua chè, khi lưỡi hắn chui vào trong miệng của nàng, liền cảm thấy một vị ngọt, cùng với cái lưỡi mềm mại của nàng. Hắn đem môi của nàng hôn vừa hồng vừa sưng, cho đến khi nàng không thể nào thở được nữa mới rời đi môi đỏ bừng của nàng. “Ban đầu, Hà phủ là có toan tính đem Hà Tịnh Tuyết gả cho ta, nhưng ta lúc ấy còn chưa có đáp ứng muốn thứ nào vào cửa.” Bởi vì khi đó hắn rất nhanh liền nhìn ra Hà Tịnh Tuyết cũng không thương hắn.”Là gia gia cùng Hà lão gia tự quyết định, ai ngờ, Hà đại tiểu thư lại thay lòng đi coi trọng Nhị thiếu gia, lúc này, các lời đồn đại cũng như thế xuất hiện nhiều.” Mà Hà Tịnh Tuyết ngàn không nên, vạn không nên làm một chuyện, chính là đùa bỡn tình cảm Phụng Húc Vân. Phụng Húc Vân từ trước đến giờ luôn rất coi trọng tính trân thực, nhất là đối với tình cảm, trình độ xoi mói vô cùng cao. (=))) Hà Tịnh Tuyết chần chừ như thế đã sớm chọc giận Phụng Húc Vân, nàng rõ ràng chính là muốn lợi dụng hắn, vì vậy hắn mới quyết định bày ra cục diện như vậy, chuẩn bị để cho Hà thị phải trả một cái giá thật lớn. Phụng Húc Vân cho là, thời gian của hắn còn rất, rất nhiều, nên luôn từ từ dày vò. Cho nên hai huynh đệ bọn họ là giống nhau tính tình, chẳng qua là thủ đoạn bất đồng thôi. “Người. Không thương nàng?” Làm sao có thể? Nàng mặt chất vấn.”Người không phải là bởi vì nàng, mới cùng Nhị thiếu gia trở mặt thành thù sao? Còn có cây nhân sâm độc kia.” Mọi việc khiến nàng ngày càng hồ đồ rồi, nàng rõ ràng chính mắt thấy được Nhị thiếu gia đưa tới một cây nhân sâm có độc, bày cá trong hồ sau khi ăn phải, tất cả đều chết sạch mà! “Ta chưa từng có yêu nàng.” Phụng Húc Nhật giương môi cười một tiếng, đem nàng ôm vào trong lòng, môi mỏng khẽ cắn chặt vành tai của nàng, hướng lỗ tai nhay cảm kia mà thổi hơi. “Tại sao một buổi chiều đẹp như thế này, chúng ta lại phải bàn về những người đó đây?” Bàn tay của hắn lạnh lẽo bao lại bộ ngực của nàng, cách vài vóc hướng thụ xúc cảm mềm mại kia. “Đợi. Vân Vân.” “Đã lâu rồi.” Hắn hôn lên làn da trắng mềm của nàng, ở cổ nàng còn để lại rất nhiều ấn ký màu tím. “Từ sau khi người rơi xuống nước, vì không muốn làm người kinh sợ, ta đã chờ đã lâu rồi.” “Ta còn có vấn đề chưa hỏi a!” Tay nhỏ bé của nàng ngăn trở bàn tay xấu xa của hắn, nhưng là vẫn bị hắn thừa cơ mà vào. “Vậy chúng ta vừa làm, người vừa hỏi.” Phụng Húc Nhật vội vàng rút đi y phục trên người nàng, môi một đường hướng dưới cổ đi xuống dần. “Chính là. Không được. Đứng như vậy. Ngồi.” Nàng ngay cả một câu đầy đủ cũng không thể nói được, tiếp liền biến thành những tiếng rên mềm mại, cùng tiếng thở dốc trầm thấp vang vọng cả phòng. *** Kết quả, nàng không hỏi thêm được gì. Yêu Hỉ cảm giác mình giống như một cái đầu cá ngu ngốc, nghi vấn trong lòng mới chỉ giải quyết một nửa, cũng chưa xong toàn bộ nghi vấn. Bất quá, buồn bực trong ngực kia tựa hồ một chút cũng không còn thấy, bởi vì nàng chính tai nghe được phụng Húc Nhật nói ra một câu kia —— hắn chưa bao giờ yêu Hà Tịnh Tuyết. Mặc dù nàng còn muốn hỏi kỹ hơn, dù sao Hà Tịnh Tuyết ý đồ xấu xa là một chuyện, nàng cũng không có cơ hội báo cho Phụng Húc Nhật. Hôm nay là sinh nhật Phụng lão ông, toàn bộ hạ nhân trong phủ từ mấy ngày nay cơ hồ bận tới mặt mũi. Mà nàng thân là dâu trưởng, đương nhiên phải nhất định vì Phụng lão ông mà làm một cuộc thọ yến náo nhiệt nên cũng vô cùng bận rộn. Về phần Hà Tịnh Tuyết, Yêu Hỉ thật không đoán ra nàng ta tính làm gì. Cũng đã qua gần bảy ngày, vẫn không thấy Hà Tịnh Tuyết có hành động gì, khiến cho Yêu Hỉ vẫn vì chuyện của nàng treo ở trong lòng. Công tác chuẩn bị thọ yến rất cực cũng đã xong một phần, mới chỉ một phần đó Yêu Hỉ cơ hồ mệt mỏi co quắp rồi, chỉ kém không mệt đến muốn bỏ thôi. Cuộc bộ mềm mại, nàng thừa dịp rảnh rỗi ghé qua phòng bếp một chuyến, nhìn một chút

đầu bếp chuẩn bị thức ăn cho thọ yến như thế nào. Khi nàng rẽ vào cổng vòm, nàng thoáng nhìn thấy một thân ảnh màu đen lướt qua. Yêu Hỉ hơi nhíu lông mày, quả thật nhìn thấy thân ảnh màu đen kia xông vào một cái sân, việc này khiến nàng tò mò, quyết định đi theo phía sau bóng đen một chút. Nàng đột nhiên tràn đầy tinh thần, lập tức theo phương hướng bóng đen kia rời đi đi theo, muốn tìm tòi đến tột cùng, vì sao trong lúc này lại có người mờ ám đột nhập vào phủ. Nàng đi theo thân ảnh màu đen kia, quẹo qua mấy cửa quẹo, ở một cửa quẹo, nàng đang chuẩn bị ghé đầu nhìn, chợt nghe có người nói chuyện. “Người nhớ, đợi lát nữa đem thuốc này pha vào trong rượu, biết không?” Là một giọng nữ, trong đêm tối nghe đặc biệt chất chứa. Yêu Hỉ rất nhanh liền nhận ra chủ nhân giọng nói đó, chính là Tịnh Tuyết. Nàng nín thở tập trung, lắng tai nghe đối thoại của Hà Tịnh Tuyết cùng người kia, hai tay bịt miệng mũi, cẩn thận để không phát ra tiếng vang. Hà Tịnh Tuyết định làm gì sao? Kế hoạch kia muốn tiến hành trong tối nay, phải không? Nàng cơ hồ có thể nghe được lồng ngực mình nảy lên. Bởi vì lần trước ngoài ý muốn mà nghe được âm mưu của Hà Tịnh Tuyết, Yêu Hỉ lần này có vẻ đặc biệt cẩn thận, thỉnh thoảng lại để ý phía sau xem có kẻ nào không. Sợ mình sẽ giống như lần trước, để cho người ta có cơ hội đánh nàng bất tỉnh, khiến cho nàng mất đi thời cơ thông báo. Lần này, nàng nhất định phải nắm đúng thời cơ, đem kế hoạch bất chính này công khai, thuận tiện bắt hết đồng đảng của Hà Tịnh Tuyết. Nếu không như vậy, Phượng Húc Nhật trong phủ sẽ không có một ngày an bình. Vì vậy, yêu hỉ tỉ mỉ lắng tai nghe, sợ đã bỏ sót tin tức gì. “Tiểu thư, ta biết.” Thì ra là thân ảnh màu đen kia là một nam nhân, hơn nữa, thanh âm kia nàng cũng có chút quen thuộc. Yêu Hỉ cắn môi, cố gắng từ âm thanh này mà nhận biết là ai, cau mày không ngừng suy tư.

17. Chương 17

A! Trong lòng nàng kêu lên một tiếng, nhớ tới người đó là ai. Là phụ bếp, Diệp Thạch! “Nhớ, đừng để cho ai nhìn thấy.” Hà Tịnh Tuyết liên tục giao phó.”Nhớ, phải đổ toàn bộ thuốc, tối nay nhất định phải thành công.” Diệp Thạch gật đầu, sau lại không nhin được mở miệng hỏi: “Tiểu thư, vậy người còn nhớ rõ ước định của chúng ta sao? Chỉ cần tối nay thành công, người liền nguyện ý gả cho ta?” (ọc ọc, tên này gây thơ quá) A? Yêu Hỉ không khỏi thất kinh, này. Hắn vừa nói gì a? Hà Tịnh Tuyết không nhin được xuy một tiếng.”Người có phiền hay không? Lời ta đã nói ta nhất định sẽ làm được, người bây giờ chỉ cần chuyên tâm làm cho tốt phân phó của ta là được.” (tin được mới lạ =.) “Ta từ trước đến giờ không dám vi phạm tiểu thư, ta chỉ là” Diệp Thạch thở dài một cái, trong đêm đen có vẻ buồn bã.”Đợi quá lâu.” “Đợi thêm một thời gian nữa thì như thế nào?” Giọng nói của Hà Tịnh Tuyết có vẻ đối với lần này cảm thấy vô cùng chán ghét.”Sẽ mau thôi, có được hay không?” “Được.” Diệp Thạch liền vội vàng gật đầu.”Tiểu thư đừng tức giận, ta hiện tại sẽ đi chuẩn bị, sẽ đem bột thuốc pha vào trong rượu.” “Nhanh đi.” Hà Tịnh Tuyết phát tay thúc giục hắn.”Nhớ qua ba tuần rượu phải để cho hắn uống xong.” Yêu Hỉ nghe tiếng bước chân, gấp đến độ không biết nên trốn vào đâu, không thể làm gì khác hơn là nhắc lên làn váy, chạy thực mạng trở về. Chẳng qua là cước bộ của nàng có nhanh thế nào, cũng không kịp giấu đi thân ảnh của mình. Lúc này, bất chợt có một cánh tay giữ chặt tay nàng, một cái tay khác che miệng của nàng, tránh không cho nàng gào thét. Người nọ nghiêng người chợt lóe, chui vào một gian phòng, sau đó nhanh chóng đem cửa gỗ khép lại. Tiếp, Yêu Hỉ chỉ cảm thấy thân thể bị một cánh tay có lực ôm lấy, sau đó cùng nhau ngồi chồm hổm trên mặt đất, nín thở nghe tiếng bước chân của Diệp Thạch đi xa dần khỏi chỗ mình. *** “Ngô.” Yêu Hỉ phát ra tiếng kháng nghị nho nhỏ. Ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh, nàng muốn ngoái đầu lại nhìn cũng không thấy ai, vì sao bàn tay trên miệng nàng còn không buông nàng ra đây? Nàng sắp hít thở không thông rồi nha! Buông ta ra! Nàng giãy dụa thân thể, muốn cho người kia chú ý. “Phiền toái.” Thanh âm lạnh lùng từ trên đầu nàng truyền đến, là một giọng nam rất quen tai. Di? Nam nhân này. Giống như nàng biết. Yêu Hỉ cố gắng mở to mắt, muốn xem khuôn mặt kẻ đó, đáng tiếc trong phòng quá tối, đối phương từ phía sau lưng kiềm chế lấy hai tay của nàng, nàng căn bản không cách nào xoay người. “Làm sao người lại ở nơi này?” Phượng Húc Vãn hừ một tiếng, không nghĩ tới nữ nhân này lại chút nữa đã làm hỏng đại sự của bọn họ. “Người.” Nàng thật vất vả tránh thoát khỏi bàn tay của hắn, liền nhận ra đối phương là Phượng Húc Vãn.”Người. Người nghĩ đang làm gì?” Hắn chẳng phải là đồng bọn với Hà Tịnh Tuyết sao? Nhưng , nếu như là đồng bọn, tại sao hắn lại muốn đem nàng kéo vào trong gian phòng này, tránh cho Hà Tịnh Tuyết không phát hiện ra bọn họ đây? “Ta mới là người phải hỏi người muốn làm

gi.” Hân đem hai tay của nàng thả ra, lạnh giọng hỏi: “Người không có việc gì hay sao mà lại chạy tới nơi này làm cái gì?” “Ta mới là đang hỏi người!” Kể từ khi nàng gả vào Phượng phủ đến nay, cũng chưa từng Nhị thiếu gia hân nói chuyện nhiều, không nghĩ tới lại gặp mặt trong tình huống như thế này.” Có phải hay không các người tính toán làm cái chuyện xấu gì? Còn không chịu buông tha cho việc làm thương Phượng Húc Nhật sao?” Phượng Húc Vân nheo lại con mắt, không trả lời vấn đề của nàng. “Người có biết hay không người rất cản trở?” “Cho nên người muốn giết ta diệt khẩu sao?” Yêu Hỉ cắn môi, thanh âm không nhịn được mà to hơn.” Ta nếu không phải chẳng may qua nơi này, người có phải hay không muốn cùng thể tử của người sát hại chính đại ca của mình? Các người rốt cuộc có lương tâm hay không a!” Phượng Húc Vân lười phải cùng nàng nhiều lời, vốn là muốn thả nàng đi, nhưng là nhìn thấy bộ dạng lỗ mãng như thế này của nàng. Chỉ sợ lát nữa kế hoạch sẽ bị nàng phá hư, vì vậy, hân lấy ra đai lưng, dùng lực đem hai cổ tay nàng thật chặt buộc lại. “Người làm cái gì? Mau buông ta ra!” Nàng lập tức lên tiếng kêu to. Nhưng sau một khắc, hân lấy ra khăn tay, hung hăng nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, lại tiếp rút đi vạt áo bên hông nàng, đem hai chân nàng buộc chặt. Khi nàng bị trói giống như một miếng thịt (ta nghĩ là chân giò... nhưng mà ở đây k biết có đúng k nữa >.<), không=“ cách=“ nào=“ nhúc=“ nhích,=“ hân=“ liền=“ đem=“ nàng=“ ôm=“ lấy,=“ đi=“ vào=“ phòng=“ trong=“ ném=“ nàng=“ lên=“ giường.=“ (=“)) phn=“ mà=“ biết=“ thì=“ a=“ ăn=“ đòn=“ ồi)=“ người,=“ đội=“ ở=“ chỗ=“ này.=“ ”ngô.=“ ”. =“ ”. =“ ”. =“ ”. =“ ”. =“ ” người=“ tên=“ khôn=“ kiếp=“ này,=“ hột=“ gà=“ thúì=“ (chep...=“ cái=“ hột=“ gà...=“ mọi=“ người=“ tự=“ hiểu=“ đc=“ k=“ nhi?),=“ hạ=“ lưu,=“ đồ=“ hèn=“ hạ.=“ ”. =“ ”. =“ ”. =“ ”. =“ ”. =“ ” nàng=“ ngô=“ ngô=“ ngô=“ máng,=“ mắt=“ mở=“ to=“ nhìn=“ hân=“ chằm=“ chằm.=“ phượng=“ húc=“ vân=“ vừa=“ bước=“ ra=“ ngoài=“ cửa=“ thì=“ nặng=“ nề=“ thở=“ ra=“ một=“ hơi.=“ nữ=“ nhân!=“ này=“ thật=“ là=“ trong=“ tưởng=“ tượng=“ của=“ hân=“ còn=“ phiền=“ toái=“ hơn!=“ hoàn=“ hảo=“ hân=“ vẫn=“ luôn=“ âm=“ thầm=“ theo=“ dõi=“ hà=“ tịnh=“ tuyết,=“ chú=“ ý=“ nhất=“ cử=“ nhất=“ động=“ của=“ nàng,=“ bằng=“ không=“ đại=“ kể=“ tới=“ nay=“ lại=“ muốn=“ thất=“ bại=“ trong=“ gang=“ tấc=“ ”.=“ ” tới=“ nay,=“ là=“ hân=“ có=“ thể=“ bỏ=“ rơi=“ nữ=“ nhân=“ hà=“ tịnh=“ tuyết=“ đó.=“ hân=“ dĩ=“ nhiên=“ sẽ=“ hảo=“ hảo=“ nắm=“ chắc=“ trận=“ đánh=“ tới=“ nay,=“ bởi=“ vì,=“ về=“ sau=“ hân=“ cũng=“ sẽ=“ không=“ cần=“ phải=“ đóng=“ giả=“ làm=“ nhân=“ vật=“ khổ=“ cực=“ đó=“ nữa!=“ yêu=“ hỉ=“ bị=“ trói=“ giống=“ như=“ cá=“ thịt=“ lên=“ thốt=“ vậy,=“ ngay=“ cả=“ muốn=“ xuống=“ giường=“ cũng=“ vạ=“ phần=“ khó=“ khăn.=“ sau=“ khi=“ lão=“ đảo=“ nghiêng=“ ngã=“ đi=“ tới=“ cửa,=“ nàng=“ dùng=“ thân=“ va=“ vào=“ cửa,=“ ý=“ đồ=“ đụng=“ vỡ=“ cửa=“ gỗ.=“ nhưng=“ cánh=“ cửa=“ này=“ thật=“ dày=“ bất=“ kể=“ nàng=“ đụng=“ thế=“ nào=“ cũng=“ không=“ có=“ cách=“ nào=“ đụng=“ vỡ.=“ cánh=“ tay=“ của=“ nàng=“ đụng=“ phải=“ mà=“ đau=“ đớn=“ không=“ dứt,=“ có=“ thể=“ tưởng=“ tượng=“ hôm=“ sau=“ nhất=“ định=“ sẽ=“ có=“ một=“ khối=“ máu=“ ứ=“ đọng,=“ nhưng=“ nàng=“ vẫn=“ không=“ có=“ chịu=“ dùng=“ lại=“ động=“ tác.=“ vừa=“ nghĩ=“ tới=“ hà=“ tịnh=“ tuyết=“ tới=“ nay=“ sẽ=“ hạ=“ độ=“ thủ=“ hãm=“ hại=“ phượng=“ húc=“ nhật,=“ nàng=“ liền=“ gấp=“ đến=“ độ=“ giống=“ như=“ kiến=“ bò=“ trên=“ chảo=“ nóng,=“ không=“ thể=“ trì=“ hoãn=“ thêm=“ chút=“ nào=“ nữa.=“ mà=“ nàng=“ phượng=“ húc=“ vẫn=“ kia=“ là=“ địch=“ hay=“ bạn=“ nàng=“ cũng=“ không=“ rõ,=“ nếu=“ như=“ hân=“ thật=“ sự=“ cùng=“ phe=“ với=“ hà=“ tịnh=“ tuyết,=“ kia=“ phượng=“ húc=“ nhật=“ căn=“ bản=“ là=“ đi=“ vào=“ tử=“ lộ=“ đi.=“ không=“ được=“ ”!=“ nàng=“ nhất=“ định=“ phải=“ nghĩ=“ biện=“ pháp=“ chạy=“ ra=“ khỏi=“ nơi=“ này!=“ bất=“ đắc=“ dĩ=“ không=“ được=“ như=“ ý=“ nguyện,=“ nàng=“ lần=“ này=“ tựa=“ hồ=“ không=“ có=“ may=“ mắn=“ như=“ vậy,=“ khí=“ lực=“ cũng=“ nhanh=“ dùng=“ hết=“ rồi,=“ nàng=“ vẫn=“ như=“ cũ=“ bị=“ nhốt=“ trong=“ tiểu=“ sương=“ phòng.=“ ngược=“ đầu=“ nhìn=“ pháo=“ hoa=“ thanh=“ âm=“ ầm=“ vang=“ dội,=“ xuyên=“ thấu=“ qua=“ cửa=“ sổ,=“ nàng=“ có=“ thể=“ nhìn=“ thấy=“ trên=“ bầu=“ trời=“ những=“ tia=“ lửa=“ nổ=“ rộ=“ ánh=“ sáng=“ chói=“ lọi.=“ thọ=“ yến=“ của=“ lão=“ thái=“ gia=“ đã=“ bắt=“ đầu,=“ khiến=“ nàng=“ không=“ khỏi=“ càng=“ thêm=“ cuống,=“ đợi=“ đến=“ lúc=“ qua=“ hai=“ tuần=“ rượu=“ thì=“ phượng=“ húc=“ nhật=“ sẽ=“ có=“ nguy=“ hiểm=“ tánh=“ mạng=“ a.=“ ”. =“ ”. =“ ”. =“ ”. =“ ”. =“ ” nàng=“ nhất=“ định=“ phải=“ đi=“ cứu=“ hân!=“ yêu=“ hỉ=“ hít=“ một=“ hơi=“ lấy=“ dùng=“ khí=“ ” nghiêng=“ bả=“ vai,=“ nhắm=“ ngay=“ cánh=“ cửa,=“ dùng=“ tất=“ cả=“ khí=“

lực=" toàn=" thân=" mà=" đâm=" vào.= có=" lẽ=" là=" nàng=" đột=" nhiên=" dùng=" sức=" quá=" lớn,=" rớt=" cục=" cũng=" đem=" cửa=" gỗ=" đục=" vồ,=" nhưng=" bởi=" vì=" tay=" chân=" nàng=" đều=" bị=" buộc=" chắc,=" thân=" thể=" liền=" cứ=" như=" vậy=" theo=" đà=" mà=" lăn=" ra=" ngoài.= nàng=" trên=" mặt=" đất=" lăn=" lông=" lóc=" vài=" vòng,=" tay=" chân=" bị=" vạt=" áo=" buộc=" trùng=" hợp=" tuột=" ra,=" để=" cho=" nàng=" khôì=" phục=" tự=" do.= "a!=" yêu=" hỉ=" cảm=" giác=" được=" trên=" mặt=" âm=" ẩm,=" nàng=" nghĩ=" chắc=" đã=" bị=" thương=" đi.= vai=" cùng=" cánh=" tay=" của=" nàng=" truyền=" đến=" càng=" thêm=" đau=" đớn,=" chỉ=" cần=" nhẹ=" nhàng=" vừa=" động,=" thì=" càng=" thêm=" nhức=" mỗi=" đau=" nhói.= " (= " quá=" dùng=" cảm)= nàng=" miễn=" cưỡng=" từ=" dưới=" đất=" đứng=" lên=" ,=" xoa=" xoa=" chỗ=" đau=" vì=" bị=" té,=" sau=" đó=" tháo=" ra=" đi=" vạt=" áo=" quần=" quanh=" người,=" nàng=" lập=" tức=" nhớ=" tới=" chuyện=" trọng=" yếu.= đúng!=" hà=" tịnh=" tuyết=" đối=" với=" phượng=" húc=" nhật=" tính=" kế,=" thọ=" yên=" tiến=" hành=" được=" một=" nửa,=" liền=" muốn=" xuất=" thủ=" đối=" phó=" phượng=" húc=" nhật=" .=" còn=" thêm,=" có=" thể=" phượng=" húc=" vùn=" cũng=" cùng=" nàng=" ta=" liên=" thủ=" hại=" người!=" yêu=" hỉ=" vừa=" nghĩ=" tới=" này,=" liền=" vội=" vàng=" thẳng=" hướng=" đông=" các=" mà=" đi.= nàng=" một=" đường=" lẩm=" bẩm,=" hi=" vọng=" nàng=" còn=" kịp=" cứu=" phượng=" húc=" nhật,=" mặc=" dù=" hần=" như=" gió=" khó=" nắm=" bắt,=" cũng=" là=" một=" kẻ=" không=" đứng=" đắn,=" nhưng=" nàng=" dù=" gì=" cũng=" đã=" gả=" cho=" hần=" làm=" vợ=" rồi,=" hơn=" nữa=" hần=" đối=" với=" nàng=" cũng=" ôn=" nhu=" chiều=" chuộng,=" không=" giống=" suy=" nghĩ=" trước=" kia=" của=" nàng,=" muốn=" lấy=" nàng=" ra=" làm=" bia=" đỡ=" đạn.= " .=" .=" .=" .=" .=" yêu=" hỉ=" liều=" mạng=" chịu=" đau=" đớn,=" một=" đường=" thẳng=" hướng=" đông=" các=" chạy=" đi.= vừa=" mới=" bước=" vào=" tiền=" thính,=" nàng=" liền=" nhìn=" thấy=" có=" bóng=" người=" xông=" vào=" trong=" phòng,=" nàng=" không=" chút=" nghĩ=" ngại=" liền=" theo=" đuôi=" mà=" tiến=" vào.= không=" ngoài=" dự=" đoán,=" hà=" tịnh=" tuyết=" cùng=" điệp=" thạch=" đã=" lảng=" lẽ=" lên=" vào=" trong=" phòng,=" mà=" trên=" giường,=" phượng=" húc=" nhật=" đang=" nằm=" nhìn=" như=" hôn=" mê.= nàng=" không=" biết=" hần=" xảy=" ra=" chuyện=" gì,=" chỉ=" biết=" là=" hần=" ngủ=" mê=" man,=" thật=" giống=" như=" đã=" bị=" hạ=" được.= "các=" người=" muốn=" làm=" cái=" gì?"=" yêu=" hỉ=" đứng=" sau=" lưng=" bọn=" họ,=" thấy=" trên=" tay=" điệp=" thạch=" cảm=" một=" cây=" chủy=" thủ,=" đang=" chuẩn=" bị=" hướng=" tim=" phượng=" húc=" nhật=" mà=" đâm=" tới=" liền=" cả=" kinh=" hô=" to.= mà=" tiếng=" kêu=" của=" nàng,=" khiến=" cho=" chủy=" thủ=" trên=" tay=" điệp=" thạch=" liền=" rơi=" xuống=" trên=" mặt=" đất.= hà=" tịnh=" tuyết=" quay=" đầu=" lại=" nhìn=" lên,=" không=" nghĩ=" tới=" thể=" nhưng=" ở=" đâu=" chui=" ra=" một=" trình=" giáo=" kim,=" sắc=" mặt=" trong=" nháy=" mắt=" xanh=" mét.= "lầm=" sao=" người=" lại=" ở=" nơi=" này?"=" hà=" tịnh=" tuyết=" hoàn=" toàn=" không=" nghĩ=" tới=" thể=" nhưng=" trong=" thời=" khắc=" trọng=" yếu=" lại=" có=" người=" xuất=" hiện=" ở=" nơi=" này=" làm=" nhiều=" loạn.= "hà=" tịnh=" tuyết,=" tất=" cả=" âm=" mưu=" của=" người=" ta=" đều=" biết=" cả=" rồi,=" người=" dùng=" có=" mà=" khăng=" khăng=" một=" mực=" muốn=" tổn=" thương=" phu=" quân=" ta=" nữa!=" yêu=" hỉ=" nhìn=" tình=" thể=" trước=" mắt,=" phát=" hiện=" mình=" chính=" là=" đơn=" độc=" đối=" mặt=" với=" tận=" hai=" người,=" không=" khỏi=" cảm=" thấy=" có=" chút=" khẩn=" trương.= "người=" biết?"=" hà=" tịnh=" tuyết=" nheo=" lại=" con=" mắt,=" trong=" mắt=" bắn=" ra=" những=" tia=" sáng=" lạnh=" lẽo." người=" biết=" cái=" gì?"=" "ta=" biết=" người=" đem=" thuốc=" trộn=" lẫn=" ở=" trong=" rượu,=" ý=" đồ=" muốn=" làm=" hại=" húc=" nhật.= " .=" .=" .=" .=" .=" tất=" cả=" âm=" mưu=" hết=" thấy=" đều=" là=" người=" chủ=" đạo=" !=" yêu=" hỉ=" từng=" bước=" một=" lui=" về=" phía=" sau." còn=" biết=" người=" cùng=" phụ=" thân=" người=" liên=" thủ=" muốn=" cướp=" đi=" hết=" thấy=" mọi=" thứ=" của=" phượng=" phủ.= nàng=" vừa=" rồi=" thật=" quá=" nóng=" nẩy,=" thể=" nhưng=" lại=" quên=" đi=" tìm=" cứu=" binh=" trước,=" hiện=" tại=" nàng=" một=" người=" đối=" mặt=" với=" cả=" hai,=" không=" nhin=" được=" mà=" thấy=" rùng="

mình.=“” “không=“” nghĩ=“” tới=“” người=“” thế=“” nhưng=“” biết=“” nhiều=“” như=“” vậy.=“”
hà=“” tịnh=“” tuyết=“” thấy=“” nàng=“” giống=“” như=“” có=“” ý=“” đồ=“” muốn=“” chạy=“”
trốn.=“” vì=“” vậy=“” liền=“” quay=“” sang=“” sai=“” khiến=“” diệp=“” thạch.”diệp=“” thạch.=“”
mau=“” bắt=“” lấy=“” nàng!”=“” diệp=“” thạch=“” trước=“” ngăn=“” trở=“” đường=“” đi=“” của=“”
yêu=“” hỉ.=“” dùng=“” sức=“” bắt=“” lấy=“” nàng.=“” để=“” cho=“” nàng=“” không=“” thể=“”
động=“” đây.=“” cũng=“” đem=“” nàng=“” đây=“” tới=“” trước=“” mặt=“” hà=“” tịnh=“” tuyết.=“”
“buông=“” ta=“” ra!”=“” hai=“” tay=“” yêu=“” hỉ=“” bị=“” trói=“” ở=“” phía=“” sau.=“” đau=“”
đớn=“” không=“” dứt.=“”>

18. Chương 18

“Tối nay người đã tự mình đưa tới cửa, vậy ta không thể làm gì khác hơn là thành toàn cho người, cùng phượng Húc Nhật làm một đôi uyên ương cùng mệnh!” Hà Tịnh Tuyết hướng Diệp Thạch nháy mắt, ý bảo hẩn đem Yêu Hỉ mang tới trước giường. “Người đã làm gì với phu quân ta?” Yêu Hỉ nhìn thấy bộ dáng Phượng Húc Nhật giống như là đang ngủ say, cũng không nhúc nhích, không khỏi lo lắng hỏi. “Đừng lo lắng, hẩn chẳng qua là bị hạ thuốc mê, lâm vào ngủ mê man thôi.” Hà Tịnh Tuyết đứng ở một bên, nhặt chủ thủ trên đất lên, lạnh lùng nhìn Diệp Thạch giữ Yêu Hỉ quỳ gối bên giường. “Tiểu thư, hiện tại muốn làm sao?” Diệp Thạch mở miệng hỏi bước tiếp theo thế nào. “Hừ! Ta muốn nhìn tận mắt nàng tự tay giết phu quân!” Hà Tịnh Tuyết nắm lên cổ tay của nàng.”Bắt lấy tay của nàng, ép nàng cầm chủ thủ đâm chết phượng Húc Nhật!” Mặc dù phát sinh kế hoạch ngoài ý muốn như vậy, bất quá chỉ là nhiều hơn một người chết nhưng nàng ngược lại nàng sẽ thoát tội, giải quyết nữ nhân này còn có thể một hòn đá hạ hai con chim! “Người. . . .” Yêu Hỉ muốn phản kháng, lại bị Diệp Thạch nắm chặt tay nhỏ bé, nàng vô lực ngăn cản, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.”Người tại sao muốn làm như vậy? Người không phải là còn yêu Húc Nhật sao? Tại sao lại nhẫn tâm tự tay hạ thủ?” “Tại sao?” Hà Tịnh Tuyết cười lạnh một tiếng.”Bởi vì ta thích nhất chính là phú quý cùng quyền thế, yêu một nam nhân cũng không thương ta làm cái gì?” “Cái, cái gì?” Yêu Hỉ hoàn toàn trở nên hồ đồ.”Người. Người thật sự là vì tài sản của Phượng phủ, mới như vậy hạ độc thủ sao?” “Hừ!” Hà Tịnh Tuyết hừ lạnh một tiếng.”Hà Tịnh Tuyết ta là người như thế nào chứ? Nếu không phải vì sản nghiệp của Phượng phủ, ta cần gì phải ủy khuất chính mình cầu toàn muốn nam nhân Phượng phủ cưới ta? Kết quả ta gả vào, hai huynh đệ bọn họ lại đối xử với ta thế nào? Ta dụng tâm như vậy muốn trợ giúp Phượng Húc Hân, hẩn đối với ta còn không phải là cực kì lạnh nhạt, dù thua thiệt ta vẫn âm thầm giúp hẩn tranh quyền đoạt lợi, ngay cả cha ta cũng giúp hẩn một tay.” Nhưng Phượng Húc Vân lại đối với nàng tuyệt tình tuyệt nghĩa, từ sau đêm thành hôn đó, hẩn cũng không từng trở lại phòng. Lại càng không từng cùng nàng cùng gối mà ngủ. Gả vào Phượng phủ mấy năm này, nàng mọi cách cầu xin, ủy khúc cầu toàn, lại luôn không lấy được một cái nhìn của Phượng Húc Vân. Sau khi nàng hối hận, cầu xin Phượng Húc Nhật nạp nàng, giúp nàng thoát ly khổ ải, bất đắc dĩ Phượng Húc Nhật lại bỏ đi, vứt bỏ nàng không thèm để ý. Bọn họ tại sao có thể đối với nàng như thế đây? Cho nên, nàng quyết định chẳng những muốn hủy diệt Phượng Húc Nhật, còn phải hủy diệt cả Phượng Húc Vân! “Dù sao hôm nay ta muốn tất cả những kẻ đã đối xử không tốt với ta đều phải bị báo ứng!” Hà Tịnh Tuyết nhíu lại con mắt, mở miệng ra lệnh: “Diệp Thạch, mau giữ tay của nàng ta, hung hăng cấp cho Phượng Húc Nhật một đao!” Diệp Thạch theo lệnh, liền dụng hết toàn lực khống chế chủ thủ trên tay Yêu Hỉ, muốn hướng ngực Phượng Húc Nhật mà đâm vào. Yêu Hỉ liều mạng phản kháng, lấy hết sức lực chống cự. “Không. Không muốn.” Nhìn thấy lưỡi đao chủ thủ chỉ còn một tắc là chạm đến ngực của Phượng Húc Nhật, nước mắt không khỏi chảy ra từ mắt nàng. Nàng vốn là muốn ngăn bị kịch này phát sinh, bất đắc dĩ nàng lại thành một trong những hung thủ, nhìn chủ thủ trong tay mình ngày càng đến gần ngực hẩn, vào giờ khắc này nàng chỉ mong mình có thể thật mạnh, dùng lực đem Diệp Thạch sau lưng hất ra. Yêu Hỉ khóc đến thương tâm, nước mắt trong hốc mắt tích tấp rơi vào trên gương mặt của Phượng Húc Nhật. Trong nháy mắt, kỳ tích tựa hồ xuất hiện. Phượng Húc Nhật trên giường chợt mở mắt ra, môi mỏng cười kinh thường, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt được tổ tay Diệp Thạch. Yêu Hỉ còn chưa kịp hồi thần, nàng chỉ thấy gò má của mình giống như có một làn gió nhẹ thổi qua, sau liền cảm giác Diệp Thạch sau lưng bị đánh bay đi. Phanh một tiếng, Diệp Thạch đập vào tường đá, sau đó thân thể xụi

lơ rơi xuống trên bàn trang điểm, đầu choáng váng, còn chưa kịp làm rõ tình huống đã hôn mê bất tỉnh. Sau một khắc, Yêu Hi liền bị một đôi cánh tay trắng kiện ôm vào trong lòng. Nước mắt của nàng tựa như trân châu không cầm được, từng viên một rơi vào trên cánh tay phượng Húc Nhật. *** Cho đến Yêu Hi dừng khóc, cũng là mọi việc cùng đã xong. (Đoạn này ta ăn bớt tí, đừng ai giết ta nhá *cười trừ*) Nhưng hai cánh tay ở trên người nàng vẫn không có rời đi. Sau đó, nàng chỉ nhớ rõ có một nhóm người vào trong phòng, trong đó cũng có Phượng Húc Vân, còn Hà Tĩnh Tuyết thì sợ hãi quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ, liều chết muốn phủ sạch quan hệ. Yêu Hi còn không làm rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liền thấy Hà Tĩnh Tuyết bị một đám người làm dẫn theo đi xuống. Sau, trong phòng chỉ còn lại hai huynh đệ Phượng Húc Nhật cùng Phượng Húc Vân, thương lượng kế hoạch kế tiếp. Mà vào lúc này rốt cuộc Yêu Hi cũng lấy lại được tinh thần, chỉ vào Phượng Húc Vân.”Người. Các người.” “Nhị đệ thế nào?” Phượng Húc Nhật ôm lấy thân thể không ngừng phát run của nàng, biết tối nay đã dọa nàng thật nhiều rồi. “Hắn không phải là. phu quân của Hà Tĩnh Tuyết sao?” Yêu Hi hết khép lại nâng lông mày, bị bọn họ làm cho hồ đồ.”Bọn họ không phải là một bọn sao? Hắn. Mới vừa rồi còn nhốt ta ở trong sương phòng, ý đồ muốn ngăn cản ta.” “Hừ!” Phượng Húc Vân liền xuy một tiếng.”Cũng bởi vì sự xuất hiện của ngươi, mới lãng phí nhiều thời gian của chúng ta như vậy.” “A?” Nàng không hiểu nhìn về Phượng Húc Nhật, mặt ngây ngốc. “Kế hoạch của Hà Tĩnh Tuyết, sau một năm gả vào trong phủ, chúng ta đã sớm biết.” Thanh âm của Phượng Húc Vân vẫn lãnh đạm như cũ, giọng nói giống như trách cứ nàng đã nhiều chuyện.”Ta đem ngươi nhốt ở trong phòng, là bởi vì không muốn làm cho nữ nhân luôn phá hoại như ngươi làm nhiều loạn cục diện của chúng ta.” “A?” Yêu Hi không hiểu thở nhẹ một tiếng, lại quay ra xem một chút phu quân của nàng, phát hiện hắn cười lúm đồng tiền như gió xuân, đem nàng ôm vào trong ngực.”Hắn nói là sự thật?” “Là thật.” Phượng Húc Nhật gật đầu một cái. “Ngươi cùng Nhị thiếu gia không có ghét nhau?” “Không có.” Chưa từng có, bởi vì bọn họ là huynh đệ. “Kia.” Yêu Hi cắn môi, nhú lại lông mày xem một chút Phượng Húc Vân, rồi lại nhìn về phía Phượng Húc Nhật.”Nhân sâm độc là thế nào?” Nàng rõ ràng nhìn thấy nhân sâm rơi vào trong nước, sau khi cá ăn nó liền chết sạch mà. Phượng Húc Nhật khẽ cười một tiếng, vì nàng giải thích.”Nhị đệ đưa nhân sâm tới, nhưng thật ra là Hà Tĩnh Tuyết giả bộ có ý tốt, muốn lấy phương thức mượn đao giết người, đi qua đem thuốc bổ trên tay Nhị đệ đưa đến trên tay của ta, là muốn tạo tình hướng khiến cho anh em trong nhà cãi cọ.” Nói tóm lại, Hà Tĩnh Tuyết cũng là làm tưởng giữa hai huynh đệ bọn họ thật sự có chán ghét, mới có thể làm ra những chuyện như vậy. “Kia. Ngày thành thân đó, rượu độc.” “Là Diệp đã tiếp tay.” Phượng Húc Nhật nheo mắt.”Ngày đó ta đúng là sơ suất quá, cho nên mới uống phải rượu độc.” “Này người đã đẩy ta xuống nước là ai? Hơn nữa ta ngày đó nghe được đối thoại giữa nàng cùng Hà lão gia, người đem ta đánh bất tỉnh là ai?” Trời ạ, nàng tựa như lạc trong sương mù, không rõ đầu mối là thực nữa. “Đẩy ngươi xuống nước chính là Hà Tĩnh Tuyết, đánh bất tỉnh ngươi là Nhị đệ.” Phượng Húc Nhật rất có tính nhẫn nại giải thích cho nàng nghe.”Nhị đệ là sợ ngươi làm hư kế hoạch, cho nên mới quyết định đem ngươi đánh bất tỉnh, không nghĩ tới ngươi sau khi tỉnh lại cũng không nói gì.” Yêu Hi cắn cắn môi, không vui nói: “Không phải là ta không muốn nói, mà là ta không có bằng không có chứng, nói ra người nào sẽ tin đây?” Thì ra là như vậy! Cho nên sau khi tỉnh lại, đã thấy mình ở trong phòng. Nàng suy nghĩ một chút, lại không hiểu hỏi: “Vậy thì kỳ quái, ta cùng với Hà Tĩnh Tuyết không thù không oán, nàng tại sao lại muốn đối với ta hạ thủ đây?” “Bởi vì ngươi là chứng ngại vật của nàng.” Phượng Húc Vân mở miệng trả lời, môi mỏng câu khởi một cái cười lạnh.”Vốn là nàng là muốn biểu muội của mình gả cho đại ca, sau đó sẽ từ từ lấy hết Phượng phủ, lại không nghĩ rằng đại ca đơn giản chỉ cần cưới ngươi làm người chết thể.” (=.= chết thể... số tỷ này may ghê) “Nhị đệ, ngươi có thể lắng.” Phượng Húc Nhật thiêu mi, chỉ vào sau lưng Phượng Húc Vân.”Đại môn ở phía sau ngươi, không tiến.” (haha, đuối phũ) Phượng Húc Vân hừ một tiếng, cảm giác mình chơi còn chưa đủ, nhưng thấy mặt đại ca có chút không kiên nhẫn, hắn có ngu nữa cũng biết nên tránh người đi thôi. “Ta là người chết thể?” Lần này Yêu Hi quyết phải hiểu rõ mọi việc.”Tại sao hắn nói ta là người chết thể? Hiện tại chân tướng rõ ràng rồi, ngươi có phải hay không cũng nên nói rõ một chút rõ ràng mọi chuyện đây?” “Tỷ như?” Cho hắn một chút gợi ý đi, hắn còn không mình chưa nói rõ ràng chuyện gì. “Ngươi.” Sự tức giận của nàng từ từ lên cao, cuối cùng đem lồng ngực của hắn đẩy ra.”Ngươi cười ta chỉ là bắt ta tới làm người chết thể? Thì ra ngươi chẳng qua là không muốn cưới biểu muội của Hà Tĩnh Tuyết, mới lấy ta làm lý do để tránh?” Cho nên mỗi lần hỏi hắn tại sao lại muốn cưới nàng, hắn cũng tránh nặng tìm nhẹ không muốn trả lời. (chết huynh chưa *cười sượng*) “Yêu Hi.” Phượng Húc Nhật thấy nàng tức giận, da mặt dày liền tiến lên nhốt chặt lấy hông của nàng.”Người đều có ban đầu.” “Ban đầu.” Yêu Hi cắn môi, trên mặt còn hiện lên vẻ thất vọng. “Ban đầu ngươi mọi cách lừa ta, cũng chỉ là muốn dẫn ta vào hố, còn nói ta không phải là bia đỡ đạn!” “Dĩ nhiên là không phải.” Hắn

đơn giản chỉ cần đem nàng đang không ngừng phản kháng ôm vào trong lòng.” Con người của ta dù tâm cơ, cùng tính toán sâu thế nào, cũng sẽ không lấy chung thân đại sự của chính mình ra giỡn, ta không giống Nhị đệ, ta không có biện pháp cưới một nữ nhân mà ta không thương. . . . Là người, khiến cho ta cảm thấy nếu bỏ qua người chính là nỗi tiếc lớn nhất của cuộc đời ta.” “Người. . . . Không cần lấy loại lời ngon tiếng ngọt này dụ dỗ ta!” (@_@ chẳng phải tỷ bị dụ rồi sao?) Nàng rốt cuộc là muốn gả cho tuýp đàn ông như thế nào nha? Nàng cảm giác mình tựa như một con khỉ con bị đùa bỡn quay tròn. Thảm nhất chính là, nàng cũng bởi vì mê luyến vẻ ngoài của hắn, bất tri bất giác yêu hắn, không thể tự rút thân ra được. “Nếu là ta cảm thấy trừ người ra nữ nhân nào cũng được, kia ban đầu ta cưới Bạc Bảo là tốt rồi, sẽ không trăm phương ngàn kế đem người cưới vào cửa.” Phượng Húc Nhật vội vàng trấn an tức giận của nàng. Cô gái nhỏ này lúc tức lên, tựa hồ vô cùng quật cường. Trăm phương ngàn kế? Nàng sao cảm thấy những lời này nghe là lạ ? “A!” Yêu Hi ngược mắt, lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện.” Bạc Bảo mất tích, là do người?” Phượng Húc Nhật than nhẹ một tiếng. Hắn mới vừa có nói ra bí mật gì không được nói sao? “Phượng, Húc, Nhật!” Nàng nhìn thấy hắn có chút chần chờ, nàng cũng biết, nam nhân này thật là tà ác tới trong xương rồi! “Dạ dạ dạ, ta thừa nhận.” Hắn đem nàng ôm ngồi lên thành giường.” Ta thừa nhận cùng ta có quan hệ, nhưng đây hết thấy cũng là vì muốn người gả cho ta, ta yêu người nha! Yêu Hi.” (*đỏ mặt* huynh tỏ tình với tỷ ời) “Người. . . .” Nam nhân tà ác!

19. Chương 19

Nàng nhìn chăm chăm hắn, lại thấy hắn nhanh chóng đề lên thân thể nàng, che lại môi của nàng, để cho nàng một câu nói cũng đều nói không ra được. Phượng Húc Nhật biết mỗi khi nàng tức giận thì hắn chỉ cần dâng lên thân thể của mình (nghe PHN huynh ủy khuất thật *cười lăn bò*), liền có thể tạm thời tránh né cơn tức của nàng. Bởi vì, nàng dù có nổi đóa thế nào, cũng sẽ không quên thưởng thức nam sắc mà nàng mê luyến này. (nguyên văn nhá @_@) Có cái gì thắc mắc, thì để sáng mai giải quyết nốt đi. *** Hôm sau, Yêu Hi còn chưa kịp tìm Phượng Húc Nhật tính sổ, hắn sáng sớm đã ra khỏi cửa đi giải quyết chuyện của Hà Tịnh Tuyết. Yêu Hi không có hứng thú muốn biết Hà Tịnh Tuyết sẽ bị xử lý như thế nào, hay Hà thị sẽ bị hai huynh đệ tà ác nhà Phượng gia đánh ngã ra sao, nàng chỉ để ý mình ở trong lòng Phượng Húc Nhật có phải hay không chỉ là một quân cờ, đợi đến khi mọi chuyện kết thúc, hắn có thể vứt bỏ nàng hay không? Hơn nữa, sau khi Bạc Bảo trở về, chuyện có thể hay không sẽ còn biến hóa đây? Mấy ngày nay, Yêu Hi vẫn luôn lâm vào phiền não như vậy. Mà Phượng Húc Nhật mỗi đêm cùng nàng lăn lộn, biết nàng chưa thương hắn thật sâu, nên luôn đem hết toàn lực ra hấp dẫn nàng. Hắn một lần lại một lần nói những lời nói ôn nhu, nhưng trong lòng nàng vẫn không thể nào giải đáp. Chiều hôm đó, tỷ nữ của Tục Hương lâu đưa tới một phong thư, chỉ đích danh nàng nhận. Yêu Hi vừa mở ra lá thư xem. Sau khi đọc qua, sắc mặt nàng liền thay đổi. Thì ra Bạc Bảo là bị sơn tặc bắt đi, hơn nữa kẻ chủ mưu chính là Phượng Húc Nhật! (chết huynh chưa..) “Phượng Húc Nhật!” Yêu Hi tức giận đến cả người phát run, không có chút nào hình tượng đem hắn đang ngủ trưa đánh thức.” Người giải thích rõ ràng cho ta!” Phượng Húc Nhật trên giường chậm rãi tỉnh lại, nhìn nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, thật muốn cắn một cái. (lúc này mà còn... huynh chết là đáng) Vì vậy hắn không chút nghĩ ngợi vươn bàn tay muốn bắt được tay nhỏ bé của nàng, không nghĩ tới lại bị nàng nhét vào lòng bàn tay một trang giấy. “Đây là cái gì?” “Người còn có mặt mũi hỏi ta? Bạc bảo mất tích, nguyên lai là người mượn sơn tặc đem nàng bắt đi!” Lần này nàng nếu gặp Bạc Bảo, muốn giải thích thế nào cũng người ta đây? “À.” Hắn cũng thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này, không sai biệt lắm, hiện tại có thể đem Bạc Bảo nhận trở về.” Nàng ở nơi đó ăn ngon, mặc đủ ấm, rất an toàn.” “Người còn dám nói!” Yêu Hi sinh khí khê run, cắn hàm răng.” Khi Bạc Bảo trở lại, ta biết càng nàng giao phó thế nào?” “Giao phó cái gì?” Phượng Húc Nhật thiêu mi, không hiểu hỏi. “Ta cướp đi thân phận phu nhân của nàng! Nàng nếu muốn lấy lại thân phận của nàng, phu quân của nàng. . . .” Nàng nhìn hắn một cái, đột nhiên cảm thấy trong dạ dày dâng lên một cỗ chua xót. “Người sẽ trả cho nàng sao?” Hắn ngồi ở trên giường, nhìn nàng bộ dạng buồn lo vô cớ, nói thật, nhìn trông rất khả ái. (==) vẫn mãi ngẩn tỵ) “Người. . . .” Yêu Hi tức giận trừng hắn một cái.” Đây hết thấy đều là người làm hại, người còn dám ở một bên nói mát! Mặc dù ta cùng Bạc Bảo không phải là tỷ muội cùng thân sinh, nhưng là chúng ta có thiên địa làm chứng, đời này có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, nên của Bạc Bảo . . .

.. Ta. Ta không thể cướp đi.” “Nha đầu gối.” Phượng Húc Nhật bắt đầu thở dài một cái, đem nàng kéo vào trong ngực. “Người ban đầu ta muốn cưới chính là ngươi, là người làm điều thừa mả gây ra chuyện như bây giờ.” “Nhưng ngươi cũng không thể khiến Bạc Bảo bị tổn thương đi a! Nếu như nàng xảy ra chuyện gì, ta đây cả đời cũng sẽ không tha thứ cho ngươi.” Yêu Hỉ nhìn hắn chằm chằm, giọng nói hết sức khẳng định. “Bạc bảo nàng rất đắt tiền.” Nói cho cùng năm vạn cũng không phải một số tiền nhỏ a.”Ta tốn năm vạn hai, để cho huynh đệ ta xin nàng trở về làm khách quý, sẽ không có việc gì.” (O_O Bạc Bảo tỷ này thật giống cái tên ak, rất biết kiếm tiền) Nói một cách khác, ban đầu vì muốn cưới Yêu Hỉ, hắn tìm tới làm tổn thương kết nghĩa huynh đệ, muốn trước khi thành thân, huynh đệ hắn có thể đem Bạc Bảo mời đi làm khách, giá cao là năm vạn hai. Năm vạn hai? Khách quý? Yêu Hỉ chỉ cảm thấy mình càng nghe càng thêm hồ đồ. “Này.” “Trong thư viết những gì?” Hắn nhìn một chút lá thư trong tay, bên trong là những chữ viết xinh đẹp. “Hoa Túy đã lên đó đón Bạc Bảo trước.” Nàng chỉ vào chữ trong câu thơ.”Ta xem chúng ta cũng nên đi một chuyến đến đó, ngươi là cái người đã khởi xướng cũng nên cùng ta đi đón Bạc Bảo trở lại, sau đó hảo hảo hưởng Bạc Bảo nói xin lỗi.” (*ôm bụng cười* mất tiền mà còn đi xin lỗi người ta, huynh lỗ quá!) Nói xin lỗi? Có cần sao? Phượng Húc Nhật trong lòng xem thường nhẹ hời. “Ngươi có đi không?” Yêu Hỉ trong lòng mắt chứa tức giận, tránh thoát ngực của hắn.”Ngươi không đi, ta tự mình đi!” Nàng lập tức động thủ dọn bọc quần áo, quyết định hiện tại liền lên đường. Phượng Húc Nhật không chút nghĩ ngợi liền đem nàng kéo về trong ngực.”Ngươi đi đâu, ta liền theo tới nơi đó.” Nàng tức giận cắn môi, trong lòng mắt mang theo tức giận. Đối mặt với nhiều lần bị hắn lừa, lòng của nàng bây giờ rất khó bình phục. “Ngươi. Có thể hay không không muốn lừa gạt ta lần nữa?” Giờ khắc này, hai vai của nàng đột nhiên sụp xuống.”Mặc dù ta biết ta không đủ thông minh, luôn bị ngươi xoay tròn, không có biện pháp hiện tuệ để làm tay trái tay phải của ngươi. Nhưng. Nhưng là.” Nhưng nàng là thê tử của hắn, nàng thật không muốn bị trượng phu của mình lừa gạt nha! Phượng Húc Nhật bị lời nói của nàng làm kinh hãi, trong lòng mắt nàng mang theo mất mát, giống như đối với hắn thất vọng thật sâu. Ai, hắn có tội ác tày trời như vậy sao? Hắn chẳng qua có hơi tà ác một chút (@_@ chút...), bụng dạ sâu một chút, nhưng không có nghĩa hắn là một nam nhân đối trá với nàng nha! “Nhưng mà cái gì?” “Ngươi còn có bao nhiêu chuyện gạt ta?” Yêu Hỉ nâng lên mắt to vô tội nhìn hắn. Hắn trầm mặc một lúc, phảng phất như lâm vào trầm tư. Giữa hai người chợt trở nên an tĩnh, ai cũng không mở miệng nói chuyện. Cho đến khi hắn nâng cằm của nàng lên.”Có một việc, ta vẫn chưa có nói cho ngươi biết.” “Chờ một chút.” Yêu Hỉ nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, để trong lòng chuẩn bị thật tốt.”Tốt lắm, ngươi có thể nói.” “Chính là.” Phượng Húc Nhật nghiêng ở bên tai nàng nói nhỏ. Bỗng dưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, tức giận trong mắt cũng chuyển thành e lệ, mắt nhìn hắn kinh ngạc. “Thật.” Hắn lần nữa nói. “Ồ đó liếc mắt một cái, ta liền xác định tương lai của ta thua ở trên tay của ngươi.” Hắn nói là sự thật sao? Bất kể là thật hay giả, giờ phút này lòng của nàng đập liên hồi, hơn nữa còn đập thật nhanh nha. Cái câu kia là —— Ta đối với ngươi vừa thấy đã yêu, lần đầu tiên khi nhìn thấy ngươi, ta biết, dù bất cứ cách nào, ta cũng phải có được ngươi. (ái chà!! lãng mạn ak) Vì vậy, hắn thành công dẫn nàng vào nhà, trở thành ái thê của hắn. “Ngươi. Không có lừa gạt ta?” Yêu Hỉ tâm nóng bỏng vì hắn mà kinh hoàng, còn đang trong khiếp sợ không thể hồi thần. “Nếu ta lừa gạt ngươi, cũng không cần lượn quanh một vòng lớn như vậy.” Phượng Húc Nhật miết lên chóp mũi nàng.”Nha đầu gối, lời nói trong lòng ta từ trước chưa có nói ra, hiện tại toàn bộ cũng đều nói cho ngươi biết.” “Nói cái gì?” Sự tức giận của nàng sớm đã biến mất không thấy dấu tích, chỉ còn lại là tràn đầy ngưỡng ngung. “Ta yêu ngươi, không có bất kỳ nữ nhân có thể thay thế được ngươi.” Hơi thở của hắn thổi lên phất ở trên gương mặt của nàng, ôn nhu vạn phần nói. “Coi như cho ta một trăm nữ nhân, hoặc là một ngàn cái Bạc Bảo, ta cũng không muốn chấp tay đem ngươi cho đi.” “Ngươi.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, thẹn thùng không nói lời nào.”Ngươi lại gạt ta.” (lời sến thế mà huynh ý cũng nói ra được, chắc chắn k gạt tỷ đâu =.=) “Trời đất chứng giám!” Phượng Húc Nhật gơ tay phải lên vô tội nói.”Từ đầu tới cuối, ta chỉ có giấu diếm ngươi, cũng không có lừa ngươi nửa phần.” Yêu Hỉ sững sốt một chút, hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện. Đúng a! Nam nhân này cũng không có lừa gạt nàng, chẳng qua là giấu diếm chuyện trọng yếu, không có nói láo. Nhưng bất kể nói thế nào, nàng chính là bị quay vòng vòng trong lòng bàn tay hắn nha! Nhưng là. Nàng nhìn xuống khuôn mặt hắn, phát hiện chính mình không chỉ còn yêu khuôn mặt hơi hột này của hắn nữa rồi, mà là yêu hắn a. Nàng lại nghĩ đến, nếu như đến lúc đó Bạc Bảo thật hưởng nàng trả lại hết thảy, đến lúc đó nàng có thể hay không cam tâm tình nguyện trả lại cho Bạc Bảo đây? Nàng ban đầu là làm chuyện tổn công vô ích, bây giờ dĩ nhiên tự đem mình ép hướng tuyệt cảnh. (đường cụt) “Nếu như Bạc Bảo nàng.” Nàng còn thật lo lắng a! “Yên tâm, tin tưởng huynh đệ kết nghĩa của ta sẽ chiều cố nàng thật tốt.” Trong cười của Phượng Húc Nhật còn mang theo một tia tà khí. “Hiện tại chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều như vậy,

trước ngủ một giấc đã, ngày mai chúng ta sẽ thu dọn quần áo, đi lên sơn trại nhận lại nàng, được không?” Nàng gật đầu một cái, lại bị hắn ôm vào trong ngực. “Yêu Hỉ.” Hắn ôm lấy nàng vùi ở trên giường, gọi tên của nàng. “Ừ?” Nàng dựa vào lồng ngực hắn, nghe nhịp tim vững vàng của hắn, toàn bộ ưu phiền giống như biến mất. “Chớ dễ dàng dời bỏ ta.” Hắn dĩ nhiên biết trong đầu nàng đang suy nghĩ gì. “Người có rất nhiều đồ có thể cùng tỷ muội của người chia sẻ, nhưng duy chỉ có ta, là người độc hữu.” (*chống cảm* sao ta k có ai để độc hữu nhỉ..) Tựa như nàng là người mà hắn yêu nhất, hắn vô pháp so sánh với tiền bạc, cũng không cách nào nhượng lại. Những lời này của hắn giống như một cái chuông lớn kêu vang, kích động lòng của nàng. Hắn yêu nàng, phải không? Phượng Húc Nhật cúi đầu hôn xuống cái trán của nàng. “Yêu Hỉ, đời này ta yêu nhất cũng chỉ có người.” Đúng vậy, nàng biết Phượng Húc Nhật rất yêu nàng. Từ lần đầu tiên gặp nhau, bọn họ đã trao linh hồn cho nhau, biết kiếp này bọn họ chỉ duy nhất là của nhau. Mặc dù nam nhân của nàng tà ác tới trong xương, nàng lại phát hiện mình giống như trứng độc, vẫn không ngừng mà bị kéo sâu, không có ngày quay đầu lại. Thì ra yêu sẽ như vậy khiến không ai có thể quay đầu lại. “Ta cũng vậy.” Yêu Hỉ mỉm cười nói. Ba chữ, chính là cam kết ưng thuận của nàng cả đời. Đúng vậy, nàng cũng thương hắn, hơn nữa không người nào có thể thay đổi được tình yêu của nàng đối với hắn. (Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-ta-kho-quy-chinh>